

Birinci Bölüm

<<Bu yaz tatilinde ne yapmayı düşünüyorsun, Rosemary?>>

Rosemary Wallace, çalışma saatlerinin bitiminde yakın hissedilen bezginlikle dosyaları yerlerine yerleştirmeye çalışırken, başını çevirip, kendine bu soruyu yönelten kadına baktı. Ida Bryant, sevgili yaşlı Ida, firmanın gizli yazışmalarını yürüten sekreter ve bu bölümün şefiydi. Makyajsız yüzü, çörek biçimi tepesinde toplanmış saçlarıyla ciddi görünümlü bir kadın izlenimini uyandırıyor da, aslında duygusal bir yapıya sahipti, Rosemary'nin en iyi arkadaşıydı ve Ida, bu tatil kız <<Tring ve Oğulları Firması>>ında daktilo olarak işe başladığı günden itibaren ona bağlanmıştı. Rosemary, tıpkı adı gibi çiçeklerin canlılığını ve güzelliğini çağırıyordu. Ida'nın tam tersine genç, ince ve sevimliydi.

Ida her yıl yalnız gittiği Devon bölgesindeki tatil cennetine geçen yıl onu da götürmek istemişti. Ama o zaman Rosemary'nin annesi hayattaydı ve genç kız onunla birlikte tatil yapmak zorundaydı. Oysa Mrs. Wallace Noel'den kısa bir süre sonra ölmüş ve Rosemary hayatta tek başına kalmıştı.

Genç kız hala kendini bildiği günden beri yaşadığı Hampstead'deki küçük dairede kalıyordu. Ama Miss Bryant onun bir gün kendisiyle oturacağını umuyordu. Rosemary daireyi uygun bir fiyata satar satma onunla kalacağına söz vermişti.

<<Sevgili Ida>> dedi arkadaşına, <<tatilden konuşmak için henüz çok erken değil mi?>>

Ida Bryant büronun penceresinden baktı. Nehrin üzerinde erguvan ağaçlarının rengini anımsatan bir gün batımı... Tüm gün boyunca sıcaklığını esirgemeyen güneş... ve Nisa... ilkbahar!

<<Ne olduğunu anlayamadan yaz geliverir,>> dedi Ida.

<<Pekala, bu yaz nereye gideceğimi bilmiyorum.>>

<<Benimle Devon'a gel.>>

<<Belki ama biliyorsun ben...>>

Rosemary susup, dudaklarını ısırdı. Yaşlı kadın onun yarım bıraktığı cümleyi tamamladı.

<<Oh, evet, biliyorum. Yurt dışına çıkmak istiyorsun. İspanya özlemiyle yanıyorsun. Sen İspanya delisi olmuşsun, güzelim. Şu gece dil öğretim kurslarına başladıktan ve birlikte gittiğimiz o İspanyol yapımı filmi gördükten sonra bu hastalık başladı sende.>>

Rosemary masasına oturup çantasından aynasıyla pudra kutusunu çıkardı ve küçük, biçimli burnunu pudraladı. Kızıl pırlıtlı saçları ve pürüzsüz cildi nefis bir görünüm oluştuyordu. Adını andıran gonca gibi kıpkırmızı bir ağız ve güneş ısıtlı el gözler bu görüntüyü tamamlıyordu. Rosemary aslında, büro yaşamının tek düzeliğinden nefret eden o heyecanlı ve aceleci yapıya sahipti.

Onun bu özelliğini bilen Ida Bryant'ın zaman zaman ürpermesine yol açardı. Sık sık Rosemary Vallec'a ne olacağını merak ederdi... özellikle yakışıklı ve çekici erkekler ona yaklaştıkları zaman.. Kadıncağız tüm kalbiyle onun doğru seçik yapmasını istiyordu. Şu sıralarda böyle biri yoktu. Rosemary işyerinde kendisine ilgi gösteren erkeklere iltifat etmiyordu.

İyi ama bu İspanya sevdasına nereden çıkmıştı? Tam bir İngiliz Muhafazakarı olan Miss Bryant, tüm yabancılara karşıydı ve hayatında bir kez bile tatilini bir yabancı ülkede geçirmek istememişti.

Rosemary'nin bin bir güçlkle yürüttüğü İspanyolca derslerini düşündü. Genç kız şaşılacak bir hızla bu dili kavramış, hatta bir roman bile okumuştı.

<<Rosemary Wallace, yanılmıyorsam çıkacağın İspanya yolculuğunu düşünüyorsun?>> diye sordu.

<<<Ida hayatım... İspanya'nın beni kendine çektiğini bilemezsin. Dahası, bu ülkenin dilini de bildiğim için ilginç bir kat daha artıyor.>>

<<Aman, Rosemary. Barbalarla dolu gürültü ve pislik içinde bir yer orası. Yaşanacak bir ülke olmadığına eminim. Daha Madrid'e gitmeden bir devrimcinin kurşununa hedef olabilirsin.>>

Rosemary güler gibi bir ses çıkardı.

<<İda'cığım, her şeyi mahvediyorsun!>>

<<İyi ama gazeteler durmadan devrimden ve akan kanlardan söz ediyorlar.>>

<<Ülkenin politik karmaşa içinde bulunduğunu biliyorum. Ama tatillerini İspanya'da geçiren ve bundan son derece hoşnut kalan birkaç kişiyle konuştum. Ve rastladığım İspanyol öğrencilerden bir iki tanesi de gazetelerin yazdıklarına güldüklerini söylediler.>>

<<Yani ciddi ciddi düşünüyorsun...>>

<<Tatilden çok bir iş.>>

Rosemary uzun süredir sakladığı sırrını açıklamaya karar verdi.

<<Bak İda'cığım. İşin aslı, gazetede gördüğüm bir ilan. Bu ilanda bir bayanın, kızı için İngiliz arkadaş aradığı ve ilgilenenlerin kendisiyle ilişki kurmaları yazılıydı. Dil bilenler yeğleniyordu. Ben de oturup güzel kısa bir mektup yazdım, ve yanıtını aldım. Yarın Londra'da yaşayan kız kardeşiyle görüşeceğim. Buradaki işimden ayrılıp ay sonunda İspanya'ya gideceğim.>>

Mss Bryant bu haberi bir heykel sessizliğiyle karşılamıştı. Ama arkadaşına bakan gözlerinde onu hiç de onaylamadığını belli eden bir ifade vardı. Aslında onu kaybetmeyi hiç istemiyordu. Bu küçük kıza müthiş kanı kaynamıştı. Onu tamamen kaybetmeye dayanabileceğini hiç sanmıyordu.. Rosemary kalkıp ona doğru yürüdü.

<<Hayatım, bu haberin seni çok sarstığını biliyorum. Bu işi kabul etmek istediğimden emin oluncaya kadar da sana bir şey söylemek istemedim.>>

<<Gerçekten çok sarsıldım,>> dedi yaşlı kadın hafif bir sesle.

<<yaşantımın büyük kısmını bu Tanrı'nın bile terk ettiği ofiste geçirdim. Ama seni kaybetmeye dayanmam, bu kesin!>>

<<Be de seni çok özleyeceğim. Bana karşı daima iyi davrandın.>>

<<Ve şimdi sevgili ispanya'na gidip, beni unutacaksın.>>

<<Yanıyorsun. Seni asla unutmayacağım İda. Arkadaşlığımızın sürmemesi için hiçbir neden yok. Sürekli yazıyoruz. Hem işimin pek uzun süreceğini sanmıyorum. Belki bir yıl Kız zaten on sekiz yaşında. O evlendiği zaman zorunlu olarak geri döneceğim.>>

<<Y da İspanya'da başka bir iş bulacaksın,>> dedi Miss Bryant kederli bir sesle.

Rosemary içini çekti ve yaşlı kadına sarıldı. Genç kız öyle güzeldi ki. Ya o gürültücü İspanyollardan birine aşık olursa...

<<Ben yalnızca İspanya'ya gitmemeni istiyorum... Başka bir yere git. Yurt dışına çıkmak şart mı sanki?>>

<<Ama ben yabancı ülkeleri... Özellikle İspanyayı çok merak ediyorum.>>

<<Pekala, umarım doğru hareket ediyorsundur.>>

Rosemary bir süre onu yeniden neşelendirmeye çalıştı. Biricik arkadaşını üzmemekten hiç hoşlanmıyordu. Ama damarlarında serüvenci bir kan dolaşıyordu. Özellikle İspanya'nın her şeyi onu büyüliyordu. Dansları, ezgileri, kastenyetler, şallar, beyaza boyalı avlu ya da balkonlarda tablo gibi duran nefes kesen kadınlar ve yakışıklı erkekler, portakal ve limon ağaçları, çiçekler, güneş ve her şey...

Ertesi sabah, kızı Mercedes için İngiliz arkadaş arayan İspanyol hanımın, Cumberland Otelinde kalan kız kardeşi Senora Lamanda ile buluşacaktı.

Rosemary'nin devam ettiği gece kurslarından edindiği İspanyol arkadaşı, ona Lamanda'lar hakkında bilgiler vermişti. İspanya'nın güçlü ve tanınmış ailelerinden biriydiler. Birçok soylu ailenin aksine onların malları ellerinden alınmamıştı. Çünkü bugünkü Hükümete yakınlıkları ile tanınıyorlardı.

<<Senora Lamanda'dan aldığım mektupta,>> diye sürdürdü Rosemary, <<Yılın bir bölümünü Madrid'de, bir bölümünde ise Malaga'da yaşadıklarını yazıyordu. Ben önce Malaga'daki villaya gidip, birkaç ay kızının İngilizce öğrenmesine yardımcı olacağım ve sonra gidecekleri her yerde ona arkadaşlık edeceğim.>>

<<Hepsi çok ilginç ama ben bundan hoşlanmıyorum,>> dedi Ida.

<<Neden hoşlanmıyorsun?>>

<<İspanya'da olman düşüncesinden.>>

<<Bana ne olabilir ki? Paralı ve etkileyici insanlarla hoşça vakit geçireceğim.>>

<<Bir İspanyol'la evlenirsen seni asla başışlamam.>>

<<İyi ama dış ülkelere evlenme amacıyla gitmek istemiyorum ki ben. Sadece iş gezisi bu.>>

<<Buradaki kız kardeş de seninle İspanya'ya dönecek mi?>>

<<Hayır, o buraya tatilini geçirmeye gelmiş.>>

<<Yani yalnız mı yolculuk edeceksin?>>

<<Bu tam bir serüven olacak.>>

Ertesi günkü görüşme tam bir başarıyla sonuçlandı. İspanyol hanımın kız kardeşi ondan hoşlanmıştı. Ona on sekiz yaşındaki yeğeni Mercedes Lamanda'nın resmini gösterdi. Sevimli bir kızdı. Hele Malaga yakınlarındaki Villa Santa Barbara'nın tarifi, genç kıza tüm düşlerinin gerçekleşeceğini düşündürdü.

İda sonuna kadar ona yardımcı oldu. Dairesini boşaltmasına yardım etti, eşyalarını elden çıkarttı ve annesinden kalan parayı almasını sağladı. Londra'da erken gelen bir ilkbahar hüküm sürüyordu ama Malaga'ya çoktan yaz gelmiş olmalıydı. Senora ona ince giysiler almasını önermişti.

Genç kız parasının bir kısmını yazlık ipek elbiselerine, pijamalarına ve bir iki geniş kenarlı şapkaya yatırdı.

Sonunda yolculuk günü geldi çattı. Rosemary heyecanlı, Miss Bryant üzgündü. İkisi de Victoria istasyonunda Rosemary'yi Dover'e götürecek trenin gelmesini bekliyorlardı.

Rosemary onu teskin etmeye uğraşıyordu.

<<Yaşlı aptalım benim, bana ne olacağını sanıyorsun?>>

<<Oh, sen yabancı ülkeleri bilmezsin. Bu Lamanda'ları hiç tanımıyorsun. Senin vatandaşlarına hiç benzemediklerine eminim.>>

<<Sevgili Ida, seni temin ederim, her şey yolunda gidecek.>>

<<Pekala, bana sık sık mektup yazıp, olup biteni anlatacaksın.>>

<<Söz veriyorum.>>

Pnun gençliği, sevimliliğiyle İda'nın kalbi sıkışır gibi oldu. İngiltere'nin bir başka kentine gitmesi başka şeydi... Ama koca denizi geçip hiç tanımadığı bir ülkeye ayak basacaktı. Tarifsiz bir korkuya kapıldı.

<<Malaga'ya vardığım an sana telgraf çekerim.>> dedi Rosemary.

<<Güzel, kendine iyi bak.>>

Sonunda gelen trene bindi, istasyon memuru düdüğünü çaldı ve <<iyi yolculuklar>> bağırırları arasında hareket ettiler.

Rosemary arkadaşı görünmez oluncaya kadar el salladı. Sonra yerine yerleşerek hayallere daldı.

<<Villa Santa barbara!>> diye mırıldandı. <<Oh, bu yeni yaşantıda beni nelerin beklediğini öyle merak ediyorum ki!>>

Sonra karşılaşacağı aileyi düşünmeye koyuldu. Lamanda'lar ona gerçek bir aile, Mercedes ise tam bir dost ve kız kardeş olabilirdi.

Rosemary valizinden İspanyolca gramer kitabını çıkartıp göz gezdirmeye başladı. Sonunda ne olursa olsun, hiç olmazsa vatanındaki monoton yaşantısından sıyrılıp, birkaç yıl değişik bir yaşam sürecekti.

Yavaş yavaş bir İspanyolca kelimeyi tekrarlamaya koyuldu.

O güne değin hiç yolculuk etmemiş Rosemary'ye, başlangıcından itibaren tüm yaşadığı olaylar ilginç geliyordu. Dover'den Calais'e geçiş pek kolay olmadı ama sonunda genç kız kendisinin iyi bir denizci olduğunu anladı. Kanal'ın dans eden mavi sularına dalıp, kendini hafifçe esen rüzgarın serinliğine bıraktı. Calais'de gümrükten geçip, trene yerleştiler. Genç kız yolculuğunun asıl heyecan verici kısmının şimdi başladığını anlıyordu. İngiltere gerilerde kalmıştı. Burası Fransa'ydı ve kendisi de Paris ekspresindeydi. Senora Lamanda'dan aldığı mektupta, birinci sınıf kompartmanda yolculuk etmesi yazılıydı. Tüm harcamalar onlar tarafında karşılanmıştı. Rosemary gerçek kimliğini Londra'da bıraktığını hissediyordu. Bu Rosemary yepyeni biriydi. Şık giysiler, birinci sınıf biletler, üzerinde Malaga etiketi bulunan nefis valizler...

Paris'te önemli an geldi ve Hendaya ekspresine aktarma oldular. Burası Fransa İspanya sınırıydı. Gece geç saatlerde başka bir trene geçecek ve bu kez de Madrid yolculuğu başlayacaktı.

Buraya kadar yalnız yolculuk yapmıştı ama şimdi, bir hamal kapıyı açtı ve üç tane son derece pahalı deri bavulu kompartmana bıraktı. Genç kızın oturduğu kanepenin karşısında bir pardösü ve birkaç dergi duruyordu. Az sonra genç bir adam girip oraya oturdu.

Rosemary, yalnız ve rahat yolculuk edeceğini düşündüğünden bu duruma biraz sıkılmıştı. fark ettirmeden kompartman arkasına baktı ve onun yakışıklılığı karşısında adeta dili tutuldu. Oldukça genç bir adamdı ve inanılmaz derecede yakışıklıydı. Zavallı yaşlı İda'nın büyülediği filmlerdeki kahramanlara benziyordu.

Genç adam şapkasını çıkardı ve yanındaki gazetelerden birini Eline aldı. Çok biçimli bir yüzü, geniş alnından geriye doğru taranmış kuzguni siyah saçıyla eski Yunan Tanrılarının heykellerine benziyordu. <<tabii İngiliz değil>> kararını verdi Rosemary. Esmer cildi ve koyu renk gözleriyle İda'nın <<Barbar>> İspanyollarından biri olmalıydı.

Aynı anda biraz şaşırarak, İngiliz tarzı kesilmiş gri flanel elbiseyi ve aynı tarz bağlanmış kravatı fark etti.

<<Kim acaba?>> diye merak edip, bagajın üzerindeki yazıyı okumaya çalıştı. Ama <<malaga>> kelimesinden başka bir şey göremedi. Demek aynı yere gidiyorlardı.

Rosemary dikkatini yeniden elindeki dergiye verdi.

Aynı anda genç adam başını hızla okuduğu gazeteden kaldırıp, genç kıza dikkatli bir bakış attı ve onunda aklından aynı düşünceler geçti. Ama o bir erkek olduğundan kadıca yollara başvurup, onun valizinin etiketini okumaya kalkışmadı. Yalnızca sekiz saatlik yolculuğu genç bir hanımla geçireceği için kendi kendini kutladı. Tabii İngiliz di bu güzel kadın... Sade kesimli tayyörü, ayağındaki rahat kahverengi yürüyüş ayakkabıları, küçük biçimli ayakları, ve pürüzsüz cildiyle saçları bunu ilk bakışta belirtiyordu. Genç kız şapkasını çıkarınca son derece çarpıcı bir baş biçimiyle karşılaştı.

<<Ne kadar sevimli>> diye düşündü. <<Ama neden yalnız yolculuk ediyor acaba? Belki de tatilini ıspanya'da geçirmek istiyor.>>

Az sonra içeri giren görevli akşam yemeğini alıp almayacaklarını sordu. Genç adam prüzsüz bir Fransızcayla karşılık verdi ama Rosemary sıkıntılı bir şekilde ona bakıyordu. Sonra genç adam Franicası kadar kusursuz İngilizceyle ona hitap etti.

<<Yardımcı olabilir miyim?>>

<<Oh.. teşekkür ederim,>> dedi Rosemary kızarıp, gülümserken. <<Korkarım Fransızca konusunda tam bir cahilim.>>

<<Bir şeyler yemek ister misiniz?>>

<<Sa... sanırım.>>

<<Bir şeyler yemelisiniz. Birlikte yeme şerefini bana lütfeder misiniz?>>

Genç kız bir an durakladı ama sonra bu nazik daveti geri çevirmenin kabalık olacağını hükmetti. İda olsa, kendini kurdun kucağına attığını iddia ederdi.

Görevli kapıyı kaparken, yakışıklı yabancı da ona dönüp gülümsedi.

<<Bu uzun yolculuklar da çok sıkıcı olur.>>

<<Oh, ben bunu heyecan verici buluyorum.>>

Genç adam kaşlarını kaldırdı. Şimdi bu kızın çok genç ve deneyimsiz olduğunu anlıyordu. Biraz daha bir şeyler öğrenmek istedi.

<<Pek yolculuğa çıkmadınız sanırım?>>

<<Hiç- bu benim yurt dışına ilk seyahatim.>>

<<Sizin için ne harika bir şey olmalı. Ben bu yolculuğu sık sık tekrarladığım için, bu yolun her santimetresini ezbere bilirim.>>

<<İspanolcanız mükemmeldir öyleyse.>>

<<Hem de çok iyi. Ben İspanyol'um.>>

<<Anlıyorum. Ama İngilizceyi de hatasız konuşuyorsunuz.>>

<<Bir İngiliz okulunda okudum.>>

<<Anlıyorum.>>

İda bile bir İngiliz okulunda eğitim görmüş bu genç adamı bir 'barbar' olarak tanımlayamazdı.

Genç adam, <<Gece yarısından az önce Hendaya'da oluruz,>> dedi. <<Sanırım oradan yataklı vagona geçeceksiniz.>>

<<Evet.>>

<<Madrid'de mi kalacaksınız?>>

<<Hayır. Malaga'ya gidiyorum.>>

<<Ah, evet. Ben de öyle.>>

<<Kızlarının İngilizce öğrenmesini arzulayan bir İspanyol ailenin yanına gidiyorum.>>

<<Ah, evet.>>

Genç adam biraz sıkılmıştı. Demek bu sevimli kız parayla tutulmuş bir arkadaşı. Ama gençliği, canlılığı ve çekiciliği, genç adamın o güne değin tanıdığı kadınlardan çok farklıydı. Tanıdığı bu kadınlar kokteyl partilerde ve danslarda yüksek taburelere tünere, bir erkekten aldığı öpücüğün tadını diğerleriyle pekiştirirlerdi. Bu küçük sevimli dudağın kaç kez öpüldüğünü merak etti. Pek fazla değil. Belki de hiç!

Konu Başlığı: Ynt: Aşk Yenecektir / Denise Bobins
Gönderen: bedinur üzerinde Nisan 19, 2007, 12:55:48 ÖS

Sigara tablasını çıkarıp ona uzattı. <<Bir tane alır mısınız?>>

<<Teşekkür ederim. Sigara kullanmıyorum.>>

<<Ne yumulmadık bir şey. Ben içebilir miyim?>>

<<Tabii..>>

Genç adam sigarasını yaktı. Rosemary bu ellerin güzelliğinden büyülenmişti adeta. Esmer, ince ve uzun parmaklardı bunlar. Hareketsiz duramayan, sürekli devinim isteyen parmaklar.... Tıpkı kendisi gibi...

<<Pırıl pırıl güneşi görmek sizi mutlu edecek, değil mi?>> diye sordu adam.

<<Uzun süredir bu günlerin özlemini çekiyordum.>>

<<Yılın b mevsiminde Malaga eşsiz olur.>>

<<Sonra gözleri genç kızın dizlerinin üstündeki kitaba kaydı.

<<Dilimi mi öğrenmeye çalışıyorsunuz?>>

<<Evet.>>

Bu soruyu İspanyolca sormuştu. Genç kız da gururla cevaplandırdı. Adam onu birden son derece çekici bulmaya başlamıştı.

<<Bakın bu çok güzel. Aksanız çok iyi. Zaten İspanya'da kalacağınız birkaç hafta içinde İngiltere'de tüm eğitim sürenizde öğrendiğinizden daha fazlasını öğrenirsiniz.>>

<<Bunu çok istiyorum. İspanya ile ilgili her şey beni çekiyor.>>

Genç adamın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bembeyaz dişleri ortaya çıktı.

<<Buna benim gibi... bir İspanyol da dahil mi?>>

<<İmkansız bu.>>

<<Ya, o halde İspanya ile ilgili her şey duyduğunuz ilginin devam etmesini umayım. Sanırım ülkemi seveceksiniz. Esrarlı, yabanıl, harika bir yerdir.>>

Genç kız ona İspanya ile ilgili bir yığın soru sordu ve bu konular konusunda rahatça konuşabiliyordu. Saat sekizde artık iyi bir dost olmuşlardı. Rosemary ondan çekinmiyordu. Arkadaşlığını hoş ve doyurucu buluyordu.

Yemek vagonuna doğru yürürlerken tren hafifçe sarsıldı ve... Rosemary tam sendelemek üzereyken, genç adam onu tuttu. O anda genç kız genç adamın küçük parmağındaki damarlı akik yüzüğü fark etti ve bir kez daha onun kim olduğunu merak etti.

<<Henüz birbirimizin isimlerini bile bilmiyoruz,>> dedi.

<<Bu kadar resmi olma,>> dedi genç adam. <<Benim adım Paul.>>

<<Genç kız bir an durakladı. Bu biraz fala samimi olmuyor muydu? Ama neden olmasın? Yaşam gerçekten bir serüven değil miydi? Üstelik bu genç adam o güne değin görmediği kadar yakışıklıydı. Eğer bu tür davranmaya devam ederse kendisini geri kafalı bir kız sanabilirdi. Düşüncelerinden sıyrılıp ona baktı.

<<Benim adım da Rosemary.>>

<<Hep hatırdaki kalacak bir isim...>> diye güldü adam. <<Ama ne kadar İngiliz... Bir gül bahçesinden gelir gibi... Rosemary... büyüleyici...>>

Rese-Marie! Yabancı aksanda söylenmiş ilk R harfini yuvarlamıştı. Kimsenin ağzından duymadığı kadar çekici gelmişti adı onun ağzından... Ve bundan sonra da hep onun çağırdığı gibi Rose-Marie olarak kalacaktı.

Yemek çok güzeldi. Yemek istediği ne varsa, Paul hepsini ısmarladı. Ayrıca kendisiyle birlikte bir şişe beyaz şarap içmesi için de ısrar etti.

Rosemary'nin aklı, alabildiğince ucuza çıkarmaya çalıştığı kendi dairesindeki yiyeceklere gitti. Bazen biriktirdikleriyle Soho'da bir lokantaya giderlerdi İda ile birlikte... Ama bu denli romantik olamazdı kuşkusuz.

İspanya sınırında yaşamına karışan yakışıklı esmer erkek şimdi kadehini onun şerefine kaldırmıştı.

<<Rose-Marie'ye...>>

Hoş bir rüyaydı bu ve genç kız bunun her anından hoşlanıyordu.

Kompartmana döndüklerinde genç adam battaniyeyi dizlerine çekmesi için ısrar etti. Kendiside aynı şeyi yaptı.

<<Baharda bile olsak akşamları serin oluyor.>>

Genç kız mutlu bir halde arkasına yaslandı.

<<Ne yapmayı düşünüyorsun?>>

<<Henüz yatmak istemiyorum.>>

Genç adam yeniden bir sigara yaktı .Üzerindeki her şeyin çok pahalı olduğu belliydi. Tüm davranışları da zengin olduğunu belli ediyordu. Kimdi bu adam? Diğer adını bilmek istedim. Genç adamın kendini daha fazla tanıtmaktan kaçınır gibiydi. Onlar yalnızca Paul ve Rose-Marie idiler.

Bir süre sonra, <<haydi İspanyolca konuşalım,>> diye önerdi genç adam.

<<Ama ben çok kötü konuşuyorum.>>

<<Yok canım. Ama öyle de olsa, ben dediklerini anlarım.>>

İri kahverengi gözler genç kızın yüzüne dikildi. Onu yudum yudum içer gibiydi. Kompartmanın ölgün ışığında saçları altın taneleri gibi parlıyordu.. Ceketini çıkardığı için, boynunun akıl almaz güzelliği gözler önüne seriliyordu... Ve cildi inanılmaz derecede beyazdı. Genç adam bir an kendi elini bu güzel yüze dokundurup, ikisi arasında renk ayırımını görmeyi geçirdi aklında.

<<Şu cümleyi benim için çevir,>> diye mırıldandı. <<'Te quiero'>>

Genç kız kızardı. Bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu. <<'Seni seviyorum'>> Adam giderek cüretini artırıyordu... Ama kızcağızın damarlarındaki kan da akışını daha hızlandırmıştı sanki. Bu gece İspanyol'la her şey daha büyüleyici bir anlam taşımaya başlamıştı. Özellikle kendi dilini konuşurken sesinin aldığı derin ton...

<<Evet?>> dedi genç adam. <<Bunun anlamını biliyor musun?>>

<<Gülünç olma!>>

Genç adam güldü ve sigarasından son bir nefes çektikten sonra pencerenin yanındaki tablaya bastırdı.

<<Tam bir İngiliz... çok soğuk... tıpkı Granada'nın karla kaplı tepeleri gibi.>>

<<Hiç de değil.>>

<<Oh! Demek değil? Öyleyse.. şu üç sevimli cümleyi tekrarla bakalım! Seni seviyorum!>>

<<Bu kelimelerin İspanyolca dersinde pek önemi olduğunu sanmıyorum.>>

<<Olabilir. Ama benim gramerimdeki en önde gelen kelimelerdir bunlar.>>

<<Çok komiksin.>>

<<Benim İngiltere'yi sevdiğimi biliyordun. Eğitimimi orada yaptım. Ama soğuk bir ülkedir orası.>>

<<Gururlu, de istersen>>

<<sen de öyle misin, Rose-maria?>>

<<Şey, belki, ever: öyle sanırım.>>

<<Emin değilsin?>>

<<Tabii eminim!>> Genç adam bu sözlerin üzerine bir kahkaha attı.

Genç adamın kendisini kızdırmaya çalıştığını anlıyordu artık. Tüm yüzü bir anda kıpkırmızı kesildi. Ve bundan da utandı. Oysa bu kırmızılık genç adamı büyülemişti adeta. Uzun süreden beri

kadınların yüzünün kızarmadığını sanıyordu.

<<Yaşamın neler getireceğini insan asla önceden bilemez,>> dedi. <<Ben de bu trene bindiğimde kiminle karşılaşacağımı nereden bilebilirdim... Senelerden beri Paris Madrid arasında ilk kez sıkılmıyorum.>>

Genç kız cevap vermedi. Konuşmanın bu yöne kayması onu tedirgin etmişti.

<<Sen de bunun harika bir şey olduğunu düşünmüyor musun?>> diye sordu genç kıza.
<<Neyin?>>

<<Böyle karşılaşmamızın.>>

<<ben... eevet... gerçekten hoş bir rastlantı.>>

Genç adam nefes kadar hafif bir sesle, <<Sende çok hoşsun,>> dedi.

Genç kız iyiden iyiye şaşalamıştı. <<Sa... sanırım... biraz uyumaya çalışsam iyi olacak.>>

Ve hemen gözlerini kapattı.

Uzun siyah kirpiklerin gölgesi yanaklarına düşmüş çekiciliği bir kat daha artmıştı. Paul uzanıp dudaklarından öpmek istedi ama, bir şeylerin kendisini engellediğini hissetti. Bir süre sonra iri ela gözler yeniden açıldı ve bakışları yeniden genç adamı buldu. Rosemary çaresizlikle titredi. Uyuması olanaksızdı.

Genç adam, <<Uyuyamıyor musun?> diye sordu.

<<Hayır.>>

<<Öyleyse konuşmamıza devam edelim.>>

<<Ne hakkında?>>

<<Sen... ve... ben... bu şekilde karşılaşmamızın ne harika bir şey olduğu hakkında. Eğer Tanrının cezası bir partide tanışsaydık, birbirimize gülümser, bir iki söz söyler ve yollarımıza giderdik. Ama burada bir arada ve yalnızız. Önümüzde koca bir gece uzanıyor. Birbirimiz hakkında bilmediğimiz bir sürü şey var... öyle değil mi Rose Marie?>>

<<Tüm bunlar... bunlar çok heyecan verici.>>

<<Adın sana çok uygun. Tıpkı bir çiçek gibisin.>>

<<Değilim.>>

Genç kız boğazına doğru yükselen sıcaklığın farkındaydı. Hiçbir erkeğin bu kadar kısa sürede kendisini Paul kadar etkilediğini anımsamıyordu. Hiçbiri onu böyle heyecanla titretmemişti. Rosemary yavaş yavaş, romanlarda okuyup, filmlerde gördüğü ve yalnızca bir hayal olarak düşündüğü gerçek aşkın varlığına inanmaya başlamıştı. İşte şuracıkta, yanı başındaydı, elini uzatsa yakalayverecekti.

<<İspanya'ya vardığımızda birbirimizi bir daha asla göremeyebiliriz Rose Marie. Yaşam bize neler hazırlıyor çok merak ediyorum.>>

<<Bu yolculuğa başlarken bende merak etmiştim.>>

<<Ne olmasını istersin?>>

<<Bilmiyorum.>>

<<Sen kendini tanıımıyorsun, esrarengiz, soğuk küçük şey.>>

<<Öyle mi?>>

<<Hiç aşık oldun mu?>>

<<Ha-hayır sanmıyorum.>>

<<Ben de sanmıyorum. Küçük bir çocuğa benziyorsun,>>

<<Ama yirmi iki yaşımdayım.>>

<<Ben senden iki yaş daha büyüğüm ve yaşıma da gösteriyorum. Sen on sekiz falan olmalısın. Bu yüz ve bu vücutla seni rahat bırakmaları şaşılacak şey doğrusu.>>

<<Bugüne değin bir teklif aldım.>>

<<Heyecan verdi mi bu sana?>>

Genç kız sinirli bir biçimde güldü. Heyecan vermek mi? Çalıştığı şirkette görevli bir genç adamdı ve bir akşam kendisini beklemesini istemişti. Ne için bekleyecekti ki? İyi bir yaşam kurabilmeleri için yetecek paraları yoktu.. İlerde doğacak çocuklarını yetiştiremedikleri için türlü sıkıntılara katlanacaklardı. Hayır genç kız bu teklifi kabul edemezdi.

<<Hayır, bu öneriyi hiç ciddiye almadı. Zaten ciddi bir ilişkim olmadı.>>

<<Ama... ama eğer sevseydin... senin için çok önemli olurdu değil mi?>>

Genç kızın kirpikleri titredi. <<Sanırım, evet.>>

<<Bundan eminim.>>

<<Nasıl emin olabilirsin?>> diye sordu Rosemary aniden. <<Haydi artık başka konuya geçelim.>>

Tren Orleans ve Bordewaux üzerinden Biarrizt'e doğru yol alıyordu. Ilık ve huzur veren kompartmanda Rosemary ve Paul konuşmalarını sürdürüyorlardı. İkisi arasında hem atmosferin hem de gençliğin verdiği dayanılması olanaksız bir çekim meydana gelmişti.

Paul kendinden bahsediyordu. Yakışıklı yüzünde keder çizgileri vardı. Gözleri acıyla kıışmış, biçimli ağzında sinirsel bir kasılma belirmişti.

<<Eğer ben aşık olsaydım Rose Marie tüm dünyaya meydan okur, tüm kuralları boş verirdim. Bazen damarlarımdaki İspanyol kanı harekete geçiyor ve İngiltere'de aldığım kültür sıfıra iniyor... Ama böylesine büyük bir sevdaya düştüğümü sanmıyorum... henüz.>>

<<belki o kadınla karşılaştığın zaman evlenmek isteyeceksin.>>

<<Evlilik!>> Genç adam sinirli bir kahkaha attı. <<Sevgili çocuğum, evlilik benim için gerçek aşkın bir simgesi değildir. Ama bunu tartışmak istemiyorum şimdi.>>

Genç kız onu bu denli incitecek ne yaptığını merak etti. Yirmi dört yaşında bir genç adamın incinebileceğinden çok fazla hem de...

<<Kendimle daha fazla kavga etmek istemiyorum,>> dedi genç adam <<Konuşmamıza devam edelim. Biraz da sen anlat.>>

<<Ben alelade bir kızım işte.>>

<<Aksine, olağanüstü bir kızsın sen. Bugüne değin görüp, koklamadığım taptaze bir çiçeğe benziyorsun.>>

<<Ne güzel şeyler söylüyorsun.>>

<<yalnızca senin kadar sevimli kimselere söylenecek sözler bunlar.>>

<<Oh, ama ben öyle değilim.>>

Genç adamın gözleri bu nefis yüz üzerinde adeta açlıkla dolaştı. Genç kızın yanakları ve hatta boynu tatlı bir pembeliğe bürünmüştü.

Ve aniden ona doğru uzandı. Rosemary güçlü parmakların bileklerini kavradığını hissetti. Genç adam, <<Ah, Rose Marie,>> diye fısıldadı.

Genç kız ondan uzaklaşmaya çalıştı.

<<Lütf>> diye sürdürdü genç adam, <<Lütfen bana soğuk davranma. Lütfen korkma. Seni incitmeyeceğim.>>

<<Korkmuyorum...>>

Genç kız cesur bir tavırla söylemişti bunu ama kendisi de böyle olduğundan pek emin değildi. Bu adamın... kendi üzerindeki etkisinden... fena halde ürkmüştü aslında. Kalbi delicesine çarpıyordu. Başını kaldırıp onun gözlerine bakınca, kendini kaybettiğini gerçek dünyadan bir başka dünyaya kaydığını hissetti.

Paul yeniden, <<Rose Marie,>> diye fısıldayıp, onun yanına ilişti. <<Hendaya'ya bir iki saatimiz var Sonra oradan Madrid'e gitmek içinde on iki saatimiz. Neden unutulmaz, harikulade saatler olmasın bunlar.>>

<<Oh, ne demek istiyorsun?>>

Genç adamın kolları onu sarmıştı artık. Genç kız onun ılık nefesini ve ince organze bluzundan tenine geçen parmaklarının sıcaklığını duyabiliyordu.

<<Hayır, lütfen...>>

<<Seni öpmeme izin ver, Rose marie.>>

Genç kız yeniden, <<hayır!>> diye bağırdı ve Londra'da bıraktığı sandığı normal, pratik Rosemary yeniden dirildi. Genç kızın kulaklarında İda'nın dehşet dolu sözleri çınlıyordu... Bu arada gen adam onun saçlarını alnından geriye doğru itmekle meşguldü.

<<Büyülendim RoseMarie ve sen de öylesin sanırım. Bunu hissetmiyor musun RoseMarie, söyle?>>

<<Oh... Ben... ben.. de. Ama lütfen, Paul, beni bırak.>>

Gerçekten istemiyor musun...>>

Genç kızı giderek daha yakına çekiyordu.

<<RoseMarie beni öpmeyecek misin? Beni, yalnızca bu gece için, biracık olsun sevemez misin?>>

Genç kız şu anda adını taşıdığı gönce gül kadar beyazdı.ç her yanı heyecandan titriyordu. İki de delirmiş olmalıydılar. Genç adam büyüklüklerini söylemekte haklıydı belki de... ama genç kız şu kısacık birkaç saat içinde, yaşamında ilk kez aşık olmuştu. Altın renkli gözlerinde korku dolu parıltılar, dudakları yarı açık ona bakıyordu...

<<Rose Marie, te queiro..Seni seviyorum,>> diye fısıldadı genç adam.

Sonra onu fena halde arzuladığını belirten bir hareketle biraz daha kendine çekti. Dudakları kırmızı gül goncalarını andıran dudaklarını buldu. Genç kız bağırarak, nefesini kesen bu delice öpüşten kurtulmak istiyordu.

Artık dünyada bu adamdan başka hiç kimsenin önemi kalmamıştı onun için. Rosemary onun aşkının ve ihtirasının esiri olmuştu.

Tren yoluna devam ettikçe Paul onu öptü, öptü. Birbirlerinin kollarında büyük bir yanılgının içine düşmüşçesine yanıyorlardı.

<<Seni seviyorum, Rosemary...>>

Ve genç kızın yanıtı İspanyolca geliyordu.

<<Te quiero mucho... çok.>>

O artım Rosemary Vallace değildi... Yaşamının anlamı Paul olan yepyeni bir Rosemary idi...

Genç kız sonunda kendine geldi ve düşünme merkezleri çalışmaya başladı. Genç adamı hafifçe itip ondan ayrılmak istedi. Bu kez Paul onun ayrılmasına izin verdi ve iri kara gözlerini ona dikti.

<<Paul. Nedir bu sevgili Paul?>>

Genç adam bu soruyu yanıtlamadı. Saçlarını geriye doğru itip, bir sigara yaktı. O delice yaklaşım bitmişti artık. Genç kız ani bir şüpheyle sarsıldı. Paul, belki de onu sevmiyordu. Zaten ne demişti. <<Beni bu gece için birazcık sevemez misin?...>>

Bu düşünceyle tüm vücudu buz gibi oldu... Belki daha önce de bu tür oyunlara girişmişti. Ama kendisi bundan önce hiçbir erkeğe yaklaşmış değildi ki... Böylesine ihtiras dolu olduğunu yeni öğreniyordu.

Artık dersini almaya başlıyordu... Aniden aşk acısının etkisini üzerinde hissetti. Hasta gibi olmuştu... ve hala uzandığı yerde kapalı gözlerle düşünüyordu.

<<Şu anda ölmek istiyorum... bu sona ermeden ölmek...>>

O sırada genç adam normal bir şekilde konuşmaya başladı.

<<Biraz uyumaya çalış küçüğüm. Çok yoruldu.>>

Genç kız gururlu bir tavırla başını kaldırıp, <<Evet biraz uyusam hiç fena olmayacak.>> dedi.

Hendaya'ya kadar bir aha hiç konuşmadılar. Burada, Paul son derece dikkatli ve titizdi. Geleneksel konukseverliklerini göstermek amacıyla, genç kıza yardımcı oldu.

Rosemary'nin kompartman numarası on üçtü. Genç kız son derece mutsuz hissediyordu kendini. Yatağının kenarına oturup Paul'e baktı.

<<Benim numaram da on beş... seninkinden yalnızca iki kapı ileride.

<<İyi... uykular dilerim.>>

<<Bu trende kimse iyi uyuyamaz. Zira çok gürültülü ve rahatsız. Sabah görüşürüz. Sonra Madrid'e gidişte ve Malaga trenine binerken sana yardım etmek isterim. Bir çok değişiklikler olacak. Bir yabancı için bunlara alışmak güçtür.>>

Bir yabancıydı! Evet onun için bir yabancıydı, artık. Oysa öbür trende onun kolları arasında yatarken hiç de öyle değildi.

Genç kız beresini çakırdı. Ela gözler genç adama soru sorar gibiydi. Sonra uzun kirpikleri titredi ve gözyaşları yanaklarından dökülmeye başladı.

Bu olay, genç adamın derhal harekete geçmesi ne neden oldu. Aniden olagelen bir değişiklik Paul yeniden Rosemary'nin ihtiraslı sevgili oluverdi. Hemen kompartmana girip kapıyı kapadı ve genç kıızı kollarına aldı.

<<Tatlı, sevimli küçük şeyim benim... RoseMarie'm... tatlı RoseMarie'm...>>

Yüzünü, boynunu, saçlarını öpücüklere boğdu.

Bir yandan da, <<Sen tapılacak bir şeysin ve ben sana tapıyorum,>> diyordu.

<<Seni seviyorum, Paul...>>

<<Seni asla unutmayacağım... Asla, asla...>>

Ve sonra birden gene değişti... Onu bırakıp nazik bir şekilde iyi uykular dileyip dışarı çıktı.

Genç kız da kalkıp arkasından koşmak istedi ama sonra aklını başına toplayıp, bu kadar aptallığın yeterli olduğunu düşündü. Ağlamaktan gözlerinde yaş kalmamıştı...İçi yanıyordu... Güçlü bir fırtınanın etkisi altındaymış gibi tüm vücudu tir tir titriyordu... Artık asla eski Rosemary olamayacağını biliyordu.

Yalnızca bu esrarengiz, ihtiras dolu İşpanyol'u anlamaya çalışıyordu ama bu oldukça güç bir içti... Onu gerçekten sevmemiş miydi acaba? Sadece yalnızlığını mı gidermek istemişti? Ona ne ikinci adını, ne nereye gittiğini sormamış, bir daha görüşmek gibi bir arzusu olduğunu hiç belirtmemişti.

Yataktan çıkıp lambayı yaktı. Dar yatak oldukça, sert görünüyordu. Yolculuğun tüm zevki, tüm heyecanı bir anda uçup gitmişti sanki. Geriye kalan kopkoyu bir mutsuzluktu. Tabii, Paul'in de kendisini sevdiğini düşünmekle aptallık etmişti... Onu bir daha asla göremeyeceğine inanmaya başlıyordu artık.

Geceyi çok kötü geçirdi. Tren Madrid'e girmeden çok önce kalkıp giyinmişti bile. Dar yatağın kenarına oturup, geniş pencereden dışarısını seyretmeye başladı. Bembeyaz boyalı evler, üzerinden çiçeklerin sarktığı beyaz badanalı duvarlar ve palmiye ağačları... İşpanya! Uzun süredir düşlerini kurduğu İşpanya'daydı artık ve her řey berbat olmuştu. Yeniden ağlamaya başladı.

İki kompartman ötede Paul vardı... ve Rosemary ona aşıktı... Oysa bu aşk onun için yalnızca bir oyundu. Aptal bir küçük kızdıan başka bir şey değildi.

<<mahvoldu!>> diye fısıldadı kendi kendine. <<her şey mahvoldu. Ne korkunç bir şey bu!>>

Trenin durmasına yakın Paul geldi. Çok yorgun ve çökmüş görünüyordu. Gülümseliyordu. Bir an Rosemary'ye baktı ve hemen bakışlarını kaçırdı.

<<Geldik,>> dedi. <<Seni malaga trenine kadar sağ salım götürmek isterim. Ben ona binmeyeceğim. Madrid'de biraz içim var. Daha sonraki trenle geleceğim.>>

Rosemary'nin yüzü bembeyazdı. Bir an ona sımsıkı sarılıp kendisini böyle bırakmaması için yalvarmak geldi içinden. Ama konuştuğu zaman sesi çok değişik çıkıyordu.

<<Yaptıkların için teşekkürler, ama kendim idare edebilirim. Senin trene kadar gelmene gerek yok. Hoşça kal Senor...?>> adını söylemeyerek durdu.

<<Paul olarak düşün... Ben de seni daima RoseMarie olarak anacağım.>>

Rosemary onun uzattığı eli görmezlikten gelip pencereden eğildi ve bir hamal çağırdı. Çektiği acı inanılır gibi değildi.

Genç adam ona baktı ve ümitsiz bir tavırla omzunu kaldırdıktan sonra bir sigara yaktı.

Aynı gün öğleden sonranın geç saatlerinde Rosemary Malaga'ya vardı.

Rosemary Lamandas'arın gönderdiği lüks otomobilde, bu büyüleyici güzelliğin tadına varmaya çalışıyordu. Ama çok yorgun ve sinirleri altüst olmuş haldeydi. Paul'u ve onun kollarında geçirdiği o birkaç saati belleğinin derinliklerine atmak olanaksız görünüyordu.

Keşke onunla hiç tanışmamış olsaydı. Hala onu düşündüğu için deli olduğuna inanıyordu. Ne yapıp etmeli onu kafasından uzaklaştırmaya çalışmalıydı.

Lamandas'ların evini gördüğünde gerçekten de biraz neşelenir gibi oldu. Ağır demir kapının gerisinden parıldayan güneş eve bütünü sihirli bir hava veriyordu. Rosemary inanmazlıkla daha kırksekiz saat önce Londra'nın o rutubetli havasında yaşadığını düşündü. İngiltere nisanının güneşi bile pusluydu. Burada ise yeşil palmyeler, okaliptüs ağačları parlak renkli eksotik çiçekler ve nihayet alçak damlı beyaz ev vardı. Geniř veranda çeşitli renklerde çiçeklerle donanmıştı.

Villa Santa Barbara.

<<Gerçekten çok sevimli! >>diye düşündü.

Ama aniden aklına gelen bir düşünceyle irkildi. <<Eğer o burada olsaydı... oh, Paul, Paul!>>

Kapıda iki kadın belirmişti. Kadınlar ona doğru gelerek kendilerini Senora Lamanda ve yaşlı hala olarak tanıttılar. Yaşlı hala hi Ç gülümsemiyordu. Rosemary onu itici buldu ama Senora lamanda tatlı bir kadındı.

Evin içi de İngiliz kızına yabancı gelecek şekilde İspanyol stili antikalarla doldurulmuştu. Bir müzeyi andırıyordu.

Rosemary yukarı çıkartıldı ve kendisini küçük rahat görünümlü bir odada bekleyen evin kızıyla tanıştırıldı.

Onsekiz yaşın tüm güzelliğiyle karşısındaydı Mercedes. Altın saçlar, kamelya duruluğundan bir ten, tam İspanyol bakışlı simsiyah gözler ve inanılmaz uzunlukta kirpikler.

Mercedes gözlerinde belirgin bir hoşnutlukla Rosemary'ye bakıyordu.

Kendi dilinde, <<Geldiğinize çok sevindim,>> dedi. <<Eşyalarınızı yerleştirirken gelip sizinle gevezelik edeceğim. İlk adınız neydi?>>

<<Rosemary.>>

Genç kız bunu Rose-Marie olarak telaffuz etti.

Riosemary kimsenin kendisine bu şekilde hitap etmesine izin vermezdi.

<<Rosemary olarak telaffuz etmelisiniz,>> dedi.

Mercedes onu, Rosomary'nin yatak odası olarak hazırlanan bitişik odaya götürdü. Burada her şey beyazdı. Rosemary bir bakışta odaya da, odanın pencerelerinden görünen nefes kesici manzaraya da hayran oldu.

<<Nefis bir yer burası!>>

<<Bana ölecek kadar sıkıntı veriyor. Kendimi çok yalnız hissediyorum. Beni en iyi anlayan insan babamdı. O öldü. Madrid'de öğrenim gördüm ve modern fikirlerle sahibim. Annem beni asla anlayamıyor.>>

<<Zavallı küçük kız,>> dedi Rosemary. <<Ama Londra'daki diğer teyzen senin yakında evleneceğinden söz etmişti. Nasıl olsa, yakında buradan ayrılıp kendi yuvanı kuracaksın, öyle değil mi?>>

<<Ben o adamla evlenmek istemiyorum,>> diye fısıldadı Mercedes.

<<Onu sevmiyor musun?>>

<<Hayır. O çok yakışıklı ve zengin. İspanya'daki tüm kadınlar onun için deli oluyor. Ama o amcasız bir adam. Hakkında çok şey duydum. Onunla mutlu olamam. Beni sevmez.>>

<<Peki ne diye onunla evleniyorsun?>>

<<Aileler anlaştı. Baba ve onun babası iki ailenin birleşmesini çok arzu ediyorlardı. Oh, RoseMarie>> işte gene öyle telaffuz etmişti, <<Çok mutsuzum.>>

<<Seni anlıyorum, canım. Tanrıya şükür, İngiltere'de evlenmeleri aileler düzenlemiyor.>>

<<Aşksız evlilik korkunç bir şey olmalı. Dur sana nişanlığının resmini göstereyim.>>

Mercedes bir koşuda odasına gitti ve genmiş çerçeveli bir fotoğrafla geri döndü.

<<Bu Pablo, gelecekteki kocam. Si İngilizce de 'Paul' diyorsunuz.>>

Pablo! Rosemary'nin kalbi hop etti. Gözlerini yavaş yavaş kaldırıp resme baktı. Bu Paul'dü! Onun Paul'ü!

Mercedes yanına oturmuş hiç durmadan gevezelik ediyordu.

<<İşte benim nişanım bu. Don Pablo Iballo...Iballo'lar inanılmaz derece zengindirler. Herkes bunun benim için kaçınılmaz bir fırsat olduğunu düşünüyor. İspanya ve Barcelona'da mülkleri var,

burada da bir villaları bulunuyor. O yakışıklı, değil mi? Ama ağzı ne denli acımasız olduğunu gösteriyor. Yüzünü beğendin mi RoseMarie?>>

Rosemary yanıt vermedi. Ağzı, boğazı kurumuştu. Elleri terlemişti ve titriyordu. Yüzünü beğenmiş miydi? Aman Tanrım onun her santimetrekaresini öpmemiş miydi? Demek o Mercedes Lamanda'nın kocası olacaktı! Genç kız daha önce bunu bilmiş olsaydı, ona aşık olmamak için elinden geleni yapardı.

<<Onun kalbi yok,>> diye sürdürdü Mercedes. <<Birçok kadının aşığı olduğunu bilmeyen kalmadı.>>

Demek böyleydi? Birçok kadının kalbini çalmıştı. Rosemary onu bulsa öldürebilirdi. Trende onun ela gözlerine taptığını söylemişti ama şimdi bu simsiyah gözlü kızla evlenecekti.

Mercedes üstünü değiştirmek üzere yanından ayrıldıktan sonra kendini yatağa atıp, yüzünü yastığa gömdü. İngiltere'ye dönmek ve tüm bu insanları unutmak istiyordu. Onunla burada karşılaşması kaçınılmazdı.. Kendisini Mercedes'in arkadaşı olarak görmek onda nasıl bir etki bırakacaktı?

Daha sonraki günlerde Mercedes biran önce lisan derslerine başlamak istedi. Çünkü nişanlısı öğrenimini İngiltere'de yapmıştı. Rosemary'nin Paul'ü unutmaması olanaksızdı. Zira Mercedes günü her saati ondan bahsediyordu.

Rosemary birçok bahane ileri sürmeyi denedi ama hiçbirini kabul edilmedi. Mercedes çok eğleneceğini söylüyordu. Hem Paul'ü görüp, kendisine hakkındaki düşüncelerini söylemeliydi.

Rosemary Paul hakkında ne düşünmesi gerektiğini zaten iyi biliyordu!

Sonunda beklenen gün geldi. Her yan elektrikli kandiller ve egzotik çiçeklerle süslenmişti. Madrid'den özel olarak getirtilen orkestra toplantıya bir festival havası vermişti.

Yeni aldığı en şık akşam giysilerinden birini giymişti. Mercedes'inki kadar pahalı değildi ama kendisine çok yakıştığını biliyordu. İda ile bunu bulabilmek için az mı dolaşmışlardı?

Paul onu görmeden Rosemary onu farkettiler.

Krem rengi İspanyol üniforması içinde düşünümeyecek kadar yakışıklıydı. Rosemary onun gülümseyerek salonda bulunan hanımların elini öpüşünü izledi. Her bakışı, her gülümseyişi o kısacık beraberliğin anılarını da beraberinde getiriyordu.

Rosemary kendini göstermemeye çalışmasına karşın, Paul onu biranda farkediverdi. Hemen yan kapıdan terasa çıktı.

<<Rose-Marie!>> diye haykırdı genç adam. <<Sen!>>

Gen kız ona dönüp resmi bir selam verdi.

<<Don Pablo!>>

<<Burada ne işin var?>>

<<Gelecekteki eşinize İngilizce öğretiyorum,>> dedi soğuk bir sesle. Ama arkasında kenetlediği eller titriyordu. İçeri girmek üzere döndü.

<<Rose-Marie... Böyle gidemezsin... neden benimle dostça konuşmuyorsun?>>

<<Yeniden bir aptallık yapacağımı sanıyorsanız, çok yanılıyorsunuz Don Pablo...>>

<<Rose-Marie... o harika saatleri yaşamak aptallık mıydı sence?>>

<<Nasıl cesaret edebildin?>> diye parladı Rosemary. <<Mercedes'le nişanlıydın!>>

Genç adam dudaklarını ısırdı.

<<Rosemary... anlamıyorsun... İspanya'da... bu tür beraberlikleri aileler düzenler... babama ölüm döşeginde Malaga'ya dönüp, Mercedes'le evleneceğime söz verdim.>>

<<Harika bir plan,>> dedi Rosemary. <<Ve bu arada biraz eğlenmek istedin. Ama daha uzun süre senin oyuncağın olmayacağım.>>

<<Rose-Marie...>>

<<İyi geceler,>> diye kesti genç kız.

Paul ateş gibi yanan gözlerle ona bakıyordu.

<<Bu şekilde gitmene... izin vermeyeceğim, Rose-Marie.>>

Kollarıyla onu sımsıkı sardı.

<<Beni... tıpkı trendeki...gibi öp...>>

<<Senden nefret ediyorum.>>

Eliyle ağzına vurdu ve parmağındaki yüzük genç adamın dudağını kanattı. Genç adamın yüzü bembeyaz kesilmişti. Mendiliyle akan kanı sildi. Rosemary hemen döndü ve salona girdi.

Orada daha fazla kalamayacağını anlayınca bu kez bahçeye indi. Gözyaşları sel gibi akıyordu. Yalnız kalmak istiyordu ama karşısına aniden sarmaş dolaş olmuş bir çift çıkıverdi. Beyaz elbiseli kızı tutan delikanlının partiye katılanlardan olmadığı belliydi.

Rosemary durakladı. Sonra şaşkınlıkla kızın Mercedes olduğunu gördü. Mercedes de onu görmüştü.

<<Oh, Rose-Marie!>> dedi. <<Beni buldun! Ama... anneme bir şey söylemeyeceksin değil mi?>>

<<Tabii söylemeyeceğim, canım.>>

<<Artık sırrımı öğrendin. Pablo ile evlenmek istemiyorum, çünkü Manuel Cadozza'yı seviyorum. Bu Manuel...>>

Rosemary kendisini huzursuz bir şekilde selamlayan delikanlıya baktı. Yakışıklı bir İspanyoldu. Mercedes birbirlerine taptıklarını söylüyordu. Manuel müzisyendi ve Madrid'de bir otelde çalışıyordu. Yoksuldu... Lamanda'lar onu asla kabul etmezlerdi.

Rosemary onlara yardım etmek isterdi... Ama nasıl? Sonra Paul'u düşündü. Yaşam boyu onunla birlikte olmak varken bu genç müzisyeni tercih etmek ne aptallıktı..

<<Bir şeyler düşünüyoruz, Mercedes,>> dedi Rosemary. <<Ama artık içeri girmeliyiz.>>

Mercedes, Manuel'e dönüp, <<Alma de mi vida,>> dedi.

Bu sözler Rosemary'yi bıçaklamış gibi oldu. Paul de ona,>> Yaşamımın ruhu,>> demişti. Paul'le tekrar karşılaşma tehlikesini göze alamadığından doğru odasına çıktı.

Konu Başlığı: Ynt: Aşk Yenecektir / Denise Bobins
Gönderen: bedinur üzerinde Nisan 25, 2007, 10:19:37 ÖÖ

İkinci Bölüm

Bir ay sonra Rosemary ve Paul yeniden karşılaştılar. Genç adam mercedes'in nişanlısıydı ama ona yaklaşmaktan pek hoşlanmıyordu. Zaten genç kız da kendini çok mutsuz hissediyor, ağzından Manuel'n adını düşürmüyordu.

Düğün günü giderek yaklaşıyordu. Senora kızının çeyizini hazırlamak üzere onu Madrid'e götürdü.

Mercedes'in bunalımı artıyor, Rosemary de giderek daha fazla acı çekiyordu. Paul onu çok kötü incitmişti.

Kasaba boyunca yürüyüşe çıktıkları zaman Mercedes, <<Oh, Rose-Marie, ondan nefret ediyorum,>> diyordu. <<Ne diye Manuel'le kaçmıyorum ki sanki?>>

Sonunda düğün günü geldi çattı. Villa Santa-Barbara'daki yatak odasında Mercedes bembeyaz

gelinliklerin içinde mutsuzluğun simgesi gibiydi. Rosemary' de beyaz bir elbise ve geniş kebarlı bir şapka giymişti. İkisini bir arada kilisede görme fikrinden ölesiye nefret ediyordu. Şu anda tek arzusu her şeyin bir an önce olup bitmesi ve zaman yitirmeden İngiltere'ye dönmesiydi.

<<Oh, Rose-Marie,>> diye sızlandı Mercedes, <<Onunla evlenemeyeceğim, yapamam bunu. Dün gece Manuel'le vedalaşırken, beni Pablo'nun kollarında görmektense, kendini denize atacağını söyledi.>>

Rosemary İspanyolca, <<Bir planım var,>> dedi. <<Manuel için riske girebilir misin?>>

<<Onun için her şeyi yaparım. Dün gece onunla neden kaçmadığımı hala anlayamıyorum.>>

<<Öyleyse benimle yer değiştir.>>

<<Seninle mi? Ama nasıl?>>

<<İkimizde aynı ölçülerdeyiz ve sarışınız. Kalın tülün altında kimse benim sen olmadığımı anlamaz.>>

Mercedes'in nefesi tutulmuştu.

<<Ama... ama neden böyle bir şeyi yapıyorsun?>>

<<Yalnızca giysilerimizi değiştireceğiz ve bugün kilisede senin yerine Don Pablo ile evleneceğim. Sende arka kapıdan sıvışıp Manuel'e gidersin>>

<<Peki sen ne yapacaksın?>>

<<Evlilik yasal olmayacak. Tabii, derhal keşfedilecektir. Don Pablo duvağı açıp da benim yüzümle karşılaşınca kim bilir neler olacak?>>

<<Bir gün seninde sevdiğin erkekle mutlu olmanı dilerim.>>

Mercedes'in gelinliğini giyip, duvağını takarken kalbi acı doluydu. Yaptığı son derece tehlikeli bir şeydi. O kiliseye giderken Mercedes de sevgili Manuel'in kolları arasında olacaktı.

Don Pablo'nun yanında yürürken, genç adam ona sıkıntılı nazarlarla bakıyordu.

Genç kız onunla birlikte rahibin önündeki basamakta diz çöktü. Orgun büyüleyici müziğiyle kendinden geçen Rosemary yanında duran bu adamı ne denli sevdiğini düşündü. Biran her şeyi unutup gerçek bir gelin olduğunu zannetti.

Sonunda tören tamamlandı. Kolkola kutlamaları kabul edip, kiliseden ayrıldılar. Geleneklere göre gelinin damadın evine götürülmesi gerekiyordu. Rosemary az sonra kendini Paul'ün gümüşü yeşil arabasında buldu.

Paul'ün evi, Malaga'nın gerisindeki dağlarda yapılmış, iki yüz yıllık harika bir yapıydı. Bahçe palmiye ağaçlarıyla kaplıydı. Ön taraftaki teras çeşitli çiçeklerle süslenmişti.

Paul gelinin arabadan inmesine yardım etti. Ve ona konuşma fırsatı vermeden eve sokup, çiçeklerle donatılmış gelin odasına çıkardı. Nefis bir yerdı burası. Duvarlar saten kaplıydı, geniş pencerelerden dağların ve gölün manzarası tablo gibi belirliyordu.

<<Duvağını açmayacak mısın karıcığım?>>

Genç kız heyecandan eli ayağı birbirine dolaşarak duvağı açtı.

<<Ben Mercedes değilim,>> diye bağırdı soluk soluğa. <<Seni kandırdım. Kim olduğumu görüyorsun!>>

Uzun bir sessizlikten sonra genç adam, <<Bunu neden yaptın?>> diye sordu, sakın bir sesle.

<<Mercedes'e yardım etmek için.>>

<<Başka bir sebep yok mu?>>

<<Var! Senden nefret ediyorum. Seni incitmek istedim. Umarım başarmışımdır.>>

<<Aman ne eğlenceli. Trende benden nefret etmiyordun değil mi?>>

Dudaklarına geniş bir gülümseme yayılmıştı.

<<Allah kahretsın! Hayır, trende nefret etmiyordum. O zaman seni tanıımıyordum. Evlenmek üzere olduğunu biliyordum. Ama bu sabah gülme sırası bana geldi.>>

<<Güldüğünü duymak beni çok mutlu eder, dünyanın en güzel sesi olmalı.>>

Genç kız ona bakakaldı, kaşları hala çatıktı.

<<Peki, şimdi ne yapacaksın?>>

<<Böylesine güzel, nefes kesen bir karısı olan bir erkek ne yapar?>>

<<Ama ben senin gerçek karın değilim. Beni Mercedes sanıp evlendin. Tören yasal değil.>>

<<Özür dilerim ama iti taraf da kiminle evlendiğini biliyorsa bu tören yasal sayılır.>>

<<Yani ben olduğumu biliyor muydun?>>

<<Evet.>>

<<Nereden anladın?>>

<<Ellerinden. Onların ne denli güzel olduğunu unuttum mu sanıyorsun.>>

Genç kız boğazı kuruyarak, <<Yani... benimle Rosemary olduğumu... bile bile evlendin, öyle mi?>> diye sordu.

<<Evet. Bu nedenle de evliliğimiz yasal oluyor. Sen benim karımsın.>>

Oda genç kızın etrafında dönüyordu. Olduğu yerde sallandı. Tam düşmek üzereyken Paul onu kollarının arasına aldı.

<<Sen bir şeytansın,>> diye fısıldadı Rosemary. << Karın olduğumu söyleyemezsin. Doğru değil bu.>>

<<Ama öyle Rosemary. Ve balayımız için burada... villada kalmamızı öneriyorum. Sana gerçek aşkı öğreteceğim.>>

<<Hayır! Sen... çılgınsın... Beni burada tutamazsın.>>

<<Ama kakarım öyle. Sana ne denli iyi bir koca v aşık olduğumu kanıtlayacağım... Mercedes'i kaybetmek benim için hiç önemli değil... Şimdi beni trendeki gibi öpmeyecek misin?>>

<<Hayır, izin ve grideyim. Senden nefret ediyorum. Sen de beni sevmiyorsun zaten.>>

Gülme sırasının sana geldiğini söylemekle yanıldın guerida! Haydi... şimdi öp beni!>>

Rosemary tüm gücüyle onun öpücüklerine karşı koymaya çalışıyordu ama hiç yararı yoktu. Korkudan sesini bile çıkaramıyordu. Paul gerçeği düğünden önce anlamış ama bir tepki göstermemişti. Neden yapmıştı bunu acaba?>>

<<Onun karısı... Tanrım ben ne büyük aptallık yapmışım!>>

Ida Bryant sanki geleceği görmüş ve başına delice bir şey gelebileceğini söylemişti. Artık geri dönmesi olanaksızdı. Tüm vücudundun sinirden alev alev yandığını hissediyordu.

Paul onu kucakladı ve yatağa taşıdı. Bu yatağın bir zamanlar bir kralın sarayında kullanıldığı belliydi. Her yanı satenlerle kaplıydı. Her köşesinde Iballos'ların armaları göze çarpıyordu.

Paul Rosemary'yı saten yastıkların arasına yatırdı. Her şey görkemli gerçek ve sevimliydi. Genç

kızın yüzü saten yastıklar üzerinde büsbütün beyaz görünüyordu. Bakışları ise hiç de sevgi dolu değildi.

<<Kendine gelinceye kadar burada kal, Rosemary'm.>> dedi Paul. <<Ben odama gidip, üzerimdeki şu ağır üniformadan kurtulayım. Sakın buradan kaçmaya kalkışarak kendini hizmetkarıma karşı küçük düşürme. Çünkü hepsine Pablo Iballo'nun karısının dışarı çıkmasına izin vermemeleri için kesin talimat verildi.>>

Roemary güçlükle nefes alarak ona baktı. Demek Paul kendisini buraya hapsetmişti. Genç adam onun ellerinden birini tutarak dudaklarına götürdü.

<<Bugün harika bir gün güzelim. Mercedes'in, sevgili kemancısına kaçarken bıraktığı bavullar burada. İşlerindekilerin ondan çok senin üzerinde daha güzel duracağına eminim. Bu villa senin varlığıyla şenlenecek. Kahvaltımız neredeyse hazır olur.>>

Sonra odadan çıktı. Rosemary dehşet içinde Paul'ün hem karısı, hem de tutsağı olduğunu düşünüyordu.

O sırada kapı açıldı. Genç kız tüm sinirleri gerilmiş bir durumda yatağın içine oturdu. Ama gelen Paul değil, karagözlü bir İspanyol hizmetçiydi. Onu eğilerek selamladıktan sonra, <<Dona Mercedes Iballo hazırlarsa giyinmelerine yardım edebilirim.>>

Rosemary bu küçük hizmetçi kızı duygularını belli etmek istemedi. Elinden geldiğince sakın bir sesle Mercedes'in bavullarından birini açmasını söyledi. Ağır saten gelin giysileri yan yana dizilmeye başlamıştı. Adı Carmenita olan hizmetçi kız Rosemary'ye düğün kahvaltısı için hazırlanmış giysiyi giydirdi.

Günün geri kalan bölümü Rosemary için bir rüya gibi geçti. Don Pablo karısına tapan bir damat görünümündeydi. Bahçe öylesine mükemmel düzenlenmişti ki, Rosemary bile çektiği korkuya karşın, hayran olmaktan kendini alamadı. Egzotik çiçekler, gölge veren palmiye ağaçları ve denize doğru inen taraçalar olağanüstü bir güzelliği sergiliyordu.

Villanın içinde bir başka alemdi... eski stil İspanyol mobilyaları, goblenle kaplı duvarlar, Velasquez'e ait gerçek tablolar...

Güneş denizdeki ufuk çizgisinde kaybolup, ay ve yıldızlar dağları gümüş rengine boyayınca, Don Pablo karısı ve kendisi için bahçede bir sofraya kurdurdu. Üniformalı hizmetkarlar... seçme şaraplar, nefis yiyecekler... ağaçların dallarına asılı lambalar ve masanın ortasında duran uzun şamdanlarla büyüleyici bir akşam yemeği idi bu.

Çiçeklerle bezenmiş sofraya Rosemary'nin karşısında oturan Paul'ün yüzünde muzip bir gülümseme vardı. Gen.ç kız ise bir heykelden farksızdı ama bugüne değin olmadığı kadar sevimli görünüyordu. Beyaz şifon giysinin içinde ve şamdanların aydınlığında başka dünyadan gelmiş bir Tanrıçayı andırıyordu. Boynunu akşam yemeğinden önce Paul'ün kendinse verdiği takılar süslüyordu.

<<Bunlar aile yadigarı elmaslardır... Boynunda daha bir anlam kazanacaklar,>> diyerek mücevherleri boynuna takmış, sonra da onu öpmüştü.

O gün kaç kez yalnız kalmaya çalışmış, tek başına bahçede yürüyüşe çıkmıştı. Ama ana kapıya geldiğinde Paul'ün adamlarından oluşan bir engelle karşılaşmıştı. Adamlar onu nezaketle selamladılar fakat daha ileri gitmesine izin vermemişlerdi.

<<Özür dileriz Dona Mercedes... Ama bugün Villayı kimsenin terk etmemesi için bize emir verildi. Haydutların dağ yolundan bu yana geldiklerine dair haberler aldık.>> demişlerdi.

Bu yalnızca nezaketten söylenmiş bir cümleydi. Böyle bir masala çocuklar bile inanmaz diye düşündü Rosemary. Ama Paul'ün hizmetkarları üzerindeki etkisini görebiliyordu. Hiç kimse onun emirlerine karşı çıkmaya cesaret edemiyordu. Rosemary elinden bir şey gelmediğini anlayınca ağır adımlarla ilayla döndü. Yarı yolda Paul ile karşılaştı. Genç adam hiçbir şey söylemedi ama gülen gözleri onunla alay ediyordu.

Ve şimdi de akşam yemeğinde Rosemary bu işin böyle devam edemeyeceğini düşünüyordu. Her şey gülünç bir film öyküsüne benziyordu.

Hizmetkarlar çekilince Rosemary paul'e baktı.

<<Bu şaka fazla uzamadı mı?>> diye sordu. <<Gitmene izin versen daha iyi olmaz mı?>>

Genç adam bir sigara yaktı. Dumanı Rosemary'nin burnunu gıcıkladı. Paul çok şık bir gece giysisi giymişti. Esmerliğine karşın tam bir İngiliz erkeği gibiydi. Genç kıza gülümsedi.

<<Hayatım... bir hata yapıyorsun. Bunun şakayla bir ilgisi yok. Bu sabah benimle evlendin. Doğal olarak yeni eşimden ayrılmayacağım... Lamandas'lar da Mercedes'in benim yanımda olduğunu sandıkları için huzur içinde olacaklar. Ama sana ne olduğunu merak edebilirler tabii.>>

Genç kız ayağa fırladı. Bembeyaz elbisenin içinde nefis bir heykele benziyordu. Paul onu incittiği için bir anlık bir acı duydu. Ama kendisine oyun oynadığı için bunu hak etmişti ve bir süre daha ona acı vermeye devam edecekti.

<<Kendimi senin arkın olarak görmem olanaksız. Burada kalacağımı düşündüğün için deli olmalısın. Sonsuza kadar bir tutuklu gibi burada tutamazsın beni. Bu... bu canavarlık.>>

<<Belki de ben bir canavarım, tatlım.>>

<<Senden nasıl nefret ettiğimi bir bilsen!>>

<<Biliyorum. Ve beklide bu sabah yaptığın şey için ben de senden nefret ediyorum Rosemary. Ama seni... hala istiyorum.>>

Onu kollarına almak isteyen bir hareket yaptı.

Genç kız nefesle, <<hayır,>> diye diretti. <<Lütfen Paul.... Böyle bir şey yapamazsın... yapmamalısın.>>

<<Bu sözlerin benim için hiçbir anlamı olmadığını biliyorsun değil mi?>>

Genç adam için Mercedes hiçbir zaman önemli olmamıştı... Şimdi de babasına verdiği söz geçerliliğini yitirdiğine göre sorun kalmamıştı. Dünyada hiçbir güç Rosemary'yi elinden alamazdı.

<<Gitmene asla izin vermeyeceğim Rosemary,>> dedi. <<Ne olursa olsun asla izin vermeyeceğim. Biz evlendik. Aramızdaki bağı hiçbir güç çözemez. Gel sevgilim... dalaşmayı bırakıp... aşktan söz edelim.>>

Genç adam asmanın üzerindeki şamdanları teker teker söndürdü. Sonra da onu kollarına alıp, nefessiz bırakıncaya kadar öptü. Rosemary sınırsız bir ihtiras dalgası içine düştüğünü hissediyordu. Sonra genç adamın kendisini bir tüy gibi kaldırıp kucapına aldığını ve ay ışığıyla yıkanan bahçeden geçirerek yatak odasına çıkardığını fark etti.

Romantik ruhlu İspanyol hizmetkarlar taparcasına sevdikleri efendileri ve onun gelini için odayı ellerinden geldiğince güzel süslemişler, yatağın dört bir yanını güllerle bezemişlerdi.

Don Pablo genç kıızı güllerin arasına yatırdı. Rosemary'nin gözleri genç adamdan, asla gösteremeyeceğini bildiği halde merhamet diliyordu. Güllerin yanı sıra serpiştirilmiş sarı renkli çiçek yapraklarından bir avuç alıp genç kızın beyaz elbisesine ve altın renkli saçlarına serpti.

<<Alma de mi vida,>> diye fısıldadı: <<Lütfen fikir ayrılıklarını unut. Ben yalnızca bir zamanlar beni sevdiğini anımsıyorum... ve tüm benliğim bu gece, sana duyduğum aşkla alev alev yanıyor.>>

Onu kendine çekti ve genç kızın ağzından fırlayan küçücük hıçkırık onun ateşli öpücüğünde eridi gitti.

yerine getirdi.

Genç kız eski dünyasından tamamen soyutlanmıştı. Bu yeni, garip dünyasında eskisiyle ilişki kurmasına olanak yoktu. Villa Lucia dışına çıkamıyordu. Yalnızca Londra'daki arkadaşına yazdığı mektuplar postalanıyordu. Paul ona, İda Bryant'a ani evliliğini yazması için ısrar izin vermişti. Rosemary İda'nın bu haber karşısında dehşete düşeceğini tahmin edebiliyordu.

Zamanla villadan kaçma girişimlerinin hiçbir işe yaramayacağını öğrendi. Ama bir gün şansın yüzüne güleceğini biliyordu.

Paul'un her öpücüğü benliğini tutuşturuyordu. Kendi kendine ondan nefret ettiğini söylemesine karşın, genç adamın kusursuz bir sevgili olduğunu da itiraf etmekten çekinmiyordu... Onunla değişik şartlarda beraber olsa, ne denli mutlu olacağını düşünüyordu.

Bu arada Lamandas'lar da kızlarının oynadığı oyunu keşfetmişler ve olan biten hakkında bir açıklama bekleyerek Paul'un villasına gelmişlerdi. Paul'un onlara tek söylediği üzüntülerini bildirmek oldu. Mercedes, Manuel Codozza'yı seçmişti. Rosemary onun yerini almış, Paul de bunu kabul etmişti. Kendisi, babasına verdiği sözü yerine getirebileceğini umut etmiş ama kader onun yaşam yolunu yepyeni bir çizgiye sokmuştu.

Malaga bu evlilik nedeniyle yeni bir skandala sahne olmuştu. Rosemary ise utanç ve acıdan bitkin düşmüş, durmadan Paul'e yalvarıyordu.

<<İzin ver gideyim...>>

Ve aynı yanıtı alıyordu.

<<Asla tatlım. Sen benim karımsın. Gitmene asla izin vermeyeceğim.>>

Derken Villa Lucia'ya bir ziyaretçi geldi. Don Pablo'nun reddedemeyeceği bu konuk, genç adamın yarım İngiliz annesi tarafından birinci derecede kuzeniydi. Hizmetçi, Harry Dyll'in arabasında beklediğini ve kuzeni ile eşi tarafından kabule dilmek ricasında bulunduğunu iletti.

<<O benim kuzenim ve arkadaşımdır,>> dedi Paul. <<Ve dört gün öncesine kadar da ben ölünce yerime geçecek olan varisimdi.>>

Rosemary ona soğuk soğuk baktı.

<<Varisliği pek uzun sürmeyecek öyle değil mi?>>

<<Hayır. Bir oğlum olacağını umuyorum.>>

Rosemary saçlarını geriye atarak, <<Senden nefret ediyorum,>> dedi.

Harry Dall'ın salona girdiği anda duyduğu ilk sözler bunlar oldu. Duydukalrı onu ilgilendirmişti. Paul'la aynı okula gitmişlerdi, onu severdi. Paul ona son derece dolgun bir cep harçlığı veriyordu. Ama şimdi bu evlilik her şeyi berbat etmişti. Paul'ün tüm serveti artık kendisi, karısı ve yakında olması muhtemel oğlu için artacaktı.

Demek Paul'un genç karısı aşk delisi değildi. <<Senden nefret ediyorum,>> cümlesi bunu pek güzel açıklıyordu. Böylesi daha iyiydi. İnci grisi jorjet elbisesi içindeki genç kadına bir göz atı. Paul'un karısı İngiliz güzelliği ve zarafetinin tüm özelliklerini taşıyordu.

Harry eğilip, Rosemary'nin elini öperken, tebriklerini de sundu. Genç kız da sakin bir sesle ona yanıt verdi. Aynı anda aklından Paul'ün kuzeninin onun kaçışına yardımcı olabileceği geçiyordu. En çok ihtiyaç duyduğu şey bir dosttu ve Villa'ya gelen ilk yabancıyla böyle bir yaklaşımda bulunmaya hazırdı.

<<Senin evleneceğin aklımın ucundan geçmezdi, yaşlı kurt,>> dedi Hary Dyll. Paul karısına sokularak kolunu onun omzuna attı.

<<Rosemary ve ben tam balayımızın ortasındayız,>> dedi. <<Ama tabii burada birkaç gün kalabilirsin.>>

<<Kalabileceğini sanmıyorum. Ama kalmalısınız,>> diye atıldı Rosemary. <<Çok memnun olunuz.>>

Harry soran gözlerle ona bakıyordu. Genç adam burada neler döndüğünü bayağı merak etmeye başlamıştı. Paul neden bu İngiliz kıızıyla evlenmişti acaba? Oysa İngiltere’de iken onun bir İspanyol’la nişanlandığını duymuştu.

Bu sırada Paul’ün kolları genç kadının omuzlarını mengene gibi sıkmaya başlamıştı. Rosemary titrediğini hissediyordu. Dudaklarını ısırды. Harry de onun yüzünün değişen rengini görmüştü. Bir yandan da Paul’un anlattı evlilik öyküsünü dinliyordu.

<<Bu işin tamamen gizli kalmasını istiyorum, Harry,>> dedi <<Rosemary ile ben evlendik ve öyle kalacağız. Eskiden son derece özgürdüm ama, artık durulup oturmanın zamanı geldiğine inanıyorum... karım ve çocuğumla...>>

Harry hiçbir şey demedi. Duyduklarından hoşnut olduğu söylenemezdi. Kadınlar, kumar, at yarışları yüzünden büyük borçlara girmişti ve Paul’un parasına ihtiyacı vardı. Paul’un bu durulup oturma fikri onu deli edebilirdi.

Bu arada başka şeyler de düşüyordu. Hayatında çok çekici kadınlarla tanışmıştı ama Rosemary kadar büyüleyicisine hiç rastlamamıştı. Hayalinde Paul’ün parası kadar karısını da kendine ait görüyordu.

Paul ise kuzenini kafasından geçen düşüncelerden habersiz, onun sempati gösterilerine dikkat ediyor görünüp, aslında başka şeyle rdüşünüyordu. Rosemary’ye uyguladığı tutumun pek de doğru olmadığını hissediyordu. Onu kollarına alıp, öptüğü zamanlar karısının titrediğini hissediyordu, içi ona karşı acımayla doluyordu. Onu daha fazla üzmeyp gitmesine izin vermek istiyordu. Ama daha sonra şeytan Pablo Iballo başını kaldırıyor ve buna asla izin vermemesini fısıldıyordu.

Diğer yandan o gecenin geç saatlerinde öykü bu kez de Paul’un karısı tarafından Harry’ye aktarıldı.

Görkemli yemek salonunda yemeklerini yedikten sonra, Paul çalışma odasına kapanmış, karısını kuzeniyle baş başa bırakmıştı.

Harry de Dona Rosemary Iballo ile bahçede ayışığında dolaşmaktan büyük zevk duyacağını belirtmişti.

Genç kız bir tabloyu andırıyordu. Bu gece siyah şifon bir elbise giymiş ve inciler takmıştı.

Harry,<<Seni üzen nedir, küçük kuzen Rosemary?>> diye sordu.

Genç kızın güvenini kazandığını hissediyordu. Rosemary yarı ağlar durumda Paul’la aralarında geçenleri ayrıntılarıyla anlattı.

<<Mercedes ondan nefret ediyordu. Bir başkasını seviyordu...ve Paul bana acımasızca bir oyun oynamıştı. Şimdi yaptığının yanlış olduğunu biliyorum. Ama beni burada tutmaktaki amacı ne anlayamıyorum.>>

Harry garp bir tarzda ona baktı.

<<Buradan kaçmayı çok mu istiyorsun?>>

<<Hiçbir şeyi bu kadar istemedim.>>

<<Kuzenim aşağılık bir adam,>> dedi Harry yumuşak bir sesle, <<Seni bu şekilde tutsak etmeye hiç hakkı yok.>>

Rosemary umutla dolduğunu hissetti.

<<Siz benim tarafımı mı tutuyorsunuz?>>

<<Bu evlilik nedeniyle sizinle birinci dereceden kuzen oluyoruz. Beni <<Harry>> diye çağıramaz mısınız? Ve lütfen beni dostun olarak gör. Tabii senin tarafını tutuyorum. Paul’un deli olduğunu düşünüyorum. Okuldayken bile arkadaşlarla onun biraz deli olduğunu düşünürdük. Hep delice şeyler yapar tüm kurallara meydan okurdu.

Rosemary onun bir elini alıp, kardeşçe tuttu. Genç adam ise, bu nefis yaratığı kollarının arasına almamak için kendini zor tutuyordu.

<<Bana güven,>> diye mırıldandı. <<Villa Lucia'dan kaçmak istiyor musun?>>

<<Evet, evet. Oh, bana yardım edecek misin? Edecek misin?>>

<<Edeceğim,>> dedi Harry ağır ağır. <<Evet canım, edeceğim.>>

Ve aynı anda beynine ilginç ve heyecan verici düşünceler doluştu. Tabii, Rosemary'nin kaçmasına sevinerek yardım edecekti. Yalnız Paul'u karısından ayırıp, balayına son vermek için bile buna değirdi. Kaldı ki, Paul'un bir varisi olmasına da asla razı değildi.

Paul bahçede onları bulduğu zaman konuşmalarının üzerinden beş dakika geçmişti ve Rosemary gülümsüyordu. Uzun kirpiklerinin arasından kocasının yakışıklı yüzüne bakarak, <<Son gülenin kim olduğunu yakında göreceğiz, Paul;>> dedi içinden.

Geç saatlere kadar Villa Lucia'nın nefis kütüphanesinde oturmuşlardı. Kuzenler İngiliz usulü viski soda içerek konuşmuşlardı. Rosemary ise, gözlerini birinden diğerine kaydırarak sessizlik içinde konuşulanları dinliyordu. Paul'un kuzeninden çok daha yakışıklı ve ekici olduğunun farkındaydı. Ama kalbini ona kapatmıştı, ondan nefret ediyordu. Harry Dyll ile birlikte ondan kaçabilirdi.

Şu anda ise, Paul gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Genç kızın yüzü boğazına kadar bembeyaz kesildi. Kendisinden ne beklediğini anlamıştı. Her gece yatak odalarına çekildiklerinde, Paul onu sımsıkı sarıp, omzundan öpüyor ve ihtiras dolu bir sesle, <<Güzelim-Lady Iballo'm benim- beş dakika içinde yanında olacağım,>> diyordu.

Genç kız ona karşı koyamayacak kadar yorgundu. Kapısında bir anahtar bile yoktu. Genç adam onu esir almıştı.

Ondan olduğu kadar kendinden de korkuyordu. <çünkü soğuk yaratılışlı bir kız değildi ve onun okşamarına duygusuz kalmak elinden gelmiyordu. Genç adamın ihtiras yüklü esmer yüzü, kendi yüzüne yaklaşıncaya ona karşı koymak ya da Madrid'e kadar yaptıkları büyüleyici yolculuğu unutmak olanaksızlaşıyordu. Ona kızmak ve ondan kaçmak istemek de çok güçlü böyle anlarda...

Genç kız yerinden kalkıp soğuk bir sesle, <<İzninizle yatmak istiyorum,>> dedi. Kendi kendine ise, <<eğer Paul bana bakarsa ona anladığıma dair hiçbir ey belli etmeyeceğim.>> diyordu.

Ama olduğu yerde duruyor, gözlerini genç adamın gözlerinden ayıramıyordu. O kara gözler kendisini ipnotize ediyordu sanki. <<Tüm çabalarına karşın, yüzüne yayılan kırmızılığı engelleyemedi. Tek kelime bile etmeden hızlı adımlarla kütüphaneden çıktı. Ama ateşle yanan gözlerin kendisini izlediğini biliyordu ve kendi kendisine son derece kızıyordu.

Harry Dyll da yüzüne yayılan bu kırmızılığı görmüştü. Bunun kocasına duyduğu nefretten geldiğini sanıyordu. Oysa bu yanaklar, bu boyun yalnızca aşk dolu saatlerden sonra böyle al al olmalıydı.

Harry kendisinde kuzeninin kartsına aşık olma hakkını görüyordu Aynı zamanda Paul'un parasına ve İspanya'daki bu muhteşem haciende'ya da aşıktı. Kahrolasica Paul neden her şeye sahipti sanki.

İki erkek onu geçirdikten sonra yeniden yerlerine otururlarken, Harry yerde şifon bir mendil buldu. Mis gibi çiçek kokuyordu. Kuzenine dönerek, <<Karın mendili düşürmüş, yaşı kurt,>> dedi. <<Gidip vereyim.>>

Paul gülümsedi ve başını salladı. Kafasında hiçbir kuşku yoktu.

Harry geniş hole çıktı. Rosemary bitkin düşmüş gibi merdivenin tirabzanlarına yaslanmıştı. Harry koşar adımlarla onun yanına geldi ve elindeki mendili onun avucuna sıkıştırdı.

<<Bunu düşürmüşün. Dinle... Korkunç derecede mutsuz olduğumu biliyorum. Senin için çok üzgünüm, canım.>>

Bu segi gösterisi genç kıza baldan tatlı gelmişti. Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Nefes kadar hafif bir sesle, <<Oh, evet... lütfen kuzen Harry, kaçmama yardım et.>>

<<Yarın.>>

<<Ne zaman>>

<<Villadakiler uyanmadan önce.Bir planım var. Şimdi Paul'e gidip yarın sabah erkenden Granada'ya gitmek üzere yola çıkacağımı bildireceğim. Ve tabii sende benimle birlikte geleceksin. Her şey yoluna girdiğinde, villaya telefon edip, seni malaga'da gördüğümü ve bir terslik olup olmadığını soracağım. Tabii bu durumda sana yardım ettiğim için benden kuşulanmayacak. Onun birlikte olduğumuzu bilmesini istemiyorum.>>

<<Tamam, çok güzel. Beş buçukta... aşağıda olacağım. Ön kapıda buluşuruz.>>

<<Bana güveniyor musun?>> diye sordu Harry o gönülçelen gülümsemesiyle.

Genç kız elini uzatarak, <<Evet,>> diye fısıldadı, <<Güvenmem gerek.>>

Genç dam bu küçücük eli öpücüklerle boğmak istiyordu ama cesarete demedi. Sadece elini sıkarak yetindi ve yürüdü gitti. Rosemary de odasına çıktı.

Küçük İspanyol hizmetçi onun giysilerini çıkarmasına yardımcı olmak üzere bekliyordu. Nefis kokulu sabunlarda yıkanması için hazırды. Banyosunu aldıktan sonra, Carmenita onun altın ışıltılı saçlarını fırçaladı.

Yarım saat sonra Don Pablo karısının odasına girdi. Genç kız balkonda oturmuş dağın eteklerine uzanan denizi seyrediyordu.

Ayıışığı yüzünü aydınlatıyordu. Mercedes'in çeyiz sandığından çıkan beyaz kadife sabahlık ve içindeki pembe saten gecelikle öylesine nefis görünüyordu ki, Paul bir an durup ona tapınarak bakmaktan kendini alamadı. Ona karşı duyduğu yakıcı istek boğazını kurutuyor, nefes almasını güçleştiriyordu.

Fiziksel yönden ona karşı bir zafer kazandığını biliyordu ama genç kızın beyni ve kalbi kendisine kapalıydı.

Bhaçede yanan tek lambanın ölgün aydınlığında karısının omuzlarından tutup, kaldırdı ve, <<Rose-marie, Rose-Marie'm, ne kadar tatlısın.>> diye fısıldadı. <<Senin soğukluğun ve gözyaşların beni adeta hasta ediyor. Kollarımda bir kez mutluluğu bulmuştun. Yine bulamaz mısın? Güzelim, lütfen geçmişi unut. Bu gece birbirini seven iki aşık molalım. Sen ve ben birbirimizi yeniden yaratalım!>>

Roemary onun kollarının çemberinden aynı donuklukla duruyordu. Ama içinde kopan fırtınaları da sezdirmemeye çalışıyordu. Paul gerçekten yakışıklıydı. Eskisi gibi olsa kolayca onun boynuna sarılır.

<<Seni seviyorum... Paul, Paul, tamamen seninim,>> diyebilirdi.

Fakat bir anda dudaklarından, <<Seni yeniden sevebileceğimi düşünmen için, aptal olman gerekir,>> sözleri çıktı. <<Bana tüm yaptıklarından sonra burada karın olarak zorla alıkoymakla büyük bir yanlışlık yapıyorsun. Bunu asla bağışlamayacağım.>>

<<Ama, bir dakika Roe-marie, burada tutuklu gibi bulunmanın nedeni Mercedes'le bana oynadığınız oyun. Çevremdeki tüm insanların bana nasıl güleceklerini hiç düşünmedin değil mi?>>

<<Hata ettiğimi kabul ediyorum. Ama bunu hak ettin. Mercedes'le nişanlıyken trende bana beni sevdiğini söyledin. Nasıl yapabildin bunu?>>

Genç adam bakışlarını ondan ayırdı.

<<Mercedes'i birkaç saat unutmak istedim.>>

<<Ve bu arada beni hiç düşünmedin!>>

<<Bunun için üzgünüm. Ama böyle davranmam, senin bu oyunu oynamanı gerektirmezdi.>>

Genç kız onu kızdıracak, hatta kıracak bir şeyler söylemek istedi sonra vazgeçti. Onunla tartışmanın ne anlamı vardı? Yarın sabah Harry Dyall ile gidecekti nasıl olsa...

Onun dudaklarının temasını hissedince elinde olmadan titredi.

<<Öp beni Rose-Marie,>> diye fısıldıyordu Paul,>> Sev beni.>>

Dördüncü Bölüm

Tan yeri nefis bir renk karmaşasıyla aydınlanıyordu. Bahçe gizemli bir yeşillğe bürünmüştü.

Rosemary, kocasını uyandırmamaya özen göstererek, yavaşça yataktan kalktı ve elbiselerini giydi. Sonra çok gerekli birkaç şeyi bavuluna yerleştirip, parmaklarının ucuna basarak odadan çıktı. Bunu yapmadan önce yatağın yanında birkaç saniye durup Paul'un yüzüne bakmıştı.

Uykusunda ne denli genç ve yakışıklı görünüyordu. Rose-marie kendisi kendine ondan nefret ettiğini söyledi. Ne onu, ne de Villa Lucia'yı yeniden görmek istemiyordu. Kayar gibi adımlarla hole indi. Harry Dyll aşağıda yolculuk giysileri içinde onu bekliyordu.

Genç kızı görünce, <<Çok hoşun,>> diye fısıldadı. <<Haydi hemen çıkalım. Arabam birinci garajda duruyor.>>

<<Henüz güvenlikte değiliz. Paul gece gündüz beni gözetliyor. Ana girişte de adamlar var.>>

Harry dudaklarında bir tik belirdi.

<<Ben onları hallederim, sen merak etme. İsteğin dışında seni burada daha fazla tutamazlar... Dinle... arabaya varır varmaz sen arka kanepeye geçeceksin ve ben üzerini battaniye ile örteceğim. Kimse seni görmediği gibi bana da nereye gittiğimi soran olmaz. Anlıyor musun?>>

<<Evt. Haydi acele edelim.>>

Harry'nin büyük bugatti'sine eriştiklerinde Rosemary'nin kalbi çılgınlar gibi çarpıyordu.Kapıya vardıklarında oradaki adam yarı uykulu durumdaydı ve yalnızca Harry'yi ve onun bagajını gördü. Eğilerek selam verdi ve, <<Günaydın!>> dedi.

Rosemary battaniyenin altında kımıldamadan yatıyordu. Otomobil bir süre gittikten sonra birden durdu. Genç kız kıpkırmızı bir yüzle başını kaldırdığında Villa'dan birkaç mil kadar uzaklaştıklarını gördü. Dağın eteklerinde uzayan Granada yolu üzerindeydiler. Harry Dyll gözlerinde zafer titişimleriyle Rosemary'ye baktı.

<<İyi becerdik değil mi?>>

<<Harikaydın.>>

<<Artık gelip yanıma oturabilirsin.>>

Genç kız Harry'nin yanına geçti. Adam yan gözle ona baktı. Nefis görünüyordu. İspanya içinde yapacakları yolculukta bulunmaz bir arkadaş olacaktı.

Rosemary etrafına bakındı ve kollarını açıp hoşnutlukla gerindi.

<<Özgürlük,>> diye mırıldandı. <<Gerçekten özgür müyüm?>>

<<Tamamiyle.>>

Oysa genç kızın bu özgürlüğü tek başına sürdürmesine izin vermek niyetinde değildi. Onu Paul'un tutsaklığından kurtarmıştı ama kendi hapishanesine koymak istiyordu.

Rosemary, Paul'un yokluğunu ilk fark ettiği an neler yapacağını düşünüyordu. Birden ürperdi. Tüm benliğini garip bir korku sarmıştı. Ya kendisini bulursa! Harry'nin kolunu yakaladı.

<<Oh, çabuk,>> dedi. << Bir an önce uzaklaşalım buradan.>>

<<Korkmana gerek yok. Seni koruyacağım, Rosemary.>>

<<Nereye gidiyoruz?>>

<<Burasıyla Granada arasında bir köye. Üzüm bağlarıyla dolu, şarap yapılan bir yerdir. Adı

Molinos. Orada bir handa kalmıştım zamanında. Kimsenin aklına oraya bakmak gelmez.>>

Rosemary rahatlamıştı.

<<Ve yarın sabah hemen Granada'ya gidip,İngiltere'ye dönüş için gerekli hazırlıkları yapacağız, değil mi?>>

<<Tamamen öyle.>>

Malaga'yı arkalarında bırakmışlardı. Villa Lucia da tıpkı evliliği gibi sislere gömülmüştü artık.

Harry'nin Rosemary'yi götürdüğü Fonda Hanı üzüm bağlarıyla çevrili şipşirin bir yerdi. Köyden yarım mil kadar uzaktı. Hanın sahibi ve karısı o yörenin tipik özelliklerini taşıyorlardı. Şiveleri bir hayli farklı olduğu içi Rosemary anlamakta güçlük çekiyordu.

Bahçedeki mor salkımların altına yerleştirilmiş bir kanepeye oturdular. Maria onlara sıcak kahve ve omlet getirdi. Harry önündekileri büyük bir iştahla silip süpürdü. Ama Rosemary sessizlik içinde kahvesini yudumlamakla yetindi. Paul'den kaçmakla iyi ettiğine kendini inandırmaya çalışıyordu.

Ama onu bir daha hiç göremeyeceğini düşündükçe kalbinin sızlamasına da engel olamıyordu. Kaçışın ilk heyecanı geçmişti. Şimdi bu adamla birlikte olmaktan ve her konuda onun desteğine dayanmak zorunda kalmaktan doğan bir huzursuzluğa kapılmıştı. Yanında hiç para yoktu. Paul ona... bol para dışında her şeyi vermişti.

Yemekten sonra Harry genç kıza sigara ikram etti.

<<Hayır, teşekkürler,>>

<<Sakin ol, lütfen. Bak, her şey yolunda.>>

<<Oh, evet. Tıpkı bir film gibi. Dağları aşarak kocasından kaçan kadın vs. vs.>>

<<Öyle. Ama şimdi geleceğe yönelik planlar yapmalıyız.>>

<<İngiltere'ye döneceğim. Ve bu da korkarım senden borç para alacağım anlamına geliyor.>>

<<Neden benimle dönmüyorsun Rosemary?>>

Genç kız ona keskin bir bakış attı. Harry Dyall'ın mavi mavi bakan gözlerinin derinliklerinde hangi isteklerin yattığını anlayacak kadar erkekler konusunda bilgisi vardı. her şeyin bir bedeli vardı. Yani şimdi de bu adamın tutsağı mı olacaktı. Erkeklerin tutkularından bıkmış usanmıştı.

<<Bunu yapabileceğimi sanmıyorum,>> dedi. <<Bir an önce memleketime dönüp, bir iş bulmalıyım. Sana olan borcumu yavaş yavaş öderim.>>

<<Çok gereksiz bir şey bu. Benim başka bir önerim var. Dönmeden önce İspanya'yı biraz daha gezmek istiyorum. Neden sen de benimle gelmiyorsun? Nasıl olsa arabamız var. Birlikte hoşça vakit geçirebiliriz...>>

<<Olanaksız bir şey bu.>> diyen Rosemary ayağa kalktı.

<<Birkaç haftalığına benimle gel Rosemary. Sonra Fransa yolundan İngiltere'ye döneriz... Hem yalnız yolculuk etmekten iyidir, hem de daha eğlenceli olur senin için.>>

<<Bu onurlu bir öneri değil.>>

<<Onur benim için pek önde gelen bir nitelik değildir.><

<<Bana yardım edeceğini söylediğin için seninle geldim.>>

<<Buraya kadar başardık. Şimdi tek sorun eve dönüş biçimi.>>

Sana ayakbağı olmak istemiyorum, Harry. Önerini kabule demem.>>

Genç kız tuzağa düştüğünü hissediyordu. Bu adamla dünyada bir arada kalamazdı. Ne kadar gülünç durumda kalmıştı.

Harry'ye uzun uzun baktı. Onun gerçek kişiliğini görür gibi oluyordu. Kaypak bir yapıya sahipti. Eğer ona engel olmayı başaramazsa, kim bilir neler yapacaktı.

<<Harry,>> dedi. <<Şu anda ve şu yerde bana Paul'u hatırlatmana asla dayanmam. Villa'da bana çok içten davranmıştın.>>

<<Gene öyleyim, sevgilim.>>

<<Oh, lütfen benden olanaksız şeyler isteme.>>

<<Bir konuda anlaşalım, Rosemary. İkimiz de Paul'den nefret ediyoruz. >>

<<Ondan nefret mi ediyorsun?>>

<<Onu sevdiğimi düşünmüyorsun, sanırım. İstedğim her şeye sahip ve üstelik bir de varis dünyaya getirmeyi düşünüyor. Ondan nefret etmekte haklı değil miyim?>>

<Bu kadar aşâğılık olamasın!>>

<<Seni yaptıkların da pek dürüstçe değildi.>>

<<Beni buna zorunlu kılan durumlar vardı...>> Eliyle çaresizliğini belirten bir işaret yaptı. <<Bunları tartışmanın bir anlamı yok. Boşuna zaman yitiriyoruz. Senin önerdiğin tarzda seninle gelemem. Ve tabii bu köyde kalmam da olanaksız. Peki ne olacak?>>

<<Bilmiyorum. Sana bundan fazla yardımcı olamam.>>

<<En azından dürüstsün.>>

<<Tamamiyle. Ve senin tekrar Paul'e dönmeni de istemiyorum.>>

<<Böyle bir şeye niyetim yok. Beni geri isteyeceğini sanmıyorum.>>

<<Böylesi daha iyi.>>

<<Geri dönme fikri seni neden bu kadar kaygılandırıyor.>>

<<Bunu bilecek kadar akıllı olman gerekir. Paul'un bir varise sahip olmasını istemiyorum.>>

<<Böyle bir olasılık yok,>> dedi Rosemary kızarak.

<<Aman Tanrım, ne kadar sevimlisin Rosemary. Senin için deli oluyorum.>>

Tam o sırada hancı geldi.

<<Senor... büyük bir araba tepeye tırmanıyor, Senor...>>

Harry hemen Rosemary'nin yanından geçip, bahçenin bitimine koştu. Buradan her yer görünüyordu. Genç adamın dudakları hoşnutsuzlukla kıvrıldı.

Rosemary'yi yanına çağırıldı.

<<Bu Paul'un Hispano'su mu?>>

Genç kız arabayı hemen tanıdı. Yüreği çılgınlar gibi çarpmaya başlamıştı.

<<Aman Tanrım! Evet o.>>

Harry çirkin bir sesle, <<Çok akıllı değil mi? Peki şimdi ne yapacağız? Birlikte bulunmamalıyız.>> dedi. <<Eğer seni kandırıp, kaçmamı sağladığımı düşünürse, beni reddeder ve tek kuruş bile vermez.>>

Genç kız sinirli bir sesle, <<Hemen git,>> dedi. <<Arabayı al ve hanın diğer kapısına açılan yola çık.>>

Peki sen ne yapacaksın?>>

<<Beni götürmen için sana yalvardığımı söylerim.>>

<<Sana inanmaz.>>

<<Ben bunu sağlarım.>>

<<Pekala, ama inanılır bir öykü olmasına çalış. Benimle gelmek istemediğinden emin misin?>>

<<Evet. Burada kalıp, olacaklara göğüs germeyi yeğliyorum.>>

Harry'nin dudakları kıvrıldı. <<Seni yine göreceğim. Bu iş burada bitmiyor.>> dedi.

<<Oh, hadi git! İkimizi bir arada bulursa facia olur.>>

Harry koşarak evden çıktı. Hemen arabasını hazırlattı ve Granada'ya doğru yola koyuldu. Az sonrada büyük bir araba beyaz bir tozlu bulutu kaldırarak hanın kapısında durdu.

Rosemary hanın kapısında durup, beklemeye başladı. Kalbi sancıyordu. Paul'dan kaçmaya çalışmak yarasızdı. O çok güçlüydü.

Genç kız onu görünce sarsıldı.... İşte buradaydı... Onu bir daha hiç göremeyeceğini sanırken işte karşısında duruyordu.

Paul ona doğru yürürken gülümsüyordu. Ama gözlerinde kızgınlık pırıltıları vardı. Onun yakışıklılığı içini sızlattı.

<<Buenos,>> dedi. <<Demek buradasın sevgili Dona Rose-Marie'm. Benim için pek erken olmasına rağmen heyecanlı bir kovalamaca oldu, şekerim.>>

<<Beni burada kıstırdığın için çok akıllı olduğumu düşünüyorsun. Paul ama bir yığın casusu olan bir erkek için savunmasız bir kadını yakalamak hiç de zor değil.>>

Paul güldü ve ona biraz daha yaklaştı. Onu kendine çekip, içtenlikle bir ifadeyle gözlerine baktı.

<<Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun, güzelim. Sen ağlamışsın! Aman ne üzücü! Saçların darmadağın ve o güzel burnun pembeleşmiş ve parlıyor. Buna dayanamam işte. Odana çık da kendine biraz daha çeki düzen ver. Kaçarak gitmek sana uygun bir yöntem değil.>>

Rosemary öfkesinden çatlayacaktı neredeyse. Bu adam kendisiyle düpedüz alay ediyordu. Ama öylesine yakışıklı ve çekiciydi ki... Hangi kadın Don Pablo'ya karşı durabilirdi.

<<Seni eğlendiriyorum demek,>> dedi Rosmery.

<<Sadakatsi bir kadın gibi Harry ile kaçarken de sen eğlenmişsindir umarım.>>

Birden yüzündeki gülümseme silindi ve dudakları birer çizgi halini aldı.

<<Madre de dios, Rose-marie, eğer, Harry'ye de bana trende davrandığın gii davrandıysan seni öldürürüm! Kimseye Don Pablo karısı tarafından enayi yerine kondu dedirtmem.>>

<<Gülünç olma.>> diye patladı Rosemary. <<Endişelenmene gerçekten neden yok. Yeğenin Harry ile birleşip, seni aptal yerine koymadım. Trende dersimi aldığımı düşünüyorum>>

Paul derin bir nefes aldı.

<<Öyleyse,>> dedi.

<<Ayrıca dünyada hiçbir erkeğe dayanabileceğimi sanmıyorum. Beni kaba bir güçle alıkoyduğunu nasıl unutabilirim.>>

<<Bu doğru olabilir, ama sen benim arkımsın Rose-Marie. Özgür olamazsın artık.>>

<<Harry nerede?>> diye sordu Paul. <<<bana gerçeği söyle.>>

<<Onun arabasının arkasına gizlenmiştim. Beni buraya bıraktı. Kendisi de kahvaltı etti ve gitti.>>

Paul kararsızlıkla ona baktı. Gerçeği söyleyip, söylemediğinden emin değildi. Ama sözünü kesmeden onu dinledi.>>

<<Ve artık benimlesin, Rose-marie. Kuzenimle engelleri aşmadın. Onu cezp edecek başka şansın da kalmadı.>>

<<Aslında ondan hiç hoşlanmadım,>> dedi Rosemary.

Paul ikinci defa derin bir nefes aldı. Aslında son birkaç saatten beri kıskançlıktan kıvranıyordu. Bu kıskançlık ona delicesine aşık olduğu anlamına geliyordu... Ama bunu genç kızın bilmesine izin vermeyecekti... Hala kendisine oynadığı oyunu hazmedemiyordu.

<<Harry gitsin bakalım... sonra yardım ettiği için ona kızmayacağım. Şimdi eşyalarını toparla aşkı. Eve dönüyoruz. Son derece açım ve yorgunum. Bir mil kadar ötede bir motel var. Orada bir şeyler yeriz. Bu Fonda denen yerden nefret ederim.>>

<<Paul,>> diye başladı Rosemary, <<Benim Granada'ya gitmeme izin veremez misin? Eve bensiz dön ne olur.>>

<<Hayır. Senin evin Villa Lucia'dır.>>

<<Londra'ya, işime, arkadaşlarıma dönmek istiyorum.>>

Genç adam ona soğukça gülümsedi. <<Eğer onları bu kadar özleseydin Mercedes'in yerini almaya kalkışmazdın.>>

<<Beni burada nasıl buldun?>>

<<Küçük aptal sen kaçarken beni uyuyor sanıyordun. Tamamen uyanıktım oysa. Tüm davranışlarını izledim. Harry'nin arabasının sesini duyuncaya kadar bekledim. Sonra giyinip, Hispano'ya atladım ve sizi izledim. Bir ara izinizi kaybettim ama sonunda yeniden buldum ve işte buradayım!>>

Rosemary ümitsiz bir tavırla, <<Görüyorum,>> dedi.

Birkaç dakika sonra Rosemary eşyalarını toplamış, arabada kocasının yanına oturmuştu. Hancı ve karısı da Paul'un sorularını Rosemary'yi doğrular tarzda yanıtlamışlardı.

Sonra dört beş saat içinde ikisi de pek az konuştular. Motelde karınlarını doyurduktan sonra, Malaga dağlarının gerisindeki Hacienda'ya vardılar.

Villa Lucia'nın kapılar arkalarından kapanırken, Rosemary kendini kaçarken yakalanan bir tutukluya benziyordu. Hole girdiklerinde Paul onu kucakladı ve nefis günbatımının ısılarının oynadığı büyük altın kaplama yatağa yatırdı. Sora birden onun yanına dizlerinin üzerine çökerek, <<Oh, hayatımın ruhu,>> diye fısıldadı, <<çiçeğim, taptığım arkım, neden birbirimizi incitiyoruz... Oysa birbirimizi delicesine sevebiliriz!>>

Rosemary onu itti...

<<Dokunma bana... git buradan!>>

Genç adam acı bir gülümsemeyle ayağa kalktı.

<<İyi uyu Rose-Marie, ve ölüm bizi ayırana kadar, Villa Lucia'nın evinde olduğunu aklından çıkarma.>>

Paul dışarı çıktı ve Rosemary yanağından süzülen yaşlarla yalnız kaldı. Ama yenilgiyi henüz kabullenmiş değildi. Onu soğukluğuyla bıktıracağını düşünüyordu. O zaman genç adama başka bir kadın bulacağını söyleyecek, o da istediği kadar kadınla birlikte olabileceği yanıtını verecekti.

Ama Paul başka kadın bulmadı. O yalnızca karısını istiyordu.

Bütün ay boyunca Rosemary Paul ile villada kaldı. Bu arada verilen davetlerde kusursuz bir ev sahibesi rolünü başarıyla oynuyordu. Herkesin yanında birbirlerine sevgiyle davranıyorlar, ama yalnız

kaldıklarında o gerilim yeniden baş gösteriyordu.

Aynı ay içinde Paul kuzeni Harry'den bir mektup aldı. Kuru bir gülümsemeyle Rosemary'y okudu bunu.

<<Güzel eşin nasıl yaşlı adam. Mutlu olduğunuzu umarım ama bu şartlar altında buna pek ihtimal vermiyorum. Ama suçlu olan kız-sen değilsin. Pek yakında Villa Lucia'da yeniden görüşeceğimizi umuyorum.>>

Rosemary bu mektup üzerine hiçbir yorum yapmadı. O da Ida Bryant'dan aldığı en son mektubu gösterdi.

<<Pek taraftar olmamakla birlikte, o barbarla mutlu olmana sevindim canım. Senin yaşantını görmek isterdim...>>

Zavallı Ida! Arkadaşının birkaç haftalık İspanya yolculuğu sonunda alelacele o ülkeden biriyle evlenmesini dehşetle karşılamıştı besbelli. Ona bir iki tane ayrıntılı mektup yazmış, İspanya'da ne denli mutlu olduğunu anlatmıştı. Yaşlı kadına gerçeği söylemeye dili varmıyordu bir türlü. İda, yalnızca kocasının çok zengin olduğunu, bir yığın malı mülkü bulunduğunu ve lüks içinde yaşadığını biliyordu.

Aslında tatil için onu buraya davet etmek istiyordu. Ama bu şartlar altında buna cesaret edemiyordu. Çünkü İda gelirse, o dikkatli gözlerinden 'kuzcuğunun' ne denli mutsuz olduğu kaçmazdı.

Yaz sonarına doğru bir akşam, Paul bir danslı parti verdi.

Rosemary'ye, <<Hoş bir ev sahibesi olmanı istiyorum,>> dedi. << Bu nedenle benimle Madrid'e gelip, giysi seçebilirsin.>>

<<Bu seni hoşnut edecekse, tabii,>> diye yanıtladı Rosemary alayla.

Genç adam kızgınlıkla dişlerini sıktı. Ne başa çıkılmaz bir yaratıktı bu kız!

Rosemary o akşam tam bir 'altın' kızdı. Paul karısının bu denli büyüleyici olduğunu hiç görmemişti. Madrid'den alınan altın ışıltılı gece elbisesi ince vücudunu bir eldiven gibi sarıyordu. Omzuna bir orkide demedi ilıştirmiş boynuna İballo'ların ünlü takılarını takmıştı. Başında da elmaslarla süslü bir taç vardı.

Paul de beyaz asker üniformaları içinde inanılmaz derecede yakışıklıydı. Villa Lucia ısıllı ısıldı o gece. Salonda orkestra durmadan çalışıyordu. Bahçedeki her ağaca bir fener asılmıştı. Kısacası tam anlamıyla aşk ve aşklar için yaratılmış bir geceydi.

Don Pablo karısı dışında bütün kadınlarla dans etti. Tabii Rosemary de kocası dışındaki tüm erkeklerle. Birbirlerini kıskanıyorlarsa da bunu başka kadın ve erkeklere gülümseyen gözlerinin derinliklerine gizliyorlardı.

Dans partisi sona ermek üzereydi. Davet son derece başarılı olmuştu. Ama Rosemary kendini bunca kalabalık arasında yalnız hissetmeye başlamıştı. Bu lüks ev kendisinin ve kendisi ve Dona Rosemary İballo idi. Sengin, hayranlık duyulan, büyüleyici Dona Rosemary... Ama hepsi boştu bunların. Tanrı biliyordu ya, Londra'da yaşayan basit Rosemary Wallace olu, İda ile ucuz sinemalara gitmeyi her şeyden çok istiyordu.

Tek başına bahçeye çıkıp su zambaklarıyla bezenmiş küçük havuzun yanı başında durdu. Üzerindeki ağır kıyafete karşın öylesine genç ve savunmasız bir görünüşü vardı ki...

Paul verandadan onu izliyordu. O da içerideki kalabalıktan ve gürültüden sıkılmıştı. Trendeki tatlı, sevimli Rosemary'sini geri istiyordu artık...

Karşı konulmaz bir güç onu genç kızın yanına doğru itiyordu. Birden korkunç bir şey oldu Rosemary'nin bahçeye çıkmadan önce boynuna doladığı tül, rüzgarın etkisiyle bir dala takılmış ve dalda asılı duran fenerden alev almıştı.

Genç adam onun korku dolu çığlığını duyup, o yana koştu.

<<Dios! Rose-marie!>>

Hemen boynuna doladığı tl çekip, alevleri söndürdü. Sonra da genç kıza sarılıp, nefesini kesene kadar göğsüne bastırdı.

<<Rosemary, sevgilim. Queridissima mia. Canım benim, bir yerine bir Şey oldu mu?>>

<<Hayır bir Şey olmadı. Yalnızca alevin sıcaklığını hissettim boynumda o kadar. Ama Şimdi iyiyim...>>

<< Tamamen alev aldığını sandım... Tanrım... Ne yapardım ben?>>

Rosemary soluk almaksızın ona bakıyordu.

Bu, trende ona tapan eski Paul'un ta kendisiydi.

Genç adam << Queridissima mia,>> diyerek eğildi ve onu dudaklarından öptü.

Haftalardan beri ilk kez Rosemary bu öpücüğü karşılık verdi. Bu pŐme giderek Őiddetlendi ve birbirlerine smsıkı kenetlendiler. Rosemary o kaybettiğini sandığı büyülü sevgiyi yeniden bulduğunu hissediyordu. Ama bu inanılmaz an, bir sesle kesildi.

<<Pablo,>> dedi ses. <<Oh, Pablo... oh, Rose-Marie!..>>

Paul'un kolları karısından ayrıldı. Tarafına bakındı ve yanlarına gelmiş kızı gördü. Siyah bir şala sarınmış bu genç kızı görünce ikisi de bir ağızdan bağırdılar.

<<Mercedes!>>

Mercedes gözyaşları içinde ellerini uzatarak Paul'e doğru koştu ve kendini onun ayakları dibine atarak ellerini yakaladı.

<<Oh, Paul, bana yardım et. Manuel iki hafta önce öldü. Çok yalnızım ve perişanım. Ailem beni kabul etmedi. Bana yardım edecek kimse yok... ama sen, sen Paul... bir zamanlar benimle evlenmeye söz vermiştin. Yardım isteğimi geri evirmeyeceksin, değil mi?>>

Sessizlik... Rosemary heykel gibi kalmıştı. Buz gibi terlediğini hissediyordu. Paul ağır ve sakin bir sesle konuşmaya başladı:

<<Tbail sana yardım edeceğim, zavallı küçük Mercedes.>>

Bir başka sessizlik oldu. Rosemary bir zamanlar arkadaşlık ettiği kıza baktı. Kızın gözlerinde çirkin bir ışık yanıp snmştı. Parmağını Rosemary'ye uzatarak, <<Benim yerimi aldın,>> diye bağırdı. <<Beni Manuel'le kaçmaya teşvik ettin. Yaşamımı berbat ettin. Bu evde ne işin var senin?>>

Rosemary bir iki adım geri çekildi.

<<Ama, Mercedes!>> diye karşı koydu İşpanyolca. <<Benden yardım isteyen sendin. Katın nk Cadozza denen adamı seviyorsun.>>

<<Deneyimsiz bir kızın aptallığından başka bir Şey değildi bu. Ayrılmak zereydik. İçinden ayrılmıştı. Ben de annemlerin yanına dönmek istiyordum. Ama sonra bir hastalığa yakalandı ve öldü.

Rosemary melek görüntüsünün ardına gizlenmiş bu şirret İşpanyol kızına dehşet içinde bakıyordu.

Mecedes yeniden Paul'a döndü. İri siyah gözlerinde yaşlar parıldıyordu.

<<Pablo, querido mia, inan bana, sana derinden bağlanmışım ama bu İngiliz kız gelince beni sana karşı kışkırtı ve benim yerime kendisinin geçmesini önerdi.>>

<<Oh, Mercedes bunun doğru olmadığını biliyorsun,>> diye haykırdı Rosemary, kızgınlıkla.

<<Paul, ona inanıyor musun?>>

Genç adam kararsızlık içindeydi. Bir ona, bir diğerine bakıyordu. Tabii, aklından Mercedes'in doğru söylemediği kuşkusu geçiyordu. Rosemary'de onun yerini almak cesaretini göstererek bu kuşkuyu doğrular gibi görünüyordu. Belki de zavallı Mercedes tamamen suçlu değildi. Yüzü acınacak

haldeydi, zayıflamıştı ve şu anda da çok aç olduğu belliydi. Paul'un kalbi merhametle doldu. Karısına birkaç dakika önce duyduğu sonsuz ihtiras azalmaya başlamıştı.

Rosemary bunu hissetti. Az öncesine kadar her şey yoluna girmiş görünüyordu ama şimdi Paul tüm aksiliklerin sorumlusu olarak onu görüyordu galiba. Evet bunu anlayabiliyordu. Genç adam Mercedes'e inanıyordu. Ruhu isyanla kabardı.

<<Mercedes'in onu sana karşı kırtırtmamı iddia etmesi son derece saçma bir şey!>> diye patladı. <<Paul, yemin ederim, senden nefret ettiğini ve Manuel'i sevdiğini söyleyinceye değin e bir şey söyledim ona, ne de bir şey yapmayı önerdim.>>

<<Artık bunu tartışmanın anlamı yok, olan oldu,>> dedi Paul.

Mercedes'in gözleri Rosemary'nin parmağındaki nişan yüzüğüne ve üzerindeki takılara gitti. Ani bir kıskançlık duygusuyla sarsılarak, <<Neden hala buradasın?>> diye sordu. <<Bana törenin yasal olmayacağını ve hemen İngiltere'ye geri döneceğini söylemiştin.>>

<<Ne yazık ki, Don Pablo beni burada tutmayı yeğledi. Benimle evlendiği gün, benim Rosemary Wallace olduğumu biliyormuş.>>

Mercedes'in dönüşü onun için tam bir şok olmuştu. Ne diye geri gelmişti sanki? Ve neden tam Paul onu dudaklarını sonsuzluğa kadar öpeceğini sandığı anda ortaya çıkmıştı?

Paul'un denizler kadar karanlık gözleri, kuşkuyla bakışlarla Rosemary'yi süzüyordu. Bu bakışlar karşısında genç kız orada ölebilirdi.

<<Rose-Marie,>> dedi genç adam. <<Sen haklısın. Eninle özgür irademin doğrultusunda evlendim ve seni burada tuttum. Ama benimle evlenebilmek için bu kızcağızın duygularını başka birine yönelttiğini de kabul etmen gerek.>>

Rosemary'nin tutulmuştu adeta. Önce kıpkırmızı, sonra da ölü gibi bembeyaz kesildi.

<<Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Paul. Burada asla kalmak istemediğimi de biliyorsun. Gitmeme izin vermen için defalarca yalvardım.>>

<<Orası öyle. Ama belki de para istedin. Böyle hesapların içine girmiş olabilirsin.>>

Bu kadarı da fazlaydı artık. Rosemary tek kelime söylemeksizin döndü ve yürümeye başladı. Gözlerindeki yaşlar önünü görmesine engel oluyordu.

Mercedes arkasından seslendi.

<<Si, si! her şeyi kitabına uydurmaya çalıştın. Sen hain bir arkadaşsın.>>

Rosemary yürürken durup ona döndü.

<<Sen öyle değil misin, Mercedes? Senin bunca yalanı bir araya getirebileceğini rüyamda görsem inanmazdım. Ayrıca Paul'un da böyle saçma sapan yalanlara inanabilmesi korkunç bir şey.>>

Don Pablo özce kızdı, bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sonra her şeye boş verip omuzlarını silkti.

<<Gerçek ne olursa olsun, Mercedes gelip benim yardımımı istedi. Ona gereken yardımı yapacağım. Ona kötü davrandım. Ama benimle evlenmemesindeki suçlu ben değilim.>>

<<Ama çok üzgünüm şimdi, Paul. Ah, ne kadar azap çektim. Oysa sana ne denli yakın olduğumu şimdi anlıyorum.>>

Paul'un dürüst bakan gözleri iyice merhamet ışıklarıyla dolmuştu. Rosemary'nin az önce bahçede Mercedes gelmeden ne denli yumuşak ve sevgi dolu olduğunu unutmuş görünüyordu.

<Zavallı küçük Mercedes,>> dedi ve uzanıp elini tuttu.

Genç kız eli yakalayarak dudaklarına götürdü.

<<Pablo mio... bağışla beni...dostum olduğunu söyle...>>

Genç adam duygulu bir sesle, <<Tabii,>> diye yanıtladı. Mercedes'in dudakları zafer kazanmış gibi kıvrılmıştı. Ama Rosemary'ye olan kıskançlığı da çığ gibi büyüyordu. Nefret ediyordu ondan... Yerini almış ve Iballo'ların tüm takılarını da takmaya hak kazanmıştı. Ama o, Mercedes onunla mücadele edecek, elindekileri son kırıntısına kadar geri alacaktı.

Rosemary ise, bu sahneye daha fazla dayanamayacağını hissedip, tekrara yürümeye başladı. Bu dengesiz kız, hiç olmayacak bir anda çıkagelip, her şeyi berbat etmişti.

Damarlarındaki kan alev alev akıyordu. Paul'u seviyordu, evet, onu delicesine, çılgıncasına seviyordu. Mercedes ne yaparsa yapsın ne Paul'u ona geri verecek, ne de Villa Lucia'dan ayrılacaktı.

Konukların yanına döndü. Dans devam ediyordu. Oradaki kadınların tümünden daha güzel, daha alımlıydı ama, Paul, Mercedes'i koruması altına aldığı için kalbi kan ağlıyordu.

Dans bitip, konuklar gittikten sonra, karı koca salonda yalnız kaldılar. Paul'un dudaklarında ve gözlerinde yorgunluk çizgileri vardı. Rosemary'nin altın pırıltılı giysisi buruşmuş, omzuna ilıştirdiğı orkideler solmuştu. Yüzü bembeyazdı ama gururlu bir ifadesi vardı.

Gen adam ona baktı. Her zaman olduğı gibi bu büyük güzellik karşısında denetimini kaybedeceğinden korkuyordu. Ama bu gece bu güzellikten etkilenmemek için elinden geleni yapacaktı.

<<Mercedes burada konuğum olarak kaldığı sürece, her türlü konukseverlik gösterilecek. Emrine Maria ve Carmenita'yı verdim. Çiçekli Oda'da kalacak. Şimdi de orada.>>

Rosemary ellerini birbirine kenetledi. Çiçekli oda, Villa Lucia'nın en sevimli konuk odasıydı.

<<Senin yardımını isteyen eski nişanlını hemen bağışladın,>> dedi Rosemary.

<<Cadozza tarafından aldatılan bu zavallı çocuğı bağışlamak kadar doğal bir şey olamaz. Üstelik o bir kadının etkisi altında da kalmış.>>

<<Bu yalanı tekrarlama lütfen. Ve Mercedes'ten yalnızca birkaç yaş büyük olduğumu da unutma.>>

Genç adam dudaklarında soğuk bir gülümsemeyle eğildi.

<<Çok güzel. İyi geceler Dona Rose-Marie Iballo.>>

<<Villa Lucia'yı hemen terk edebilirdim,> dedi Rosemary tıkanır gibi, <<Yalnızca...>>

<<Ne?>>

<<Burası artık benim evim. Uzun süreden beri burada bir tutuklu gibi yaşıyorum. Ama bundan böyle kendi özgür irademle kalacağım. Mercedes'e yerimi vermeye hiç niyetim yok.>>

Bu konuşma olaya yeni bir konum getiriyordu. Paul bayağı eğlenmeye başlamıştı. Ma Rosemary'nin parası için yanında kalmak istediğine inanmıyordu. Uzun süre onun kollarında soğuk bir şekilde yatmış, öpücüklerine karşılık vermemişti.

<<Sanırım beni kıskanıyorsun, sevgilim,>> dedi gülerek. <<Ayrıca... Mercedes'in sevgilisiyle kaçmasından beri bana ilginç gelemeye başladığını da itiraf etmeliyim.>>

<<Seni aşşğılık adam!>>

Rosemary döndü ve odadan çıktı.

Onları bir araya getiren gecenin büyüğü ve müzik sesleri kaybolunca her şey sona ermişti.

Beşinci Bölüm

Bu konuşmayı izleyen birkaç gün esnasında Rosemary ve Paul arasında bir tür meydan okuma başladı. Gurur ve kıskançlık adına yapılan sessiz bir savaştı bu. Rosemary kocasından ayrılmayı asla düşünmüyordu artık.

Mercedes bir şeref konuğu olarak villada kaldı. Ailesinin onu eve almamasının pek bir önemi kalmamıştı atık. Bir süre Manuel Cozdazzo ile evli kamlı ve o öldükten sonra eski nişanlısına olan duyguları yeniden alevlenmişti.

Şimdi o bir konuk, Rosemary de ev sahibesiydi. Hergün karşılaşmaları kaçınılmazdı. Rosemary ona soğuk bir nezaket gösteriyordu. Paul ise eğlenerek onarı izliyordu. Karısına karşı hala derin bir ihtiras duymaktaydı. Ama o geceden beri odasına girmemişti. Karısından çok Mercedes'e ilgi gösteriyordu.

Oyun böylece sürdü gitti.

Ve sonra birden, hiç beklenmedik bir şekilde Harry Dyal sahneye çıkıverdi. Ama Villa Lucia'da değil, Malaga'daki Catela palace Oteline yerleşmişti.

Genç adam Rosemary'yi kaybettiğini kabul etmiyordu. Hala genç kızın kendisiyle geleceğinden umutluydu.

Bir Eylül akşamı, Harry Malaga'dan arabasıyla yola çıkıp tepeyi tırmadı ve Villa Lucia'nın önünde park etti. Bir süre bahçe kapısında durup düzenli çiçek tarhlarını seyretti.

<<kahretsin, Paul bu güzelliklerin hepsine sahip!>> dedi içinden. <<Ben neden onun yerini almayayım?>>

O sırada geniş mantılasına sarınmış ince bir figür ona doğru geliyordu. Harry bunun rüyalarına kadın olduğunu sandı.

<<Rosemary!>>

Kız dönünce onun Rosemary olmadığını anladı ama bu kızın da nefis bir güzelliği vardı.

Harry İspanyolca özür diledi. Kız merakla ona bakıyordu.

<<Dona Rosemary Iballo'yu mu görmek istemiştiniz?>>

<<Evet, görmek isterdim.>

Mercedes biraz kenara çekildi. Bu durum onu ilgilendirmişti. Bu uzun boylu İngiliz kimdi acaba? Yoksa Rosemary'nin bir aşığı mı vardı? Bu kocasını ondan soğutmak için güzel bir koz olabilirdi.

<<Ben Villa Lucia'da kalan bir konuğum. Ya siz?>>

<<Adım Harry,>> diye başladı ve durakladı. Bu yabancıya daha ayrıntılı açıklamak gerekir miydi? Ama kız heyecanla bağırdı:

<<Ah-siz paul'un İngiltere'deki kuzeni Mr. Dyal'sınız!>>

<<Nereden bildiniz, senorita?>>

<<Senora,>> diye düzeltti, Mercedes. <<ben dulum. Bir zamanlar kuzeninizle nişanlıyken Mercedes lamanda idim.><

Genç adam eğilip kızın elini öptü.

<<Çok memnun oldum. Demek burada konuksunuz. Dona Rosemary'nin konuğu mu?>>

Mercedes'in kara gözleri öfkeyle parladı.

<<kesinlikle hayır. Paul'un konuğuyum. Kocam öldü Paul de beni himayesine aldı. Rosemary benden nefret eder. Beni evlenmekten vazgeçirmek için elinden geleni yaptı.>>

Harry kaşlarını kaldırdı. Eğer uygun davranırsa bu İspanyol güzeli kendisine pekala yardımcı olabilir. Yeniden eğildi.

<<Senora... benimle biraz yürür müsünüz? Benim kusursuz kuzenim ve onun büyüleyici eşinin evliliği konusunda öğrenmek istediğim bazı şeyler var. İçtenlikle söylemek gerekirse bu ikimizin de işine yarayabilir.>>

Mercedes titredi.

<<Bu evliliğin bitmesini mi istiyorsunuz?>>

<<Açıkcası Rosmary'ye aşığım.>>

<<Ve ben de Paul'e...>>

<<Böylece senora... yürüyüp, bazı şeyleri konuşmamız gerekiyor...>>

Döndüler ve akşamın alaca karanlığına gömülmüş bahçede yürümeye başladılar.

Yarım saat sonra birbirlerini tamamen anlamışlardı. Paul e Rosmary'nin ayrılmasını ikisi de istiyorlardı. Sonra bir başka konuya geçtiler. Villa Lucia'da bir cinayet girişimi olduğu imajını yaratılmalıydı. Bunun sorumlusu olarak da Rosemary suçlanmalıydı.

<<Yalnızca biraz zararsız beyaz toz,>> diye fısıldadı Harry Dyall <<Kuzenimin fena halde hastalanmasını sağlayacak ama o kadar, hiçbir tehlikesi yok.>

Mercedes telaşlanmıştı.

<<Madre di Dios, gerçekten emin misiniz senor? Pablo'yu istiyorum. Onun yaşamı benim için çok değerlidir. Bu tozun ona bir zararı dokunmayacak mı?>>

Harry Dyall utanmazca yalan söyledi.

<<Yemin ederim. Hiçbir zararı yok. Doğuya seyahat ettiğimde küçük bir eczanede bulmuştum. Buradaki alelade doktorların hiçbiri bu tozdan anlayıp, rahatsızlanan kişinin hastalığını teşhis edemez. Rosemary bunu Paul'a vermeli. Her akşam yemekten sonra içtiği şaraba karıştırabilirsiniz. Ona geçmişteki anlaşmazlıkları unutup, dost olmak istediğinizi söylersiniz. Paul bunu kuşkulandırmadan içecektir. Hastalandığı zaman da ona gidip, Rosemary'nin bir hainlik yapmak üzere olduğunu sandığınızı söylersiniz. Sonra bu tozun bulunduğu küçük paket onun mücevher kutusunda bulunabilir değil mi? Paul ona bir daha asla inanmaz ve onu uzaklaştırıp, teselliyi sizin kollarınızda bulur.

Mercedes heyecandan tıkanarak onu dinliyordu. Adeta büyülenmişti. Paul'a bir zarar verme endişesine karşın Rosemary'nin buradan gitmesini istiyordu.

<<Haklısınız!>> dedi. <<Bu toz Pablo'ya bir zarar vermez değil mi?>>

<<Yemin ederim!>>

<<Öyleyse onu bana verin.>> Tüm vücudu titreyerek palmyeler arasında görünen beyaz hacienda'ya baktı.

Harry eğildi ve alnında biriken terleri mendiline sildi. Genç adam bir cinayet girişimine adım attığı için korkuyordu.

Gece çöktü ve Villa Lucia'nın bahçesindeki ağaçların dallarını hışırdatan sert ve soğuk bir rüzgar çıktı.

Rosemary hizmetçilere kütüphanedeki şömineyi yakmalarını söyledi. Bu gece kendini hiç de iyi hissetmiyordu. Kalbi paramparçaydı. Mercedes gelmeden önce Paul'le aralarında kurulan yakınlık yok olmuştu. Mercedes'in villada bulunmasından huzursuzdu. Kocasıyla hiç yalnız kalamıyordu.

Genç kız Paul'un kendisine yeniden inanmasını sağlamak için ne yapması gerektiğini düşünüyordu durmadan. <<Onu mutlaka inandırmalıyım,>> dedi kendi kendine.

Bu fırtınalı gecede kendisine en yakışan giysiyi seçti. Siyah kadife elbise, kırmızı ayakkabılar ve aynı kırmızıdan Tudor stili eldivenler. Mercedes de genç bir dul olduğu için siyahlar içindeydi.

Akşam yemeği kırık dökük cümlelerle sona erdikten sonra Mercedes gidip, üç kadehe şarap doldurdu ve Harry'nin kendisine verdiği tozu bu kadehlerden birine boşalttı. Sonra bunları salona götürdü. Paul sigara içiyordu. Rosemary ise onun biraz gerisinde ayakta duruyordu

Genç kız, <<Paul, sana bir şey söylemek istiyorum,>> derken cümlesi Mercedes tarafından yarıda kesildi.

<<Rose-Marie,Pablo? Aramızdaki bu düşmanca tutumun daha fazla sürmesini istemiyorum. Neden dost olmayalım? Neden gelecekteki mutluluğumuza içmeyelim?>>

Rosemary bu öneriye dört elle sarıldı.

<<Haklısın, Mercedes. Düşman gibi davranmamız çok saçma. Öyle değil mi Paul?>> Paul kayıtsızca omuz silkti.

<<Her şeye içerim ama ben hiçbir şeye inanmam,>> dedi.

Mercedes Rosemary'ye , <<Sol taraftaki kadehi ona ver, o daha dolu,>> diye fısıldadı. Rosemary de hiçbir şeyden kuşkulanamaksızın o kadehi aldı ve Paul'a uzattı. Sonra gülerek, <<Görüyorsun, Pablo mio, senin için en dolu olanı seçtim,>> dedi. <<Şimdi bunu iç, geçmişini unut ve yeniden gülümsemeye başla.>>

Genç adam onun sevecenliğini gördükçe eski Rosemary'nin nereye gittiğini merak ediyordu. Nasıl böyle değişivermişti? Neden Mercedes miydi?

Mercedes soluk almadan bu sahneyi izliyordu.

Don Pablo kadehini kaldırdı ve bir kerede içti.

Mercedes birden paniğe kapıldı. Ne yapmıştı? Ya Harry'nin söyledikleri doğru çıkmazsa? Ona güvenebilir miydi? Bu toz gerçekten zararsız mıydı? Madre de Dios, ya Paul ölürse ve onun ölümüyle kendisi suçlanırsa?..

Herkes katil olarak Rosemary'yi düşünebilirdi ama kendisi bu yükü vicdanında ne kadar taşıyabilirdi?

Korkusunu belli etmemek için bir kitap alıp, karıştırmaya başladı. Rosemary ise, her şeyden habersiz ısılt ısılt gözlerle kocasını seyrediyordu. Sonra kendi şarabını içti ve gülümseyerek yeniden Paul'a baktı.

İngilizce, <<Aramızda barış sağlandı mı?>> diye sordu.

Genç adam kadehi masaya bırakıp, azını bir mendille sildi. Gözleri karısının yüzündeki her çizgiyi dikkatle araştırıyordu. Ne kadar da güzeldi.

Don Pablo birden karısıyla arasındaki düşmanca tutumun sona ermesini istedi. Mercedes'i unutmıştı. Karısına yaklaştı ama ona dokunmadı. Bakışlarındaki anlam Rosemary'yi bir dokunuştan çok daha fazla etkileyecek nitelikteydi.

<<Alma de mia,>> diye fısıldadı genç adam. <<Bu şarabı gerçekten aramızda barış imzalaması için mi verdin bana? Beni seviyor musun RoseMarie?>>

Rosemary'nin yüzü ve boynu alev alev yanıyordu. Mercedes'in varlığıyla yokluğu anlamını yitirmişti. Onun için odada yalnızca Paul vardı o anda.

<<Paul... Pablo mio!>> diye fısıldadı.

Genç adam onun ellerinden birini tutup avuçları içine hapsetti.

<<Rose-Marie,>> dedi. <<Benimle kütüphaneye gel... Orada bir kitap var onu sana göstermek

istiyorum...>>

Genç kadın kitabın bir bahane olduğunu biliyordu. Genç adamın istediği onun kolları ve dudaklarıydı. Hafifçe güldü ve onun peşi sıra odadan çıktı.

Mercedes elindeki kitabı hırsıyla kapattı. İçi içini yiyordu.

<<Dios-Dios! Ya o İngiliz beni aptal yerine koyduysa?..>>

Paul'un Rosemary'ye nasıl baktığını görmüştü. Kitap göstermenin bahane olduğunu bilmeyecek kadar aptal değildi. Kahretsin! Son birkaç haftadır başarmaya çalıştığı iş berbat olmuştu...

Mercedes odadan çıkıp, merdivenlere koştu ve Rosemary'nin odasına çıktı. Kapıyı arkasından kapattı.

Kedi gibi sessiz adımlarla tuvalet masasına yaklaşıp üzerinde duran mücevher kutusunu aldı ve İballo'ların görkemli mücevherleri arasına küçük paketten bir kağıda aktardığı tozu bıraktı. Sonra yine sessiz adımlarla dışarı çıktı.

<<Evet, Rosemary,>> diye düşündü gözleri şeytanca parlayarak, <<Eğer bu iş başarıya ulaşırsa, olay senden bilinecek. Yok Pablo ölürse o zaman da katil sen olacaksın.>>

Aşağı indikten sonra bir süre kütüphanenin kapısında durup, içerden akseden sesleri dinledi.

Genç adam İngilizce, <Rose-Marie, sevgilim,>> diyordu. <<Aramızın düzelmesi için yaptığın öneride ciddiydin değil mi?>>

<<Paul ben hep ciddiydim. Ama sen her şeyi zorlaştırdın. Benim istediğim paran değil. Mercedes yalan söyledi ve seni kandırdı. Paul, tüm bu görkemi bırakıp, seninle dağ başında bir kulübede yaşayabilirim. İnan bana... benim için en değerli şey senin sevgin.>>

Genç adamın kalbi hop etti. Boğazı yanıyordu. Genç kadını kolları arasına aldı.

<<Tatlım-güzelim bu gerçekten doğru mu? Mercedes'in bana düşündürtmek istediği gibi değilsin, değil mi?>>

<<Hayır, Paul, ben yalnızca trendeki Rose-Marie'yim.>>

<<Güzelim;>> diye tekrarladı genç adam, <<Öyleyse aramızda sonsuzluğa değin sürecek bir barış...>>

Sözünü tamamlayamadan diz çöktü ve genç kızın ayak bileğini öptü. Bu gururun bir kenara bırakılıp, aşkın yeniden doğduğu andı.

Genç kız gözyaşları içinde,>> Öp, Paul...>> diye inledi. <<sevgilim, sevgilim, Paul... Oh, canım!>>

Genç adam ayağa kalkıp onu kollarına aldı ve içine sokacakmış gibi sıktı. Ama kendini bir garip hissetmeye başlamıştı. Hasta gibiydi sanki. Tüm vücudunu soğuk bir ter kaplamıştı. Ne olduğunu anlayamıyordu. Buna karşın Rosemary'yi dudaklarından ve boynundan öptü.

Rosemary onun belirgin biçimde titremeye başladığını hissetmişti. Dehşet içinde yanaklarının kül rengine dönüştüğünü ve alnını ter bastığını fark etti.

<<Paul... sevgilim, Paul neyin var?>>

Genç adam elini boğazına götürdü.

<<Madonna... hastayım,>> diye mırıldandı İspanyolca. <<Madre de Dios... her yanımla yanıyorum...>>

Paul daha fazla ayakta duramadan dizlerinin üzerine çöktü.

<<Hastayım... zehirlendim... evet zehirlendim.>>

Bu sözlerden sonra kendinden geçti.

Rosemary felce uğramış gibiydi. Paul zehirlendiğini söylemişti. Şimdi ne olacaktı? Bağırmaya

başlamıştı.

<<Mercedes!.. Pietrol... Carmenita!...>>

Genç kız yere diz çöküp, Paul'ün başını kucağına aldı. Genç adam konuşamıyordu ama gözlerinde ne denli ızdırap çektiği belliydi. Rosemary taptığı adamın bu denli acı çekmesine dayanamıyordu.

Kütüphanenin kapısı açıldı ve Mercedes yanına iki hizmetkarla içeri girdi.

Rosemary onlara baktı.

<<Don Pablo hastalandı. Pietro doktora telefon et.>>

Sonra hizmetçisine döndü:

<<Carmenita... yatağı hazırla.. sıcak su şişeleri ve battaniyelerde hazır olsun.>>

Carmenita telaşla, <<Si, si,>> dedi ve yerde yatmakta olan efendisine bir göz atıp dışarı fırladı.

Mercedes olduğu yerde durmuş, Paul'a bakıyordu. Bir elini ağzına kapatmış, gözleri korkuyla faltaşı gibi açılmıştı. Ama sakindi.

<<ne olduğunu anlayamıyorum,>> diye hıçkırdı Rosemary. <<Zehirlendiğini düşünüyor. Ama nedenini anlayamıyorum. Bizden farklı bir şey yemedi. Balık çok güzeldi, öyle değil mi? Oh, çok acı çekiyor. Ne korkunç değil mi?>>

<<Evet, korkunç,>> diye onayladı Mercedes garip bir sesle. <<Zehirlendiği besbelli. Ama kimin tarafından?>>

Rosmary ayağa kalkıp İspanyol ,kızına baktı.

<<Biri tarafından zehirlenmiş olduğunu mu düşünüyorsun?>>

<<başka ne olabilir.>>

<<Gülünç bu. Kim ona zarar vermek isteyebilir?>>

Mercedes uzun kirpiklerinin altından ona baktı.

<<Belki de sen?>>

<<Deli misin?>>

<<Hayır. Ama ne yaptığını gören tek kişi benim. Pablo'ya şarap verdin. Peki, verirken içine ne karıştırdın?>>

Rosemary sinirli bir kahkaha atıp ona baktı.

<<Böyle bir şey düşündüğün için çıldırmış olmalısın.>>

<<Pek sayılmaz. Sen salondan ayrıldıktan sonra, onun kadehini kaldırdım. Dibinde bir çökelti vardı. Berbat kokuyordu. Ne olduğunu merak ettim. Bunu ona sen verdin değil m?P>>

Rosemary'nin yüzü dehşetini aksettirir nitelikte bembeyaz kesilmişti.

<<Ulu Tanrım, ne çirkin bir düşünce!>>

<<Ama doğru.>>

Mercedes gözyaşları içinde kendini yede, Pablo'nun yanına attı.

<<Pablo mio, bu kız... bu kahrolası kız seni zehirledi...

Rosemary taş kesilmiş gibi kalmıştı. Kendisine yöneltilen suçlamaların ağırlığı altında ne bir hareket yapabiliyor ne de konuşabiliyordu. Bu sırada Paul titreyerek gözlerini açtı. Rosemary hemen dizüstü çöküp, başının altına bir yastık koydu.

<<<İyi misin sevilim?>>

<<Dinleme onu Pablo!>> diye haykırdı Mercedes. <<Seni zehirlemeye çalıştı. Biliyorum... biliyorum... dinleme onu!>>

Paul'un gözleri Rosemary'ye çevrildi. Bakışlarında sevgi ve ihtiras yerine kuşku vardı.

<<ne yaptın?>> dedi güçlkle. <<Bana verdiğin şarap zehirliydi... sen...>>

Rosemary cevap veremedi. Ağız kilitlenmişti sanki. İnanılmaz bakışlarla ona bakıyordu. Genç adam yeniden konuşmadı. Gözleri kapandı ve kendinden geçti. Kapı açıldı. Bir doktor ve hizmetkarlar içeri girdiler. Mercedes yaygaraya devam ediyordu.

<<Don Pablo zehirlendi... karısı onu zehirledi.>>

Hizmetkarlar arasında kaynaşma oldu. Efendilerini çok severlerdi. Onun rahatsızlığı hepsini dehşete düşürmüştü. Kısa boylu İspanyol doktor, küçük çantasını da yanına alarak Paul'un yanına diz çöktü. Sonra onun ceketinin düğmelerini açmaya koyuldu.

<<kendi dilinde, <<Ne oldu?>> diye sordu.

<<Mercedes, <<Zehirlendi,>> diye yanıtladı.

Sonra yönetimi Rosemary eline aldı. Hayatında hiç bu denli incindiğini anımsamıyordu. Gözlerinde öfkeli kıvılcımlarla Mercedes'e dönerek, <<Hemen bu odadan çık ve yaygarayı kes.>> diye çıkıştı. <<Yeterince gürültü kopardın.>>

Hizmetkarlara da aynı kararlı sesle emirlerini verdi.

<<Gidin. Eğer gerekirse zili çalarım. Pietro ve Andres, siz efendinizi yatak odasına taşımak için burada bekleyin.>>

Mercedes, Rosemary ile tartışmanın anlamsızlığını kavramıştı. Rosemary'nin dediği gibi yeterince gürültü çıkarmıştı. Gözlerini mendiliyle silerek kütüphaneden çıktı. Hizmetkarlar da onu izlediler. Hepsi de Mercedes'in suçlamaları karşısında sarsılmışlardı.

Rosemary ise ellerini birbiine kavuşturmuş doktorun muayenesini izliyordu. İspanya'ya geldiğinden beri başına gelmedik kalmamıştı ama bu, hepsinin üzerine tuz biber ekmişti. Kocasını zehirlemekle suçlanıyordu.

Doktor başını kaldırıp, bu daima sözü edilen İngiliz geline baktı.

<<Don Pablo çok hasta ve zehirin etkisiyle korkunç acı çekiyor. Dona Rosemary bu gece eşinizin ne yediğini söyler misiniz?>>

Rosmary hemen akşam yemeğindeki yemekleri sıraladı. Bunarın dışında şeri, şarap ve üzerinde de koyu ve şekersiz kahve içmişti. Ama hepsi aynı şeyler yiyip içmiş, hastalanmamışlardı.

Ufak tefek doktor ayağa kalktı.

<<Si, si, garip bir şey bu. Peki senora zehirden bahsederek ne demek istedi acaba?>>

Rosemary sinir ve üzüntüden bembeyaz olmuş yüzünü doktora çevirdi.

<<Senora aklını kaçırmış olmalı. Don Pablo'nun içtiği şarabın içine zehir katılmış olduğunu iddia ediyor.

<<kadehi göreceksiniz,>> diye ekledi. <<Onu inceleyip, sonucu bana bildirin.>>

Doktor hafifçe eğilerek onayladı. O da bir hayli meraklandı. İballo'ları yıllardan beri tanırdı. Tabii İngiliz gelinin olaylı evliliğini de biliyordu. Ama anlamadığı, Mercedes'in neden burada olduğuydu. Onun bir müzisyenle Barcelona'ya kaçtığını duymuştu. İyi ama neden buradaydı? Tanrı hakkı için bu İngiliz çok güzel bir kadındı. Yüzü bembeyazdı ve korkmuş görünüyordu ama bu güzelliğini pek de gölgelemiyordu.

<Kendinizi gereksiz yere üzmeyin,>> diye mırıldandı. <<Kocanız için elimden geleni yapacağım. Şimdi onu yatak odasına götürsünler.>>

Rosemary hemen hizmetkarlara emir verdi.

Baygın yatan Paul dikkatle odasına taşındı. Rosemary de doktorla birlikte onları izledi. Bu arada düşünüyordu. Eğer şaraba zehir katılmışsa, bundan Mercedes'in kendisi sorumluydu. Ama bundan önce düşünülecek çok daha önemli şey vardı. Paul'un yaşaması! Eğer bu gece ölürse, Rosemary de fazla yaşayabileceğini sanmıyordu.

Doktor onun da Paul'un odasına girmesine izin vermedi. Mercedes kendi odasına çekilmişti. Ama Rosemary dinlenmeyi düşünemiyordu bile. Aklında Ida Bryant vardı. Burada çok yalnız kalmıştı. İçten bir dosta gereksinimi vardı. Ida'nın anaç tutumunu özlemişti. O, Rosemary zengin bir adamın karısıydı. Ida'nın masraflarını karşılayıp, onu buraya getirebilirdi. Bu Paul'a dokunmazdı. Kendisi nasıl Mercedes'i konuk ettiyse, şimdi de onun bir İngiliz dostunu konuk edebilirdi.

Kendisine ait parası yoktu ama, Paul'un hizmetkarlara vermek üzere bir miktar parayı çalışma masasının çekmecesinde muhafaza ettiğini biliyordu. Olayı tartışacak kadar iyileşmesini beklerken bu paradan ödünç alabilirdi. Hemen gerekli parayı alıp, erkek hizmetkarlardan birini çağırırdı. Ida'ya çok acil gelmesini belirten bir not ve gerekli para havalesini telledi. Notta şunlar yazılıydı. <<Hemen gel. Sana ihtiyacım var. Rosemary.>>

Konu Başlığı: Ynt: Aşk Yenecektir / Denise Bobins
Gönderen: bedinur üzerinde Nisan 30, 2007, 04:27:22 ÖS

Altıncı Bölüm

O gece kabuslarla dolu geçti.

Doktor bile zaman zaman hastanın yaşamından umudunu kesiyordu. Spazm üzerine spazm geçiren genç adamı bitkin düşürmüştü. Rosemary doktorun izin verdiği ölçüde Paul'un yanında kalabiliyordu. Sanki onun duyduğu acıları kendisi de yaşıyordu.

Ufak tefek doktor ise gerçekten şaşkına dönmüştü. İncelendiği kadehte bilinen anlamda zehir yoktu. Ama Mercedes'in isterik bir şekilde anlattığı beyaz tozlar zararsız olmaktan çok uzaktı.

Mercedes sinirli bir kedi gibi ortalıkta dolaşıyordu. Henüz tam anlamıyla tatmin olmuş sayılmazdı. Harry Dyal'in tozu görevini yapmış ve Paul karısından kuşkulandı. Ama ya o ölürse...

Bir mucize oldu ve Paul ölmedi. Çok güçlü bir bünyesi vardı ve gerek doktor gerekse Rosemary bütün gece boyunca onu rahatlatmak için elerinden geleni yapmışlardı. Şafak sökerken Paul tehlikeyi atlattı. Artık düzenli bir uykuya geçmişti.

Doktor da içi rahatlayarak evine döndü. Mercedes de dahil olmak üzere herkes derin bir nefes almıştı. Rosemary kocasının yanına diz çökmüş, ağlıyordu. Onun da gözlerinin altında mor halkalar belirmişti... Durmadan Paul'un elini avuçlarına alıyor ve öpücüklere boğuyordu.

<<Canım sevgilim... Tanrıya şükür iyisin...>>

Genç adam uyuduğu için bu sözleri duyamıyordu tabii... Ayrıca genç kızın bütün gece başında beklediğini de bilmiyordu. Rosemary ayaklarının ucuna basarak odadan çıktı ve Mercedes'le burun buruna geldi.

<<Onun odasında ne işin var?>> diye tısladı İspanyol kız. <<Onu yeniden öldürmeye mi çalışıyordun?>>

Rosemary buz gibi bir ifadeyle baktı ona.

<<Sen delirmişsin Mercedes. Bunun içinde aklımdan olmadık düşünceler geçiyor. Dün geceki olayların sorumlusunun ben olmadığımı bal gibi biliyorsun.>>

<<Peki öyleyse kim?>>

<<Belki de sen, Mercedes.>>

Mercedes şaşkınlık içinde bir kahkaha attı

<<Suçu bir başkasının üzerine atmaya çalışıyorsun tabii,>> dedi. <<Ben, Pablo'ya taparım. Onun kılına bile zarar gelmesini istemem.>>

<<Ben de öyle Mercedes ve sen de bunu çok iyi biliyorsun.>>

<<Bundan kuşkuluyum. Pablo da kuşku duyuyor zaten. >>

Rosemary'nin fena halde tepesi attı.

<<Dinle, senin saçmalıklarına yeterince dayandım! Ben Don Pablo'nun karısıyım ve bu evden hemen çıkıp gitmeni istiyorum.>>

<<Teşekkürler, ama ben emirleri yalnızca Pablo'dan alım. Ve yerine fazla ısınmamamı öneririm. Çünkü yakında burayı terk edecek kişi sen olacaksın, hem e çok yakında.>>

Rosemary başkaca bir şey söylemeye gerek duymadan kızın yanında geçip gitti. Ayakta duramayacak kadar yorgundu. Odasına girdi tüm vücudu sızlıyordu.

Kadife giysisini çıkardı. Paul'un acı çekmesine dayanamıyordu. Ona böyle bir kötülüğü kim yapabilirdi? Tabii, bunun sorumlusu Mercedes'di. Hep onu villadan uzaklaştırıp, yerine kendi geçmek istemiyor muydu?

Rosemary yatağına uzanıp rahatsız bir uykuya daldı. Son düşüncesi, <<İda... sevgili İda... hemen gelip bana yardım etmeni diliyorum,>> oldu.

O sabah geç saatlere kadar uyudu. Uyandığı zaman ilk iş zili çalıp, Carmenita'yı çağırmak ve Paul hakkında son haberleri almak oldu. Carmenita efendisinin çok iyi olduğunu ve bir saat öncesine kadar uyumuş olduğunu bildirdi.

Rosemary aceleyle Carmenita'nın getirdiği kahveyi içti ve duşunu alıp, beyaz ipek bir elbise giydi. İspanyol sonbaharının bitkinlik veren günlerinden birini daha başlıyordu.

Genç kız kısa bir duraklama geçirdikten sonra kocasının odasına gidi. Paul hemen hemen kendindeydi. Yatağında oturmuş, koyu kahvesini içiyordu. Bitkin ve sararmış olduğu gözden kaçmıyordu.

Rosemary odanın ortasında durdu. Mercedes, Rosemary'ye göre bir ölüm kuşunu andıran siyah giysileri içinde Paul'un yanında oturuyordu.

Onun sözlerini tam zamanında duydu. <<Bu hain kadına daha fazla güvenemezsin Pablo... Eğer onu biraz daha burada turtarsan ölürsün.>>

Sessizlik... Paul kahve tepsisini yanındaki masaya yerleştirdi. Sonra bir sigara yaktı. Rosemary karyolanın ayakucuna ilerledi. Yanakları sinirden ve sıcaktan pembeleşmişti.

<<Paul, buna son vermeliyiz,>> diye başladı. <<Mercedes aklını kaçırmış. Ve ben bu evi bir an önce terk etmesini istiyorum.>>

<<Una momento.. bir dakika...>> diye karşılık verdi Paul. <<Acele etmeye gerek olmadığı kanısındayım. Bu konuyu derinlemesine araştıracağım. Dün gece biri beni öldürmeye çalıştı. Eğer o şaraptan biraz daha fazla içseydim, doktorun söylediğine göre şimdi ölmüş olacaktım. Kadehime esrarengiz bir toz konmuş. Zehirmiş bu. Sen, Rose-Marie, o şarabı bana sen verdin ve o kadehi özellikle seçtin. Anımsıyor musun?>>

<<Evet, anımsıyorum.>>

<<Ve Mercedes bana, şarabı yemek odasında senin koyduğunu ve tepsiyi kendisine verdiğini söylüyor.>>

<<Bu doğru değil.>>

<<Ayrıca,>> diye sürdürdü Paul, <<Bana, bu akşam şans eseri odanın kapısı önünden geçtiğini anlattı. Kapı yarı aralıkmış. İçeriye bir göz atmış. Ama sen fark etmemişsin. Küçük mücevher kutuna bir paket koyuyormuşsun. Mercedes bunun o beyaz tozdan olduğunu sanıyor.>>

Rosemary tırnaklarını avuçlarına batırdı. Yüzü de elbisesi gibi bembeyaz olmuştu.

<<Ne inanılmaz düşünce! Ulu Tanrım, Paul, ne denli alçakça düzenlenmiş bir oyun tezgahlandığını görmüyor musun? Neden seni zehirlemek isteyeyim? Seni tüm kalbimle sevdiğime hala inanmıyor musun?>>

Genç adamın dudakları zalim bir ifadeyle kıvrıldı.

<<Sevili karıcığım buna inanmak benim için gitgide güçleşiyor. Bugün erken saatlerde Mercedes seni kuzenim Harry ile birlikte görmüş. Duyduğuma göre gizlice seni ziyarete gelmiş. Zaten uzun süredir kuzenimin cazibesine daha ne kadar karşı koyabileceğini merak ediyordum...tıpkı benimle trende olduğu gibi...>>

Genç kız nutku tutulmuş gibi ona bakakaldı... Bu kadarını aklı almıyordu artık... Yalan üstüne yalan... Düzen üstüne düzen...>>

Kırık dökük bir sesle, <<Neden Mercedes'in anlattığı her şeye inanıyorsun?>> diye sordu. <<Neden beni dinlemeden onun anlattıklarıyla bir sonuca varıyorsun? Kuzeninin yeniden İspanya'ya döndüğünden bile haberim yok.>>

<<Aman, aman!>> diye alay etti Mercedes. <<Sizsi kapının yanında konurken kendi gözlerimle gördüm.>>

Don Pablo, buz gibi bir sesle, <<Belki de sen ve kuzenim Harry benim için bir şeyler tezgahlıyordunuz,>> diye söze karıştı. <<Bunun mükemmel bir plan olduğu anlaşılıyor. Karım ve varisim... beni ortadan kaldırıp, mirasıma konacaklar....>>

Rosmary dehşet içinde ona bakarak tepeden tırnağa ürperdi. Onun bu tr şeyler söylemesi olanaksızdı...

Gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı.

<<Paul... sen korkunç bir ihanetin kurbanısın... ama bu hain ben değilim... Hala hastasın... iyice düşünmeden... böyle şeyler söylememelisin.>>

<<Ona söyle,>> diye bağırdı Mercedes, <<Söyle mücevher kutusunu getirsin... Ama sen görmeden önce açtırmasin...>>

Rosemary, <<Senin bu hayal ürünü itiraflarını yalanlamanın en iyi yolu bu sanırım.>>

Genç kız hemen zile basıp, Pietro'yu çağırdı.

<<Carmenita'ya söyle benim mücevher kutumu getirsin. Hemen!>>

Bir yandan da düşünüyordu... Demek Harry İspanya'daydı. Buraya gelmiş, Villa Lucia'ya yaklaşmıştı. Bu birçok şeyi açıklıyordu.

Carmenita'nın gelişi düşüncelerini yarıda kesti. Rosemary kadının elindeki kutuyu alıp, kocasına uzattı.

Soğuk bir şekilde <<içine bak,>> dedi.

Genç adam bu sözlerle itaat etti. Aslında bunlarla uğraşamayacak kadar bitkindi. Ayrıca tüm kuşkularına karşın, karısının tatlılığını güzelliğini de unutamıyordu. Buna rağmen kızmaktan da kendini alamıyordu. Çünkü Mercedes bu sabah karısından yarım saat önce gelmişti yanına.

Genç adam mücevher kutusunu araştırmaya başladı. Mercedes kalbi çarparak onu izliyordu. Rosemary ise kendinden emin bekliyordu. Çok geçmeden genç adam hayretini belirten bir hareket yaptı. Değerli taşların arasında küçük bir paket bulmuştu. Bakışlarını Rosemary'ye çevirdi. Gözlerinde dehşet okunuyordu.

<<Madre Dios, bu şarabımda bulunan tozun aynı. Mercedes haklıymış. İşte toz burada. Sen, karım, yeni bir sevgiliyle oynama zevki uğruna beni feda ediyordun, öyle mi?>>

Rosemary kalakalmıştı.

<<Paul bu korkunç bir iftira. O tozu mücevher kutuma koyan Mercedes'tir. Sana yemin ederim o tozun varlığından bile haberim yoktu. Eğer orada olduğunu bilseydim bu kadar rahatlıkla gösterebilir miydim sana?>>

Genç adam yeniden ona baktı. Kalbi paramparça olmuştu. Genç kızı deli gibi seviyordu. Onun kendisini öldürmeye kalkışması tüm yaşamını altüst etmişti. Öte yandan söyledikleri de mantığa uygundu. Bu tozun orada olduğunu bildiği taktirde bu denli rahat olamazdı. Artık neye inanacağını şaşırmıştı.

Elini çatlarcasına ağrıyan başına götürdü. Yüzü bembeyaz olmuştu ve acı çektiği belliydi.

<<Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Beynim uğulduyor.>>

<<Bana inanmalısın;>> dedi Rosemary.

<<Pablop mio,>> diye araya girdi Mercedes ayağa kalkarak. <<Bu ahlaksız İngiliz kızını dinlememende ısrar ediyorum.>>

<<Merak ediyorum, böylesine korkunç bir şeyi yaparken korkmadın mı?>> diye patladı Rosemary. <<Gece gündüz vicdanın seni rahatsız edeceğini düşünmüyor musun?>>

Mercedes biraz sarsıldı. Dudaklarının kuruduğunu hissediyordu. Durumdan o da hoşnut değildi ama artık yapabileceği bir şey yoktu. Oyunu sürdürmek zorundaydı.

<<Benimle bu şekilde konuşamazsın;>> diye mırıldandı. <<Sen suçlusun.>>

Rosemary öfkeden köpürerek Paul'e döndü. Gururu için, adalet için Paul'un aşkı için savaşması gerekiyordu. Yanakları alev alev yanarak yalvardı.

<<Beni dinle, Paul. Tanrı şahidimdir ki, ben suçsuzum. Mercedes bu tozu mücevher kutuma koydu. Her şeyin sorumlusu o. Şarap içmeyi, ve o kadehi sana vermemi o önerdi. Harry Dyal'ın da Mercedes'le karşılaştığından kuşkulaniyorum. Granada'dan ayrıldığımızdan beri onu görmedim. Seni seviyorum, senin için canımı bile verebilirim. Hepinizin bir çılgınlık krizine kapıldığını varsayıyorum. Buradan ve senden ayrılmayı reddediyorum.>>

Şu durumda bile karısının çarpıcı güzelliği Paul'u etkiliyordu. Gözlerindeki öfke kıvılcımları onu büsbütün çekici hale getirmişti.

<<Bir şey daha var,>> diye ekledi Rosemary. <<Sizin gibi çılgınların arasında tek başıma kalamam. Bu nedenle İngiltere'den bir arkadaşımı buraya davet ettim. Sanırı İspanyol konukseverliğin engel olur da, birik arkadaşımı burada ağırlamama karşı çıkmazsın.>>

<<Ne yaptığın umurumda bile değil;>> dedi Paul.

<<Bana yönelttiğin suçlamaların bir kısmını da Mercedes ve kuzenin Harry için saklasan iyi edersin.>>

Genç kız döndü ve hışımla odadan çıktı. Sinirden tüm vücudu titriyordu. Herhalde şu anda Mercedes, Paul'un yatağının kenarına ilişmiş, onu karısına karşı kıskırtıyordu.

Rosemary yanılmamıştı. Mercedes durmadan bir şeyler anlatıyor, Paul da bezgin bir tavırla onu dinliyordu. Sonunda dayanamayarak halsiz gövdesini yatsılara dayadı. Karısının az önce yaptığı savunmayı düşünüyordu. Ne denli cesur ve kararlı görünmüştü. Hele son cümleleri... <<Seni seviyorum, senin için canımı bile verebilirim..>> demişti. Madrid ekspresindeki kompartmanda da kollarının arasında yatarken buna benze sözler söylemişti.

Harry'nin ona karşı bir komplo hazırladığı ve Mercedes'in de buna alet olduğu doğru muydu acaba?>>

Rosmeary harry'nin sevgilisi olduğunu inkar etmişti. Ve Villa Lucia'dan ayrılmayı da reddetmişti. Bu tam bir Çin bilmeceydi ve genç adam işin içinden çıkamıyordu.

Ellerini gözlerine bastırdı. Fena halde yanıyorlardı. Tüm kuşkularına karşın Rosemary'ye aşkla dolu olduğunu hissetti.

Mercedes iri siyah gözleriyle onu seyrediyordu. Kafasından neler geçtiğini yarı yarıya tahmin edebiliyordu. Rosemary'ye inanıp, yeniden ona dönmesinden korkuyordu.

Genç kız yatağın yanına diz çöküp, Paul'un parmaklarını tuttu ve dudaklarına götürdü.

<<Te guiero, seni seviyorum, Pablo mio,>> diye mırıldandı kendi dilinde.

<<genç adam elini çekti. Başını da başka yana çevirdi.

<<Beni yalnız bırak Mercedes. Yalnız bırak lütfen. Kendimi iyi hissetmiyorum.>>

<<Pablo, şu kötü İngilizci gönder buradan.>>

<<Onun suçlu olduğundan emin değilim!>>

<<Öyleyse delisin sen.>>

Genç adam,<< Emin değilim,>> diye tekrarladı. <<Ve ne olursa olsun, ben yataktan çıkıncaya kadar hiçbir şey olmamasını istiyorum. Beni yalnız bırak Mercedes. Ne Rose-Marie'yi, ne de bu zehir konusunu tartışacak güfte değilim.>>

Mercedes omuzlarını silkerek odanda çıktı. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. En azından Paul'un Rosemary'yi malaga'dan uzaklaştıracağını ummuştu. Biran önce Paul'un kuzeniyle ilişki kurmalıydı. Ona olayların gidişatını anlatması gerekiyordu.

Rosemary verandada şezlonglardan birine uzanmış, gözlerini kapatmıştı. Ara sıra kirpiklerinin arasından önünde uzanan dağlara bakıyordu. Malaga kenti önünde alabildiğine uzanan deniz ne denli mavi görünüyordu. Kısacası güzel bir İspanyol sabahıydı. Öte yandan villadan da iş yaparken şarkı söyleyen bir çocuğun sesi ve Carmenita'nın tanıdık kahkahası yankılanıyordu. Carmenita mutluydu, çünkü aşıktı ve Pazar günü de sevgiliyle birlikte Boğa Güreşlerine gidecekti.

Rosemary dünyada Paul ve kendisinden başka kilerin mutlu olup olmadıklarını merak etti. Ya Mercedes ve Harry gibi ortalığı karıştırmaktan, kötülük etmekten zevk duyan kişiler mutlu muydular? Buraya ne umutlarla gelmişti... Oysa şimdi dudaklarından kahkaha değil, gözlerinden yaş çıkıyordu.

Geriye dönüp baktığında, çalıştığı o şirketi ve küçük masasını görüyordu. Eski günlerdeki yaşamının, şu an içinde bulunduğu şartlardan çok daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Sonunda ne olursa olsun, kalın bir kuşku bulutu içinde Villa Lucia'dan ayrılmak zorunda kalsa da, Paul'a duyduğu aşk ve onun kollarında bulunduğu mutluluk ölünceye kadar anılarından silinmeyecekti.

Mercedes'in kendisini villadan kaçırtmak için elinden geleni ardına koymayacağını biliyordu. Ama suçlular er geç cezalarını çekeceklerdi. Kendisinin bu konuda hiçbir suçu, günahı yoktu. Rosemary'nin bir cinayet girişiminde bulunulmasına yalnızca gülünebilirdi.

<<Ona beni yenme fırsatını ermeyeceğim,>> dedi kendi kendine. <<Paul'un tüm kuşkulardan arınmasını sağlayacağım. Evet yeniden bana inanmasını sağlayacağım.>>

Genç kız öğleye kadar verandadaki yerinden kıpırdamadı. Yemekten az önce Carmenita koşarak geldi ve Dona Remasry Iballo için bir telgraf geldiğini söyledi.

Rosemary bunu kaparcasına aldı ve yüzünün tüm çizgileri canlanarak Ida'dan gelen teli okudu. Tam umduğu gibiydi. Sevgili Ida <<minik kuzu>> sunun gereksinimi varsa, derhal geleceğini söylüyordu.

Altına da şunları eklemişti:

<<Yarın sabah malaga'ya gelmek üzere hareket ediyorum.>>

Rosemary telgrafı katladı. Rahatlamanın verdiği bir duyguyla ellerini yüzüne kapadı ve hıçkırığa ağlamaya baladı.

Don Pablo o gün odasına gelmek isteyen herkesi geri çevirdi. Hatta karısını görmek bile istemiyordu. Mercedes'in şansında ondan iyi değildi. Paul sağlık açısından daha iyiydi ama yalnız kalıp düşünmek istiyordu.

Onu gören tek kişi ufak tefek doktor oldu. Ve Rosemary tüm gün mutsuzluğunu hizmetkarlardan gizlemek ve onların fısıltılarına kulaklarını tıkamak zorunda kaldı.

Ida'nın gelecek olması genç kızı bir hayli rahatlatıyordu. Bu korkunç günlerde onu düşünmek bile güçlü olmasını sağlamıştı. Ida bir gelse, her şey gözüne daha az berbat görünecekti.

Öğle yemeğinden sonra Paul'a bir not gönderdi. Şunları yazmıştı.

<<Daha iyi olduğunu ümit ederim. Her an seni düşünüyorum. Tanrı aşkına benden kuşkulanmaktan vazgeç. Beni görmek istemezsen sana darılmayacağım ama lütfen benim için bir haber gönder. Seni seviyorum. ROSE-MARİE >>

Paul buna bir cevap göndermedi. Bunun üzerine Rosemary büsbütün karamsarlığa gömüldü.

Genç kız Mercedes'ten de elinden geldiğince kaçıyordu. Onula iki kelime konuşma düşüncesi bile tüylerini ürpertiyordu. Yemeğini tek başına yemek için bir tepsiye koyuyor verandaya çıkıyordu.

Günbatımı Villa Lucia'nın bahçesini çeşitli renklere boyarken, Mercedes de siyah mantılasına sarınmış, Harry ile buluşmaya gidiyordu.

<<Her şey yolunda,>> diye bilgi verdi. <<Ama daha yapılacak çok şey var. Bu sabahın erken saatlerinden beri Pablo'yu görmedim. Kimseyi görmek istemiyor. Karısının suçlu olduğuna da tamamen inanmıyor.>>

<<O bir aptal.>>

Harry bugün yeterince sinirlenmişti. İçki içmek için pek az bir parası kalmıştı. Gittiği her yerden gerinden bir yığın borç bırakarak ayrılıyordu. Her geçen gün biraz daha batağa saplandığını hissediyordu. Ucuz bir İspanyol sigarası yaktı ve kısılmış gözlerini beyaz hacienda'ya dikti.

Burayı istiyordu... Iballo'ların yazlık köşkünü... ve onun gerisinde uzanan her şeyi...

<<Kahrılası paul,>> diye düşündü Harry. <<Neden zehiri içince ölmedi? Bu kadar çabuk doktor çağırmasalar ölebilirdi?>>

<<Kahretsın!>> diye homurdandı Harry. <<İstediğim en şey onun tarafını tutan birinin ortaya çıkması.>>

Mercedes'in gözleri büsbütün irileşmiş ve koyulaşmıştı.

<<Rose-Marie'den öylesine nefret ediyorum ki, onu İspanya'dan uzaklaştırmak için her şeyi yapabilirim.>>

<<Güzel,>> dedi Harry hoşnut bir sesle, <<Ve ben de Paul'den aynı şekilde nefret ediyorum. Ama diğer taraftan Rose-Marie'yi de kaybetmek istemiyorum. Üstelik fena halde paraya gereksinmem var. Kuzenimin şu anda beni görmekten memnunluk duyacağını sanmıyorum. Para bulmak için kendi çabam gerekiyor.>>

Harry bitirdiği sigarasını çalılarının arasına fırlattı.

<<Paul bana para vermişti. Bunun bir kısmını sana verebilirim. Bunu bu gece Caketa Palaca'ya gönderirim.>>

<<Heyhat, senorita, o güzel yerde daha fazla kalabileceğimi sanmıyorum. Calle Larios'daki br kahvenin üzerinde bir odam vardı. Sen parayı oraya gönderirsen çok sevinirim.>>

Mercedes birden başını çevirip çevreyi dinledi.

<<Şişşt! Bu da kim?>>

Harry de başını çevirdi. Terasa giden merdivenlerde ayak sesleri duyuluyordu.

<<Biri geliyor,>> diye fısıldadı.

<<Gitmeliyim,>> dedi Mercedes. <<Seninle konuştuğumu kimse görmemeli. Bu gece sana

gönderirim.>>

Şalına sarınıp, palmyelerin arasında gözden kayboldu. Onu haciendaya götürecek, kestirme bir patika biliyordu.

Harry bir başka sigara yakıp durdu. Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Adamın gözlerinde çirkin bir bakış belirmişti.

Sonra zarif bir silüet görüldü. Gen bir kızdı bu. Krem rengi ipek bir elbise giymiş, geniş kenarlı bir İspanyol şapkası takmıştı. Gelen Rosemary'den başkası değildi. Yanında güzel bir kut köpeği yürüyordu. Kayışından tutmuştu.

Köpek yabancı bir koku almış gibi havladı.

<<Ne var, Tito?>> diye sordu Rosemary. Bu köpek onun özel dostuydu. Rosemary villaya geldiği günden beri peşinden ayrılmıyordu.

Tito kızgın bir şekilde havlamaya devam ediyordu.

Haryy ortaya çıkınca köpek üzerine saldırdı.

<<Rosmeary, Tanrı aşkına şu kahrolası köpeği durdur!>>

Rosemary kalakalmıştı. Paul'un kuzenini gördüğü anda tüm yüz çizgileri donmuştu sanki.

<<Tamam, Tito... Hemen buraya gel.>>

Kurt köpeği bu emre itaat edip, kızın yanına geldi. Ama hala kuşkuyla hırlamaya devam ediyordu.

Harry garip bir gülümsemeyle eğildi.

<Şimdi bana güzel bir hoş geldin de, sevgilim.>>

Rosemary'nin dudakları sinirden incecik olmuştu.

<Hayatımda senin kadar utanmaz bir adam görmedim.>>

Sana tapan bir adam neden utanmaz oluyormuş?>>

<<Böylesine yozlaşmış, kötü huylu bir adam nasıl olurda Paul'un birinci derecede kuzeni olabilir?>>

<<Şimdi hayatından memnunsun sanırım?>> diye sordu Harry.

<<Paul yakında senin gerçek yüzünü öğrenecektir.>>

<<Ne kadar çekicisin!>>

<<Ne olursa olsun, şu anda Villa Lucia'nın ev sahibesi durumundayım ve senin buraya gelmeni yasaklıyorum. Paul seninle uğraşamayacak kadar hasta.>>

<<İyice İspanyollaşmaya başladık, değil mi sevgilim?>>

<<Defol;>> dedi Rosemary.

<<Neden tavrını değiştirdiğini sorabilir miyim? Bana karşı çok iyi davranıyordun. Hatta benden yardım istedin ve ben de kabul ettim. Hiç de kadirbilir değilsin.>>

<<Böyle olma için bir neden yok. Yardımını kabule ettiğim zaman gerçek yüzünü bilmiyordum.>>

<<Neymiş benim gerçek yüzüm?>>

Rosemary hafifçe titredi.

<<Bildiğim tek şey Paul'e zarar vermeye çalışman. Bunun için de Mercedes'e yardım ettin... ve ikiniz bir olup onu öldürmeye çalıştınız. <<Harry'nin yüzü bembeyaz kesildi.

<<Bunun inanılmayacak kadar saçma bir şey olduğunu sen de biliyorsun değil mi?>>

<<Ben buna inanıyorum.>>

Senora Cadoza böyle söylemiyor ama...>>

Bu konuyu seninle tartışacak değilim.>>

<<Aptallığı bırak. Ne olursa olsun, kuzenimi öldürmek istemem. Tam bir dram oyuncusu olmuştun. Benim tek arzum, rahat bir yaşam ve senin yanımda olman.>>

<<Gidip, Paul'e her şey anlatacağım. Tüm bu olayların senin başının altından çıktığını söyleyeceğim.>>

Harry'nin gözlerinde tehlikeli pırıltılar yanıp söndü.

<<Söyleyeceklerine dikkat et, yoksa...>>

<<Yoksa ne? Benden korkuyor musun?>>

Ve devam etti. <<Yoksa Paul'un fikrini değiştireceği düşüncesi mi seni korkutan.>>

Harry yakasındaki düğmeyi çözdü. Alnında terler parlıyordu.

<<Bekleyebilirim,>> dedi. <<Paul'un sana inanacağını sanmıyorum. Onu tanırım. Çok kıskanç bir yapısı vardır. İşin oldukça zor.>>

<<Lütfen git.>>

Adam çirkin bir kahkaha atı.

<<Hemen burayı terk et!>>

<<Ama önce bir öpücük alacağım.>>

Genç kızın direnmesine fırsat vermeden sarılık dudaklarından öptü.

Kürt köpeği sahibesinin zor durumda kaldığını anlamış gibi hırıltılı sesler çıkarmaya başlamıştı. Sonunda aniden Harry'nin üzerine atıldı. Adam kolunda keskin bir acı hissetti. Acı bir çığlık atıp, Rosemary'yi serbest bıraktı.

<<Kahrolası köpek, beni ısırıldı.>>

Rosemary geri çekildi.

<<Umarım derin bir yara açmıştır.>>

Tito yeniden saldırmaya hazırlanıyordu ama Rosemary tasmaından çekti.

<<Eğer bir daha Villa Lucia'ya girmeye kalkışırsan, Tito'ya boğazını ısırmayı için emir vereceğim.>>

Köpeğiyle birlikte eve doğru yürümeye başladı. Harry küfürü basıp, malaga'ya geri döndü. Şimdi yapılacak en akıllıca iş bir doktor bulmaktır.

Rosemary kendini son derece bitkin ve yalnız hissediyordu. Ah, Paul onu görmeyi bir kabul etseydi...

Akşam yemeğinden önce ona bir not daha gönderdi.

<<Lütfen seni birkaç dakika görmeme izin ver... lütfen.>>

Yanıt geldi.

<<Hayır demeyi yeğliyorum.>>

Bunun üzerine Rosemary olayın üzerine gitmeye karar verdi. Kocasına duyduğu büyük aşk ona cesaret vermişti. Yenilgiyi kabul etmeyecekti...

Akşam kıyafetini giyerek, kapısını tıklatmaksızın Paul'un odasına girdi.

Paul, daha önceleri babasına ait olan büyük karyolada yatıyordu. Üzerinde yalnız ince bir örtü vardı. Gece bastırmıştı ve havada fırtına çıkacağına dair belirtiler vardı. Yatağının başucunda lamba yanıyordu. Genç hafifçe doğrulmuş bir şeyler yazıyordu.

Kapı açılınca başını kaldırıp baktı ve şaşkınlıkla karısının içeri girdiğini gördü.

Kısa bir süre bir şey diyemedi. Genç kız kapıyı kapattı ve yavaşça ona doğru yürüdü.

<<Sana buraya gelmemeni söylemiştim.>>

<<Bana böyle haber göndermeye hakkın yoktu.Seni görmek istedim ve gördüğün gibi geldim.

Paul'un kaşları çatıldı. Demek bu İngiliz kızı yaşamla mücadele etmeyi öğreniyordu.

Genç dam gizliden gizliye onu gördüğüne memnun olmuştu. Bütün gün onu düşünmüş ve onun suçsuzluğuna daha fazla inanır olmuştu. O kara gözlü İspanyol kızına güvenmiyordu. Tehlikeli bir kediden farkı yoktu. Yarı yarıya tüm bu olayların altında onun yattığına inanıyordu. Öte yandan Rosemary'yi de tamamıyla temize çıkaramıyordu kafasında.

<<İstenmediğin bir yere gelmekle... kendi küçük düşürmüş olmuyor musun?>>

Genç kız kıpkırmızı kesilip başını dikleştirdi.

<<Beni Madrid ekspresinde... tanıdığın şekilde düşünmekten kaçındıkça, bana yönelttiğin suçlamalar geçersiz kalıyor... Hiçbir önemi yok bunların...>> Genç dam kıza bir kahkaha atıktan sonra kalemını ve elindeki bloknotu bir kenara bıraktı. Kızılmış gözleriyle karısını dikkatle inceledi.

Bu gece beyazlar giyinmişti... İpek bir elbise ve boynuna sardığı uzun fular... Göğsüne kadar inen zincirin ucunda tek bir elmas parlıyordu. Yüzü çok solgun, gözlerinin alt da gölgeliydi.kahretsın... bu gece her zamankinden güzel görünüyordu... Kendini onun ayaklarının dibine atıp, kendisine taptığını söylemek geçti içinden... Karşısında buz gibi duran kadını ateşe çevirebileceğini ve sokulgan sıcak bir kadın yapabileceğini biliyordu. Bunu pek çok kez başarmıştı. Şimdi de onu delicesine istiyordu?>>

<<Daha iyi misin?>> diye sordu Rosemary.

<<Evet.>>

<<Senin için yapabileceğim bir şey var mı?>>

<<yeterince yaptın zaten. Beni yarı yarıya öldürdün.>>

Genç kız sarsıldı ama başını dik tutmayı başarabildi.

<<Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Sana bu sabah söylediğim şeyleri tekrarlayacağım. Ben tamamen suçsuzum.>>

Pablo gözlerini ondan ayırdı. Rosemary'nin büyüleyici güzelliği bunu yapmasına neden olmuştu.

<<Yarın sabah kalktığım zaman, sanırım Villa Lucia'yı terk edeceğim. Sen kalabilirsin. Burada kuzenimi veya bir düzüne aşığını barındırabilirsin.>>

Genç kız dudaklarını ısırıldı. Böylesine aşığılanmamıştı şimdiye dek.

<<Bunları söyleme cesaretini nereden buluyorsun? Ve neden, neden bana değil de Mercedes Cadozza'ya inanıyorsun?>>

<<Kimseye inanmıyorum. Yalnızca hepinizden, uzaklaşmak istiyorum.>>

<<En azından adaletin ne olduğunu bildiğini sanıyordum.>>

Genç adam bakışlarını birden ona çevirdi.

<<her şeyi sana bırakıp giderken adaletsiz oluşumdan söz etmen biraz garip değil mi?>>

<<Ben her şeyi değil, yalnızca bana inanmanı istiyorum.>>

<<Bana karşı gösterdiğin bu ani eğilimin nedeni ne acaba?>> diye parladı genç adam. << Burada geçirdiğin ayların çoğunu benden nasıl nefret ettiğini anlatmakla tükettin.>>

<<Evet.>> dedi ve durakladı Rosemary. Kalbi del gibi çarpıyordu.

<<Ama... ama... Aramızda barış olması gerektiği konusunda anlaşmıştık seninle... Sana bunu söylediğim an seni sevdiğimi biliyordum.>>

<<Ve ben bunu zehir içmekle kutladım.>>

Genç kız onun elini yakaladı.

<<Tanrım, o zehiri kadehine koyanın ben olmadığımı biliyorsun Paul. Bana inanmalısın. Her şeyi onlar düzenlediler. Kuzenin aşağılık bir adam. Gözü senin paran da ve Mercedes de seni istiyor. İkisi birleşip beni buradan kaçırmaya çalıştılar. Bana inanmayacak mısın?>>

Genç dam başını şiddetle iki yana salladı. Yeniden kendi kuruntu ve kuşklarına tutsak olmuştu.

<<Bu dediklerin olabilir, ama yalnızca sen böyle söylüyorsun.>>

<<Eğer bekleyip izlersen, sana istediğin kanıtları bulup getiririm.>>

<<Beni yalnız bırak,>> diye bağırdı Paul. Yüzü ter içinde kalmıştı. Aslında hala hastaydı. Kendini tam anlamıyla toparlayamamıştı. <<Beni bütün bunlarla yorma artık.>>

Ama Rosemary aşkı uğruna savaşmaktan kaçınmamaya kararlıydı. Birden bire o kendine güvenen soğuk görünümlü kadın gitti yerine gözlerinden aşkı okunan bir kadın geldi. Yere diz çöküp, Paul'un elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Pablo iliklerine kadar titrediğini hissetti. Bu onun reddetmeyi başaramayacağı bir davetti.

<<Paul, Paul,>> dedi nefes gibi bir sesle. <<Ne olur, bana inandığını söyle. Benden uzaklaşma... Seni öyle çok seviyorum ki, oh lütfen bana bir şans ver...>>

Genç kız devam edemeyip, soluk soluğa onun yüzüne baktı. Don Pablo da onun yaralı bir ceylanı andıran gözlerine baktı.

Genç adam acımasız davranışlarından utanacaktı neredeyse. Onu istiyordu ve henüz duygularını frenleyecek durumda değildi. Şu anda olabileceklerden korkuyordu.

Elini onun dudaklarından çekti.

<<Düşünemiyorum... Nefes alamıyorum...>>

<<Dışarıda kendini daha iyi hissedersin... Burası çok havasız. Doktor temiz hava almanı önerdi. Benim kullanabileceğim küçük bir araba hazırlamalarına izin verir misin? Çok güzel bir gece. Rüzgar da yok. Seninle yalnız kalıp, konuşabileceğimiz bir yere gidelim. Dağa doğru çıkabiliriz.>>

Genç kızın kararlı tutumu onu etkilemişti. Evet... oda dışarı çıkmak, villadan... Mercedes'ten uzaklaşıp, Rosemary ile yalnız kalmak istiyordu. Onu dinleyip... inanmalıydı...

Üzerindeki örtüleri itti. Tüm vücudu elektriklenmiş gibiydi.

<<Peki, seninle geleceğim,>> dedi. <<Zili çal ve Pietro'ya senin için bir araba hazırlamasını söyle.>>

Genç kız ümit dolu bir sevinç içinde zili çaldı ve odadan çıktı. Beş dakika sonra üzerini değiştirmiş olarak merdivenlerden indi. Aşağıda binecekleri araba hazırды.

<<Venha!Gel!>> dedi İspanyolca. <<Gidip konuşalım ve birbirimizi anlayalım, Pablo mio.>>

Genç adam arabada onun yanına oturmuştu.

Mercedes de dışarı çıkmıştı. Merdivenleri koşarak indi ve arabanın yanına geldi. Her eyi görmüştü. Ama elinde son bir koz vardı. Hary Dyall'ın önerdiği koz.

Paul'a bir mektup verdi. Mektup ona Rosemary'ye postalanmıştı.

Mercedes tatlı bir sesle, <<Rose-Marie bunu holden geçerken çantadan düşürmüş olmalı,>> dedi.

Rosemary, <<Nedir o Paul?>> diye sordu.

Genç adam buna bakmadan ceketinin cebine koydu.

<<Oh, düşürdüğün bir şey. Haydi sür arabayı... çabuk... Tanrı aşkına buradan biran önce uzaklaşmak istiyorum.>>

Genç kız bir şeyden kuşkulandı. Mektubun ne olduğu konusunda bir fikri yoktu. Herhalde Ida'dan gelen eski mektuplardan biri olmalıydı. Şimdi onu düşünecek hali yoktu. Şimdi tek istediği Paul'u ay ışığıyla yıkanan tepelere götürüp, tüm kadınlığını kullanarak kendine bağlayabilmektir.

Hafif rüzgar yüzlerini okşarken araba giderek yukarılara tırmanıyor, adeta yıldızlara yaklaşıyordu. Genç kızın kalbi şarkı söylüyordu sanki.

<<O benim, tamamen benim.>> diye düşündü <<Bu gece beni sevmeli, bana inanmalı.>>

Tepeye çıktıklarında Rosemary arabayı durdurdu. Birbirlerine dokunmadan bir süre sessizlik içinde oturdular. Gece inanılmaz kadar güzeldi. Tepelerinde milyonlarca yıldız parlıyordu. Çok, çok aşağılarda Malaga'nın ışıkları göz kırptıyordu. Denizde ise birkaç denizci feneri göze çarpıyordu.

Rosemary ceketini çıkardı ve kollarını başında birleştirdi.

<<Oh, Paul,>> diye fısıldadı. <<Burada bütün dünyada uzakta yapayalnızız.>>

Genç adam onun güzelliği ve manzaranın eşsizliği karşısında büyülenmişti.

<<Rose-Marie bir inanabilseydim!>>

<<denersen, inanabilirsin, Paul.>>

<<Bilmiyorum... tüm bu dehşet verici olaylar...>>

<<Benimle ilgili değil,>> diye soluk soluğa tamamladı, Rosemary.

Genç adama yaklaşarak, <<Paul, sevgilim, bana inanmalısın! Tüm bunların sorumlusu Mercedes'tir. Zehiri şarabına karıştıran o. Hepsi onun ve Harry Dyall'ın marifeti. Seni seviyorum, Paul. Seni seviyorum. Lütfen beni dinle, onları değil. İspanya'dan uzaklaşalım. Her şeye yeniden başlayalım. Sen kendinde anlayabilirsin, sadece seni istiyorum, hem de dünyada hiç kimseyi istemediğim kadar...>>

Tüm kuşkular bir anda genç adamın beyninden uzaklaştı ve onu hırsıyla kendine çekerek ateş gibi yanan dudaklarını genç kızın saçlarına gömdü.>>

Seni yeniden sevmek istiyorum. Hiçbir kadını değil...yalnızca seni...>>

Rosemary, <<Öp beni,>> diye fısıldayarak güzel yüzünü ona doğru kaldırdı.

Dudakları uzun, ihtiraslı bir öpüşmeyle birleşti. Ayrıldıklarında bu kez de genç adam onun ellerini öpücüklerle boğdu.

<<Oh, Rose-Marie, karım, aşkım. Seni seviyorum. Tequeiro- siempre-daima.>>

Genç kız pırl pırl gözlerle ona baktı.

<<Burada kalalım... yıldızların altında,>> diye fısıldadı.

<<Seni bir daha asla terk etmeyeceğim.>>

<<Bana inandığını söyle.>>

<<Sana inanıyorum, evet, evet, sana inanıyorum. Bir başka adamı sevmiş olsaydın beni böyle öpebilir miydin hiç?>>

Genç kızın saçlarını geriye itti.

<<Ne kadar güzelsin, benim tatlı Rose-Marie'm.>>

O sırada Mercedes'in Paul'un eline tutuşturduğu mektup, ceketinin cebinden kayıp, Rosemary'nin kucağına düştü.

Rosemary bunu fark etmedi.

<<Paul,>> diye fısıldadı.

Ama Paul mektubu görmüştü. Kuzeni Harry'nin el yazısını tanımıştı. Harry, Rosemary'ye mektup yazmıştı. Paul bunu yavaşça alıp, karısının eline verdi.

Rosemary zarfı alıp, elinde evirip çevirdi. Paul'e bakan gözlerinde şaşkınlık okunuyordu.

<<Bu bir not. Ne olduğunu bilmiyorum. Biz ayrılmadan az önce Mercedes verdi bunu, öyle değil mi?>>

<<Evet;>> dedi Paul gözlerini ondan ayırmaksızın. <<Bunu holde düşürdüğünü söyledi.>>

<<Ben mi düşürmüştüm,>> diye gülümsedi Rosemary. <<Ne olduğunu bile bilmiyorum.>>

Paul beyaz zarfı onun elinden aldı.

<<Bunu sana postalamış Rose-Marie ve açılıp okunmuş.>>

Rosemary buna bir göz attı.

<<Ama benim tarafımdan değil.>>

Kıskançlık dolu kuşkular yeniden Paul'un beynini sarmıştı.

<<Rose-Mary bu mektup kuzenim Harry'den geliyor. Harry sana neden yazmış olabilir?>>

<<İnan, bilmiyorum... Paul sevgilim, bu iğrenç mektubun her şeyi mahvetmesine izin vermemeliyiz. Paul şu anda inanılmaz derecede mutlu değimliydik?>>

<<O mektubu görebilir miyim?>> Genç adamın sesi bıçak gibi kesildi.

Genç kız durakladı. Her şey yine ters gitmeye başlamıştı. bir şeyler dönüyordu. Ve tabii bunun altında Mercedes vardı.

Genç kız gururlu bir ifadeyle başını kaldırdı.

<<Pekala, Paul. İşte mektup. İçinde ne olduğunu bilmiyorum. Bu konuda sana şeref sözü veriyorum.>>

Genç adam mektubu aldı ve Harry'nin kopasica parmaklarıyla yazdığı notu okudu.

<<Rose-Marie'm (bu isim Harry'nin dudaklarından bu denli güzel çıkmıyordur)- Bu duruma daha ne kadar dayanabiliriz? Ne zaman bana geleceksin? Bana sık sık beni sevdiğini ve Paul'den korkup, nefret ettiğini söyledin. Korkma ondan! Onu terk et ve benimle İngiltere'ye gel. Planlarımız başarısızlığa uğradı ama ona henüz yenilmedik. Seni yeniden kollarıma almak istiyorum. Dudaklarını defalarca öpmek ve ayaklarına kapanmak istiyorum. Seni çok seven-HARYY.>>

Paul bu aşk dolu satırları bir kez daha okudu. Her tarafı titriyordu.

<<Hiçbir şey bilmiyordun ha... Sen... sen...>> öylesine dehşete kapılmıştı ki, cümlesinin sonunu

getiremedi.

Rosemary mektubu alıp, hızla okudu. Tahmin etmeliydi... Tabii yine Mercedes ve Harry Dyal... Kan beynine sığırdı.

<<Paul bu mektubu ilk kes görüyorum... Biri onu açmış. Mercedes, Harry bunu yazıp, ona vermiş olmalı. Bu bir tuzak. Görmüyor musun? Anlamıyor musun?>>

Genç adam hala titriyordu.

<<Hayır, anlayabildiğimi söyleyemem. Kuzenim senin aşışın. Villadan ayrılıp şu Fonda denen hana gittiğin zaman da bundan kuşkulandıyım. Mercedes sizin sık sık görüştüğünüzü söylemişti. O seni çağırıyor Rose-Marie. Sna bu adla hitap eden tek kişinin ben olduğumu düşünmüştüm. Benden nefret ettiğini ve korktuğunu söylüyor. Ulu Tanrım be gece beni öpmeye cesaret ettin, bana gülümsedin.>>

<<Dur!>> diye bağırdı Rosemary. <<Yeter artık! Bunların hepsi inanılmaz derecede saçma! Bu mektup benim ölüm fermanım olsun diye yazılmış. Paul, Paul bu denli kör olmazsın. İkinin bizi ayırmaya çalıştıklarını anlamıyor musun?>>

O ilkel kıskançlık hayranını felce uğratmıştı sanki. Genç kıza dehşet içinde bakıyordu. Aynı anda da bir daha ne ona, ne de bir başka kadına asla inanmayacağını geçiriyordu aklından.

<<Harry'ne git,>> dedi. <<Ona git. Eğer olanak bulursanız beni yeniden öldürmeye çalışabilirsiniz. Git ve bu düşünceyle mutlu ol. Oh, Tanrım.>>

Paul'un henüz tam anlamıyla güçlenmemiş vücudu bu kadar üzüntüye dayanamadı. Başı öne düştü. Gövdesi yana doğru kaydı. Rosemary panik içinde onun ellerini yakaladı.

<<Paul, Paul, oh Paul!>>

Genç adam onun ellerini iterek konuşmaya çalıştı ama başaramadı.

Rosemary tam bir dakika onun ellerini sıkarak, adını tekrarladı durdu.

Genç damın durumu ciddi görünüyordu. Ona yardımcı olamazdı.

Hemen arabayı çalıştırdı ve Villa Lucia'ya dönmek üzere yola çıktı. Billa'ya vardığında hemen arabadan atladı ve koşarak merdivenleri çıktı. Heyecanla hizmetkarların zilini çaldı. Çok geçmeden iki adam göründü.

<<Efendiniz arabada, durumu iyi değil. Onu hemen yatağına taşıyın. Ve derhal doktora telefon edin.>

Rosemary onun yatağına taşınmasını içi kan ağlayarak seyretti. Bu olay onun ölümüne neden olursa kendisi de yaşayamazdı.

Gen kız saatine baktığında vaktin bir hayli geç olduğunu anladı. O sırada merdivenlerden koşarak inen Mercedes'i gördü. Üzerinde ipek bir sabahlık vardı ve kara gözleri heyecanla parlıyordu.

Rosemary sessiz bir öfkeyle ona baktı.

<<Ah,>> dedi Mercedes yavaşça. <<Pablo'nun yaşamına ikinci kez mi kastettin? Ve bu kez, eğer ölürse, başarılı olacaksın. Ama bu durumda polis de her şeyi öğrenecek tabii..>>

<<Sus,>> diye parladı Rosemary. <<Fazla ileri gitme, ahlaksız kız! Bu yalanların ve döndürdüğü dolapların yanı sıra nasıl yaşayacağını çok merak ediyorum. Paul'a verdiği o mektup aslında sana verildi... ve bu... bu gece neredeyse onun ölümüne neden olacaktı.>>

Mercedes sinirden mosmor kesilmişti ama gülmeyi başardı.

<<Senin bu iftiralarını dinleyemem. Pınlı pırtını topla ve buraya bir daha dönmek üzere defol gir. Senin bu evde yerin yok artık.>>

Rosemary ona öldürücü bir bakış atıp, yukarı çıkmak üzere merdivenlere yöneldi.

Paul'un odasına girdi. Genç adam yastıklara dayanmış yatıyordu. Gözleri açıktı ama yüzü hala soluktu. Karısını görünce doğrulmaya çalıştı.

<<Çık bu odadan!>>

Rosemary biraz daha yaklaştı. Yanakları ve boynu kıpkırmızı kesilmişti.

<<Paul, Tanrı aşkına... dinle... sakın ol...>>

<<Git! Ve hemen Villa Lucia'yı terk et. Seni bir daha görmek istemiyorum.>>

<<Paul, Paul, beni dinlemeyecek misin? Bütün bunların bana karşı hazırlanmış bir komplo olduğuna yemin ediyorum>>

<<Sana inanmıyorum. Harry'ye git. Git diyorum.>>

Rosemary onun yanına diz çöktü.

<<Paul, Paul, kalbimi kırıyorsun. Bana inanamaz mısın?>>

<<Hayır ama neredeyse inanıyordum... Seni bir daha görmek istemiyorum. Harry ile git... Seni boşayacağım, özgür olacaksın.>>

Sessizlik. Rosemary'nin kalbi duracak gibi oldu. Karşısındaki adamı kalın bir sis tabakasının ardından görür gibiydi. Sonra yavaşça ayağa kalktı. Hafif bir sesle, <<Suçsuzluğumu kanıtlamak için bana bir kez daha şans vermeyecek misin Paul?>> dedi.

<<Neden vereyim? Suçlu olduğun apaçık ortada.>

<<Evet her şey aleyhime görünüyor. Bunu biliyorum. Ama beni hala seviyorsan...>>

<<Seni sevdim!>> diye sözünü kesti Paul. <<Sana taptım... Saçının her teline, yüzünün her uzvuna. Ölene kadar karım olmanı istedim-çocuklarımin annesi- ve sen beni mahvettin... katedralde Mercedes'in yerini aldığın günden beri... bu gece de Harry'nin mektubuyla bunun üzerine tuz biber ektin.>>

Bir başka sessizlik. Rosemary öylesine doluydu ki, ancak ayakta durabiliyor ve ona bakmakla yetiniyordu.

her şeyin gerçekten sona erdiğini anlamıştı. Paul'un aşkı ve kendi hakları için sonuna kadar savaşmıştı. Harry'ye Mercedes'e ve hatta Paul'e yenilmeyi kabullenememişti. Ama şimdi her şey bitmiş, hiç ümit kalmamış görünüyordu.

<<Öyleyse benim suçlu olduğuma gerçekten inanıyorsun Paul. Bu bizim sonumuz demektir. Gisdiyorum. Elveda...>> Genç kız dönüp, yatak odasının kapısına yürüdü. Paul gözleriyle onu izliyordu.

<<Gitmeden önce yaptıklarını neden kabul etmiyorsun? Tabii şimdi Harry ile buluşacaksın.>>

Rosemary tekrara ona döndü. Gözleri acı doluydu.

<<Hayır, Paul. Harry ile buluşmayacağım. Harry ve Mercedes tezgahladıkları oyunda başarılı oldular.İngiltere'ye döneceğim. Eğer istersen beni boşayabilirsin. Hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim çünkü, kabul etmem gereken bir şey yapmadım. Tamamen suçsuzum. Hoşça kal.>>

Genç kız dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Paul onu geri çevirmek için korkunç bir arzu duyarak başını yastıklara dayadı. Onu bir daha hiç görememek! Onun Rose-Marie'si, güzel karısı, inanamıyordu bir türlü! Ve sonuna kadar suçsuzluğunu savunmuştu. Oh, Tanrım, Tanrım, neden bana gerçeği göstermiyorsun?>>

Ama o gitmişti. Ve kendisi de onu geri çağırmamıştı.

Kapkara bir gölge gibi Mercedes sabahlığına bürünmüş olarak odaya girdi. İhtiras dolu gözlerle ona baktı.

<<Pablo mio,>> dedi kendi lisanında. <<Daha iyi misin?>>

<<Evet,>> dedi genç adam kuru bir sesle.

<<Bu ahlaksız kadın gideceğine göre daha çabuk iyileşeceğine eminim. Villayı terk etmek üzere eşyalarını topluyor.>>

Genç adam ateş saçan gözlerini ona dikti.

<Onun hakkında konuşma Mercedes.>>

Mercedes zaferle gülümsedi. Kaşının üzerine bir öpücük kondurdu.

<<Artık emniyettesin... ve seni gerçekten biri var yanında, querido mio,>> diye fısıldadı.

Ama genç adam bu öpücükten hiç hoşlanmamıştı.

<<Lütfen beni yalnız bırak.>>

<<Artık onu unutmalsın, Pablo.>>

<<Onu unutmak mı?>> diye bağırdı genç adam. <<Bu mümkün değil, güzelim.>>

<<O hatırlanacak kadar değerli biri değil.Ve kuzenin Harry, aşağılık bir adam. Burada, kapının önünde Rosemary'yi Roma'ya götürmek üzere bekliyor.>>

Paul dişlerini sıktı.

<<Ulu Tanrım, bana bunları ne diye anlatıyorsun?... Yalnız bırak beni!>> Başını çevirip, yüzünü yastıklara gömdü.

Mercedes başka bir şey söyleyemedi. Ama odadan çıkarken Rosemary'nin işini bitirdiğini düşünüyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Aşk Yenecektir / Denise Bobins
Gönderen: bedinur üzerinde Mayıs 01, 2007, 02:56:01 ÖS

Yedinci Bölüm FINAL

Genç Dona Rosemary, lüks yatak odasında, robot gibi bavullarını hazırlıyordu. Bu Rose-Marie'nin, Don Pablo'nun karısının sonuydu. Tüm mutlulukların sonuydu. Hrry Dyall ve Mercedes son oyunlarıyla her şeyi berbat etmişlerdi. Artık Paul'un kendisine inanmasını bekleyemezdi. Kendisini öylesine yorgun hissediyordu ki, bir bakıma her şeyin bitmesine memnundu.

En sade birkaç giysiyi yanına aldı. Şahane gardırobunu ve tabii Iballo'ların muhteşem mücevherlerini geride bırakıyordu. Şu birkaç saat için lup itenler kötü bir rüya gibi geliyordu ona. Ama Villa Lucia'dan ayrılmaya kararlıydı. Artık dünyada hiçbir güç Paul'un yanında kalmaya zorlayamazdı onu.

Bu düşüncelerinin arasından birden Ida'nın gelmek üzere olduğunu anımsadı... onu durdurmak için çok geçti. İngiltere İspanya arasındaki telgraf sistem pek iyi işlemiyordu ve çekeceği telgrafın yirmi dört saatten önce yaşlı kadının eline geçebileceği düşünülemezdi.

Rosemary yatağın kenarına oturdu, kucağına bir yastık dayadı ve çaresizlik içinde ne yapacağını düşünmeye koyuldu. Ne umutsuz bir durumdu bu! Burada daha fazla kalmak istemiyordu. Buna dayanamazdı.

Ama Ida gelinceye kadar başka seçeneği yoktu. Sonra ona tüm olan biteni anlatır ve beraberce İngiltere'ye dönerlerdi. Şimdi zihni daha bir berraklıkla çalışıyordu... Gerçek sorunlar aklına gelmeye başlamıştı. En önemlisi para sorunuydu. Şu dünyada kendine ait hiçbir şeyi yoktu. Paul'den kendisi ve Ida için dönüş biletlerinin parasını istemek olanaksız geliyordu. Ve Ida onun için işini yitirmişti. Birlikte İngiltere'ye döndüklerinde, yeniden iş aramak zorundaydılar.

Rosemary elleriyle yüzünü kapatıp, canından bezmişçesine başını iki yana salladı.Bütün bu

karmaşa onun için çok fazlaydı. Birazda utançla, Dona Rosemary’likten, tekrar eski daktilo Rosemary’liğe dönüşünde çok sevdiği Paul’dan ayrılmak kadar zor olacağını düşündü.

Krem rengi saten örtüler örtülmüş, altın rengi büyük yatağa baktı ve titreyerek o esmer başın kaç kez bu yastıklara dayandığını düşündü.

<<Oh, Tanrım, Tanrım!>> diye fısıldadı. <<Ne korkunç bir şey bu. Paul,Paul, seni öyle seviyorum ki!>>

Carmenita kahvaltı tepsisiyle geldiğinde Rosemary hala aynı yerdeydi. Üzerindekileri yarı yarıya çıkarıp, yatağa çaprazlamasına uzanmıştı.

İngiliz hanımına derinden bağlanmış olan küçük İspanyol hizmetçi çok şaşırmıştı. Hemen perdeleri açtı ve sonra çekinerek Rosemary’nin yanına yaklaştı.

<<Aman Tanrım, Dona Rosemary hasta mısınız? Doktor ister misiniz?>>

Rosemary görmeyen gözlerle ona baktı.

<<Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Başım alev alev yanıyor.>>

<<Ulu tanrım! Sizin ateşiniz var. Hemen yatağa girin. Ben de bir doktor çağırayım.>>

Rosemary buna karı çıkmak istedi. Hastalığının fiziksel değil, ruhsal olduğunu nasıl anlatacaktı bu kıza?

Yarım saat sonra yatağına yatırılmıştı. Başından ayağına kadar ateş içinde yanıyordu. Carmenita onun alnını ovdu ve aspirin verdi. Sonra yanına oturup, her yanını kolonyayla ovmaya başladı.

Rosemary hiçbir şey düşünemeyecek kadar hasta hissediyordu kendini . Buna rağmen başındaki ağrı hafifler hafiflemes hemen Paul’e rahatsızlandığını ve ayrıca Ida’yı beklemek zorunda olduğunu bildiren bir haber gönderdi. Arkadaşı gelir gelmez İngiltere’ye döneceklerini de eklemeyi unutmadı.

Paul’un durumu da Rosemary’dan daha iyi değildi. Haber kendisine iletildiği zaman verandada bir koltukta oturuyordu. Zihni çok karmaşık olduğu için gönderilen nota pek dikkat etmedi. Tek istediği bu karmaşanın bir an önce sona ermesiydi.

Not kendisine verilince okudu ve omuzlarını silkti ve notu İspanyol kıza uzattı.

Mercedes de aynı şekilde omuzlarını silkti.

<<Hanımefendi bu lüksü hemen terk etmek istemiyor anlaşılan.>>

<<Bırak kalsın;>> oldu Paul’un yanıtı. <<O benim için hiçbir anlam ifade etmiyor artık. Yeterince güçlendikten sonra Biarritz’e gideceğim. Eğer biraz daha kalırsam, boğulacağım burada.>>

<<Peki ben ne olacağım.>>

Gen adam yeniden omuzlarını silkti... Hiç kimse için bir şey hissetmek ya da yapmak istemiyordu. Ama Mercedes’e acımdan da kendini alamıyordu.

<<Korkma. Senin için bazı şeyler sağlayacağım.>>

Mercedes’ın kafası hızla çalışıyordu. Bu sağlayacak şeyler, onu tahmin etmekten çok uzaktı. O da Paul’la birlikte Biarritz’e gitmeliydi.

O gün Harry ile buluşmayı planladı. Malaga’ya alışverişe inme bahanesiyle Paul’un arabasını aldı ve İspanyol Kulübünde Harry ile buluştu.

<<Bu mektup oyunu çok başarılı oldu,>> diye kutladı onu. <<Ama ormanı henüz aşamadık. Rosemary hasta yatıyor, Villa’dan ayrılması olanaksız. Yakında da İngiliz arkadaşı gelecek... Bu arkadaştan korktuğumu itiraf etmeliyim.>>

Harry iyimserdi.

<<Bu Bryanat denen kadın hiçbir şey yapamaz. Endişelenme.>>

Mercedes villaya döndüğünde en az Harry kadar iyimserdi. Don Pablo gün boyunca karamsarlığını sürdürmüş ve karısıyla hiçbir şekilde görüşmek istememişti. Ayrıca Harry'yi yakından ilgilendiren bir şey yapmış, avukatlarına Harry Dyalı'ı varislikten çıkardığını bildirmişti. Gerekli yasal işlemler onlar tarafında yürütülecekti.

Mercedes bu yeni haberleri Harry'ye iletmek niyetinde değildi. Adamın buna tepkisi çok farklı olabilirdi. En azından buraya gelip, Mercedes'le oynadıkları oyunu açıklayabilirdi.

Don Pablo hızla iyileşirken, Rosemary de villa da sağlığıyla ilgilenen tek kişi olanın Carmenita'nın bakımı altında odasına kapanmıştı.

Genç kızın tek umudu Ida Bryant'ın geliyordu.

Ve o gün öğleden sonra saygıdeğer hanımefendi Villa Lucia'ya geldi. Görülmeye değer bir gelişti bu Rosemary yatağından kalkıp, pencereye gitti ve onu gördü. Ida, açık bir arabanın arka koltuğunda başındaki şapka geriye kaykılmış durumda oturuyordu. Yanında bir sürü irili ufaklı paket ve bir seyahat çantası vardı. Ayaklarını valizine dayamıştı. Şoförle aralarında bir tartışma olduğu belliydi ama ne biri ne de diğeri birbirlerinin konuşmalarından tek kelime anlamıyorlardı.

Ida'nın yüzü sıcaktan ve öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Rosemary onun ağzından çıkan <<soyguncu<< sözcüğünü anımsadı. Bunca sıkıntısının arsında gülümsemeden edemedi. Ve daha sonra öyküyü Ida'nın ağzından dinledi. Tam istasyonda ne yapacağına karar vermeye çalışırken, güler yüzlü bir İspanyol eşyalarını çalmaya kalkmıştı. Kadıncağız bunları gücbela kurtarmış ve İspanya'nın barbarlığı hakkında ağzına geleni söylemişti.

İda taksiden adımını attı. Aynı anda parasını isteyen şoförde yerinden fırladı. Bir an bağıra çağıra konuştular. Sonra Rosemary pencereden açık seslendi.

<<İda. Canını sıkma, canını... Şoförle konuşmak için hizmetçimi gönderiyorum.>>

İda, adamı tehdit edercesine şemsiyesini sallarken, bu sesi duyup pencereye doğru baktı ve gözlerine hemen bir gülümseme yerleşti.

<<Rosemary! Kuzucuğum.>>

<<Hemen yukarı gel,>> dedi Rosemary.

Ve genç kız pencereden ayrılıp yeniden oturdu. Dizleri titriyordu. Yüksek ateş nedeniyle hala halsizdi ve arkadaşını gözyaşları içinde karşılayacaktı.

Villa Lucia'nın güzel holünde valizlerini hala elinde sımsıkım tutan Ida, aniden Paul'un iti gövdesiyle çarpıştı. Paul, yüzünde şaşkınlık ve merak dolu bir ifadeyle geri çekildi. Derbeder kadınlardan hiç hoşlanmazdı ve işte şimdi de karşısında bu türün en ileri örneklerinden biri duruyordu. Onun şapkasına, dağınık saçlarına, kızarmış yüzüne daha iyi günlerin izlerini taşıyan krep de şın elbisesine ve kocaman ayaklarındaki ucuz siyah ayakkabılara hoşnutsuzlukla baktı.

<<Aman Tanrım, kimsiniz siz?>>

<<Tanrıya şükür, kralımızın dilini konuşan biriyle karşılaşabildim!>> diye açıklamaya girişti Ida. <<Son iki günden beri şu barbarlarla dolu ülkede bağırsık çağırış ve kötü davranışlardan başka bir şey görmedim. Neredeyse ölmek üzereydim. Madrid'e geçerken öldürülebileceğimi bile düşünüyordum. Söylediğimi anlayabilecek tek kişiye rastlayamadım!Ne ülke Tanrım!>>

Paul'un gerilmiş yüzü birden gevşedi ve gülümsemeye başladı. Ne garip bir yaratıktı bu. Kadınlar adına hiç de övünülecek bir yanı yoktu. Yalnızca garip bir şeydi.

<<Ülkemi bu denli ilkel bulduğunuz için üzuldüm doğrusu,>> dedi Paul.

<<Ülkeniz mi? Siz İspanyol musunuz?>>

<<Evet.>>

<<Öyleyse ayaklarımın dibine ne zaman şiş saplayacağınızı merakla bekliyorum. Böyle şeyler yapıldığını çok duydum da...>>

İda'nın her yanı titriyordu.

Paul tekrar gülümsedi.

<<Ülkemizde uygar insanlar da vardır.>>

<<Siz... siz... Rosemary'nin kocasısınız, öyle değil mi?>>

Paul'un dudaklarında gülümseme donuverdi. Kadının karşısında eğildi.

<<Ben Don Pablo>>

<<Aman ne iyi!>> dedi İda sevinçle ve, <<Ben de Romie'nin arkadaşı Miss Bryant'ım,>> diye ekledi.

Paul kadıncağızın uzattığı eli görmemezlikten gelerek yeniden eğildi.

Buz gibi bir sesle, <nasılsınız?>> diye sordu. Sonra birden dönerek onu orada yalnız bıraktı.

İda onun ardından bakakalmıştı. Hiç de terbiyeli bir adam değildi bu! >Gerçekten de bu ülke delilerle doluydu!

<<Tanrıya şükür, İngiliz'im,>> diye düşündü. Sonra dönüp yüksek sesle bağırdı :
<<Rosemary!>>

Yanıt, <<Yukarı gel!>> oldu.

İda valizlerini nefis mermerde sürükleyerek merdivenlere yöneldi ve yukarı çıktı. Ne evdi ama! Tıpkı müzeye benziyordu. Belki çok güzel ama gereksiz bir ihtişam...

İda, Rosemary'yi Maples'dan döşenmiş, tipik, şirin bir İngiliz evinde görmeyi yeğlerdi.

Sonunda Rosemary'nin altın rengi muhteşem yatak odasına girdiğinde gözü ondan başka hiçbir şey görmedi. Rosemary bembeyaz yüzüyle kollarını açmış onu bekliyordu. İda ona sevgiyle sarıldı.

<<Kuzucum!Ne kadar tatlısın!>>

Ama bir an sonra gözündeki sevinç, merak ve endişeye dönüştü. Onun son derece üzgün ve bitkin olduğunu fark etmişti. Onu umduğu gibi Don Pablo'nun mutlu eşi olarak bulamamıştı. Evet, evet, Rosemary'ye bir şeyler olmuştu. O harika ela gözlerindeki ifade, İda'yı dehşete düşürdü.

Onunla ellerini bırakmaksızın yatağın kenarına ilişti ve, <<Ne oldu sevgili çocuğum?>> diye adeta bağıarak sordu. <<Bu Allahın cezası yerde neler oluyor. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlıyorum.Neden cehennem azabı çeker gibi bakıyorsun yüzüme?>>

Rosemary gözlerini kuruladı.

<<Bu son cümle her şeyi açıklıyor. Gerçekten cehennemde yaşıyor gibiyim.>>

<<Bana her şeyi anlat.Tanrıya şükür ben geldim. Böyle olacağını biliyordum! Eğer güzelim ülkemizi bırakıp, bu barbar yatağına gelirsen ve onlardan biriyle evlenirsen başına neler geleceğini söylemiştim sana.>>

Rosemary gülümseyemedi ama kısa, donuk bir kahkaha attı.

<< Benim mutsuzluğum evlendiğim adamdan kaynaklanmıyor- bu ülkeyle de ilgisi yok. Sıkıntım yalnızca barbar olmakla kalmayıp, aynı zamanda deli de olan bir İspanyol kızı! Ve korkarım seni kızdıracak ama İda onun en büyük yardımcısı da bir İngiliz erkeği.>>

<<Her şeyi bilmeliyim.>>

<<Bu çok, çok uzun bir öykü canım. Önce üstünü değiştirip, bir duş alsan ve bir şeyler yesen daha iyi olur.>>

<<Bir bardak limonatadan başka bir şey istemiyorum.>>

<<Hemen getirsinler.>> Rosemary zile basıp, Carmenita'yı çağırdı. <<Bir bardak gerçek İngiliz çayına ne dersin? Nasıl yapıldığını hizmetçime öğrettim.>>

<<Bu harika olur,>> Vatanından iki günlük ayrılık, İda'ya iki yıl gibi gelmişti.

<<Kocanla holde karşılaştım,>> diye ekledi. <<beni gördüğüne pek memnun olmadı sanırım.>>

Rosemary gözlerini kapattı.

<<Sanmıyorum.>>

<<Birbirinize taptığınızı düşünüyordum.>>

Rosemary hafifçe inledi. <<Oh, İda. Ona taptım! Hala da tapıyorum. Ve bu uğursuz fesat kız bu evden giderse, onun bana taparcasına bağlanacağına inanıyorum.>>

<<Demek o tür bir adam bu!>> dedi İda adeta tıslayarak.

Rosemary elinde olmadan güldü.

<<Hayır, hayır düşündüğün gibi değil. Eğer öyle olsaydı her şey kolaylaşırdı. Ama olaylar çok karışık ve dehşet verici boyutlarda. Ve bunların çoğunun olagelmesinde suç benim. Çayın geldiği zaman her şeyi anlatacağım. O zaman daha sağlıklı bir yargıya varabileceksin. Benimle aynı fikirde olacağını umarım.>>

İda çay gelmeden çok önce onunla aynı fikri paylaşmaya hazırdı zaten. Ve dört fincan çayı içinceye kadar geçen sürede anlatılanları tam bir sessizlik içinde dinledi. Olaylar heyecanlı bir filmin sahneleri gibi geliyordu ona. Kuzucunun bütün bunları yaşamış olmasını aklı almıyordu. Ama Rosemary'nin anlattıkları gerçeğin ta kendisiydi. Ve kadıncağz dinledikçe Rosemary adına öfkeden köpürüyordu.

Tabii ilk başta Romie, bu aptal kızın yerini almakla delilik etmişti. Böyle bir şeye nasıl cesaret edebilmişti... O gelin elbisesini giymek ve törende onun yerini almak. Tabii Don Pablo da onu karısı olarak burada alıkoymakla da çok çirkin bir davranışta bulunmuştu. Ama öykünün bundan sonrası daha da içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Bu hain kız nasıl olmuştu geri dönmüş ve ne cesaretle böyle bir oyunu sahneleyebilmişti. Pul'un kuzeni nasıl bu oyuna alet olabilmişti. İçkiye zehir katmak, Harry'nin sevgilisi olmakla suçlanmak, İda'nın Rosemary için düşünemeyeceği kadar inanılmaz şeylerdi. İda Rosemary'yi suçlamıyordu ama burada kalmakta diretmesini aptallık olarak yorumluyordu. Hemen eşyalarını toplayıp buradan ayrılması gerekirdi.

<<Neden böyle yapmadın?>> diye sordu.

Genç kız hüznünlü gözlerle ona baktı.

<<Çünkü onu sevdim!>>

<<Pöh! Birazcık bana benzesen ne olurdu sanki. Eğer bir adam bana bu şekilde davransaydı, kafasının ortasına şemsiyeyi yerdi.>>

İda'nın Paul'un kafasında şemsiyesini kırdığını görür gibi olan Rosemary bir kahkaha attı. Ama bu gülüş yeniden gözyaşlarıyla son buldu.

<<Sen anlayamasan bile, ben onu seviyorum. Daime seveceğim. Ne olur beni eve götür ve onu unutmama yardım et.>>

İda ona biraz daha sarıldı. Tatlı kuzucuğu yine yanındaydı. Onu geçmişte olduğu gibi yine koruyacak, gözetecekti. Ama Rosemary2yş böyle görmek onu perişan etmişti. Rosemary'nin başı üzerinden sabit noktaya bakıyor ve dudak çizgisi giderek inceliyordu.

<<Hayır>> diye patladı. << Seni eve götürmekle her şeyi kabullenmiş olurum. Bunu yapmadan önce o ikisiyle konuşmak istiyorum. Şu İspanyol'un canına!>> Ve İda o güne değin Villa Lucia'da duyulmamış bir kelimeyle cümlesini noktaladı. <<Eğer o ahlaksız kız bana bir şey söylemeye kalkışırsa, onu dilim dilim doğrarım. Seni böyle kırık bir kalple eve götüremem: Bunu aklından çıkart.>>

Rosmeary onu biraz kendinden uzaklaştırdı.

<<Artık hiçbir şey yapılamaz.>>

<<Benim söyleyeceğim sözler asla bitmez.>>

<<Ne kadar uğraştığımı bilemezsin...>>

<<Evet, bu yüzden de yarı ölü hale gelmişsin, zavallı kuzucuğum. Ama artık Ida senin adına duruma el koyuyor.>>

<<Bir şey yapamazsın. Paul seni dinlemez.>>

<<Beni dinleyecektir.>>

<<Oh, deme bunu. Birlikte evimize dönelim.>>

<<Eğer bu adamı seviyorsan, bir şeyler yapılması gerekir.>>

Ama Rosemary itirazlarını sürdürüyordu.

<<Çok geç... çok geç!>>

O gece Ida, akşam yemeğini Roemary'nin odasında onunla birlikte yedi ve sonra onu zorla yatırdı.

<<Anlatılamayacak kadar bitkin görünüyorsun. Uyuyuncaya kadar burada bekleyeceğim.>>

<<Sen bir meleksin ıda.>>

Genç kız hiç itiraz etmeden onun emirlerine itaat etti.

Geç saatlerde Ida merdivenlere doğru yürüyordu. Üzerinden buraya gelirken aldığı yegane gece elbisesi vardı. Pembe jaroten giysisinin üzerinde mavi desenler vardı. Üzerine çok kötü durduğu bir gerçektir. Ama Ida başını dimdik tutup, bir kraliçe edasıyla mermer merdivenlerden indi. Zavallı Romie, ne derse desin, kocasını görmeye gidiyordu.

Merdivenlerin sonunda, kütüphaneden çıkmakta olan bir kızla karşılaştı. Tam bir İspanyol dilberi olan bu güzel kız Mercedes Lamanda ya da Cadozza olmalıydı. Adı ne olursa olsun, biricik Romie'sinin mutsuzluğuna neden olmuştu. Gözlerini kısıp ona doğru yürüdü.

<<Buaraya bak! Adın Mercedes mi?>>

Mercedes durdu ve gözlerinde belirgin bir şaşkınlıkla ona baktı. Aman Tanrım, ne görüntü! Mercedes'in dudakları alayla büküldü.

Kötü İngilizcesiyle, <<Adım bu,>> dedi.

<<Öyleyse sana hakkında neler düşündüğümü söyleyeceğim.>> Ve ondan sonra gelen beş dakika içinde nefes almadan konuştu. Olanca İngiliz açıksözlülüğüyle, düşündüklerini olduğu gibi boşalttı. Mercedes bembeyaz kesilmiş ve korkudan felce uğramıştı adeta. Söylenenlerin büyük bir kısmını anlamamıştı ama bu İngiliz kadınının tüm olayların sorumlusu olarak kendisini suçladığını anlayacak kadar zekiydi.

Ida nefes almak için durakladığında, Mercedes aynı ateşli tarzda İspanyolca bir şeyler söyledi ev Ida'yı geçip, merdivenlere yönelmek istedi. Ama Ida kolundan tutarak onu durdurdu.

<<hayır, bir yere gidemezsin, hain küçük kedi! Rosemary ve kocasını rahat bırakıp buradan gitmeye söz vermedikçe elimden kurtulamazsın.>>

Mercedes'in iri siyah gözleri dehşetini aksettiriyordu.

<<Seni ihtiyar cadı, buna nasıl cesaret edebilirsin!>> diye bağırdı ve aksi yöne yürümeye çalıştı.

Ama Ida'nın iri ve kemikli elleri bu kez de omzuna yapıştı. Mercedes acıyla haykırdı.

<<Dios! Hangi cesaretle ellerini bana sürebiliyorsun? Bırak gideyim.>>

<<Söz verinceye kadar olmaz...>>

<<<Pablo! Pablo!>>>

Mercedes birden paniğe kapıldı ve yüksek sesle bağırmaya başladı:

Don Pablo bu sesi duydu ve yazmakta olduğu mektubunu bırakıp, dışarı fırladı. Bir an holde durdu ve aynı anda pembeli mavili bir yaratığın Mercedes'i omuzlarından yakalamış olduğunu fark etti.

<<neler oluyor burada?>>

Mercedes sesi titreyerek, <<Bu snin sevgili karının İngiliz arkadaşı ve deli. Bana zorbalık ediyor.>>

Paul yanıt veremeden Ida Mercedes'i bir tarafa itti ve aynı cesaretle Paul'un önüne dikildi. Bir an gözleri onun kusursuz dikilmiş gece giysisinde dolaştı.

<<Özür dilerim, Don Pablo ama, ne size ne de bu Mercedes denen kışa karşı patırdı çıkarmadan durmak elimden gelmiyor. İsterseniz zorbalıktan söz edelim! İkiniz de zorbalığınızla benim zavallı yavrumu sinir hastası etmişsiniz. Ama artık ben geldim ve tüm bu olan bitene bir son vermek istiyorum. Yaşamınızın en büyük yanlışını yapıyorsunuz Don Pablo, her şeyi birde benden duyacaksınız ve bunlara karşılık ne söyleyeceğinizde umurumda bile değil.>>

<<Bu bir akıl hastası,>> diye mırıldandı Mercedes.

Don Pablo kaşlarını kaldırdı ve ağzında donuk bir gülümseme belirdi. Bu tavrı Rosemary üzerinde çok etkili olurdu ama Ida'yı hiç mi hiç etkilemediği belliydi.

<<Beni birkaç dakika dinleyeceksiniz, genç adam.>>

Paul yaşamında hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştı. Birden kahkahalarla gülmeye başladı.

<<Bu durum çok komik,>> diye açıkladı sonunda.

<<Ben hiç de öyle bulmuyorum,>> diye açıkladı Mercedes.

<<Kes artık!>> dedi Ida ona dönerek. <<Yukarıda hasta yatan o zavallı kız senden ve senin döndürdüğün dolaplardan çok çekmiş. Şimdi bırak da bir an önce ne söyleyeceksem söyleyeyim.>>

Don Pablo gülmeyi bıraktı.

<<Söyleyeceklerinizin pek uzun olmayacağını sanıyorum Miss Bryant.>>

<<Ama beni dinleyeceksiniz.>>

<<Ben mi?>>

<<Evet. Ve beni dinlemedikçe aramızda barış olmasına olanak yok.>>

<<Öyleyse birlikte kütüphaneye geçelim. Şu anda en çok gereksinim duyduğum şey barış.>>

<<Dinleme onu, Pablo?>> diye söze karıştı Mercedes.

Ida bunun üzerine, <<Güzel, beni dinlemeyip, bu bacaksız şeytanı dinlerseniz, barışı ancak bir düşkünler evinde bulabilirsiniz,>> diye yorumda bulundu. <<Eğer sözlerimi dikkate almazsanız siz bir aptalsınız Don Pablo bu bacaksız, benim masum kuzucuğumun sözlerini haksız çıkartacak neler anlattı kim bilir size...>>

Paul hala şaşkınlığından sıyrılamamış bir durumda İngiliz Adalarının bu süper ürününü dinlemek üzere omuzlarını silkerek kütüphaneye yöneldi. Kütüphanenin kapısını açtı ve Ida'nın girmesi için yana çekildi.

Dışarıda kalan Mercedes kızgınlıkla mendilini didikliyordu. İsteddiği en son şey, Rosmeary'nin arkadaşının Pablo'yu etkilemesiydi. Ama Paul bu kadını dinlemek istediğine göre kendisinin

yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Kütüphanede ise, Paul kendisine hiç söz hakkı verilmeksizin kesintisiz bir yarım saat İda'yı dinledi. Bu kadın cesur ir savaşıydı ve kuzucuğu uğruna göze alamayacağı çarpışma yoktu.

Paul'a ne düşünüyorsa söyledi. Rosmeary'nin yaptığı hatayı ona fazlasıyla ödetmişti. İş ne diye buraya kadar götürmüştü sanki? O bir aşağılık adam, zalim ve kara bir gardiyandı. Kuzucuğunu buraya hapsedmişti. Rosemary'nin masum bir kız olduğunu fark etmesi gerekirdi. Onun böyle pis işlere giremeyeceğini nasıl olmuştaki anlayamamıştı? Tüm bu kötülüklerin altında şu Mercedes denen pis kız yatıyordu. Ya kuzeni Harry'ye ne demeli? Onun da Mercedes'le işbirliği yaptığından haberi var mıydı? Neden hep Mercedes'e inanmış da Rosemary'nin söylediklerini kulak ardı etmişti?>>

İda sorularıyla ve bazılarına verdiği yanıtlarıyla Paul'u allak bullak etmeyi başarmıştı. Genç adam sessizlik içinde sigarasını içiyor, onu susturmaya kalkışmıyordu bile. Bunun yararsız olduğunu farkındaydı. Karısına inanmak istemişti. Ayrıca bu zehir konusunda kafası hala bulanıktı. Karısının tarafından birine de inanmaya hazırda ama ya o mektup konusuna ne demeli? Rosmeary İda'ya bundan söz etmiş miydi?>>

<<Evet bana bunu anlattı,>> dedi İda.

Ve mektubun gerçekten ona yazılmadığını söyledi. Bu yalnızca o iki alçak insanın Rosemary'ye kurdukları tuzağın bir halkasıydı.

Paul ayağa kalkıp, kütüphanede bir aşağı ir yukarı yürümeye başladı. Kendisini huzursuz ve sinirli hissediyordu. Karısına inanmak için içinde duyduğu korkunç istek bir kez daha su yüzüne çıkmıştı. Rose-Marie'sine duyduğu o büyük aşkı yok etmesi olanaksızdı zaten. Onu kafasında ve yaşantısında en doğru yere oturtmak istiyordu. Ertesi gün villadan ayrılmayı ve karısını bir daha hiç görmemeyi düşünmüş ve buna karar vermişti. Ne diye kendisine Rose-Marie'nin en yakın dostu olarak tanımlayan bu garip yarattığı dinliyordu sanki. Yeniden Kafsını kuşklar ve acabalarla doldurmanın anlamı var mıydı?

<<Onu incittiğiniz için siz zalim bir canavarsınız,>> dedi İda. <<Onu yalnızca görmeyi deneseydiniz, kendinizin ve o İspanyol şıfıntısının zavallı yavrumu yarı ölü hale soktuğunu anlardınız. Ona neden bu sıkıntıyı ektiğini sorduğum zaman ne karşılık verdi biliyor musunuz? 'Ama onu seviyorum,' dedi... gözyaşları yanaklarından akıyordu bunu söylerken... zavallı kuzucuğum. Bütün bu pisiğin altında onun yatmadığını görecekt kadar akıllı değilmişsiniz Don Pablo!>>

Paul ona döndü. Gözleri bir atmacanın gözleri gibi parlıyordu.

<<Size inanmıyorum! Bunun içim de elimde yeterince kanıt var...>>

<<Pöh!>> diye bir ses çıkardı İda. <<Siz doğru şeylere kulaklarınızı tıkamışsınız. Yanlışlar sizi daha çok ilgilendiriyor. Ve size şunu söyleyeyim, eğer bu zavallı yavruyu buradan ayırırsanız bunun acısını yaşamınız boyunca çekersiniz. Sizin yerinizde olmak istemezdim!>>

Oaul ona bakakalmıştı. Bu kadından bu saçmalıkları ne diye dinlediğini bilmiyordu. Oysa bir tek zile dokunması bu kadını villanın dışına attırmaya yeterli. Ama bu kadının sapına kadar dürüst olduğunu anlamıştı. O Rose-Marie'ye inanmıştı. Rose-Marie ise yukarıda ve hastaydı. Üstelik onu sevdiğini söylemişti... Garipti bu! Neden Mercedes'in emin olduğu gibi gidip kendini Harry'nin kollarına atmamıştı? Dade de Dios, iyi ama tüm bu karılık bulmacaları kafasından uzaklaştırmak istemiyor muydu? >>

İda Bryant'ı daha fazla dinlemedi.

<<Yeterince konuştuk.>> dedi. <<Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Odama çekileceğim. Yarın sabah karımı görüp... onunla konuşurum.>>

İda derin bir nefes aldı. Az sonra istediği kadar ağlayabilirdi.

<<Güzel, böylesine sağduyulu oluşunuza sevindim,>> dedi <<İyi geceler.>>

Genç adam da eğildi.

<<İyi geceler.>>

<<Romine için söyleyeceğiniz bir şey yok mu?>>

Don Pablo titredi.

Karısını delicesine görmek, kollarında arzuyla sıkmak istiyordu. Ve Ida Bryant'ın bu gece anlattıklarına inanmayı tüm kalbiyle arzuluyordu.

<<Söyleyeceğim bir şey yok,>> dedi. <<Ama onu yarın... göreceğim.>>

Arkadaşının odasına döndüğünde Ida'nın ileteceği tek haber bu oldu.

<<Bu hiçbir şey ifade etmez,>> dedi Rosemary. <<Paul yalnızca beni göreceğini söylemiş. Büyük bir olasılıkla tüm pisiğin sorumluluğunu yeniden bana yükleyecek. Eğer onlara inanmayı yeğlerse ben suçsuzluğumu kanıtlayamam. Artık kendini üzmemelisin İda. Sana tüm kalbimle teşekkür ederim.>>

Ida onu öptü ve bir bebek gibi kucakladı.

<<Bu kadar umutsuz olma, kuzucuğum. Gerçek er geç ortaya çıkar, diye bir söz vardır. Kocanın hiç de kötü bir insan olmadığını anladım. Bu buz gibi Don Pablo görüntüsünün altında sıcak bir kalp yatıyor. Ve o ne derse desin, seni hala deli gibi sevdiğine eminim>>

Ondan sonra gelen birkaç saat boyunca, Rosemary karanlık yatak odasında hep bu sözlerle avuttu kendini. Ama ne zaman Paul'u düşünse gözyaşlarına engel olamıyordu. Paul kendisinden nefret ediyordu. Bir daha onu sevmesi asla söz konusu olmazdı.

Sabahın ilk ışıkları belli belirsiz Villa Lucia'yı aydınlatırken Rosemary'de huzursuz bir uykuya daldı.

Uyandığında balkon kapılarının açık olduğunu fark etti. Sonra da karanlık bir gölgenin odanın içinde hızlı hızlı gezindiğini anımsadı. Korkudan donmuştu.... Önce bunun bir dağ soyguncusu olduğunu düşündü. Belki de boğazını kesip mücevherleri çalacaktı.

Sonra adam konuştu:

<<Rosemary!>>

Gen. Kızın ilk tepkisi şalını alıp omuzları örtmek oldu.

<<Aman Tanrım... sen, Harry Dyall!>>

Adam yatağın yanına yaklaştı.

<<Evet, seni almaya geldim, Rose-Marie. Mercedes bana haber gönderdi. Sabah villayı terk etmek niyetinde olduğunu söyledi. Arkadaşınla gitmezsin. Benimle gelmeyi tercih edersin değil mi? Seni koruyup, gözetebilecek tek kişi benim.>>

Genç kız titriyordu. Onun yüzünü pek iyi seçemiyordu. Ala solundan yayılan alkol kokusu burnunu yakıyordu. Gen kız onun kendini bilmeyecek denli sarhoş olduğundan emindi.

<<Gir buradan,>> dedi. <<Gir... çabuk, bitik odada kalan arkadaşımı çağıracağım.>>

Adam pis pis sırtıp, onu kollarına aldı.

<<Boşver arkadaşını. Beni dinleyecek ve...>>

<<Sana bir şans daha veriyorum. Ya defolup gidersin ya da bağırırım.>>

<<Buna cesaret edemezsin. Paul, benim senin aşın olduğumu düşünüyor. Eğer beni burada yakalarsa, senin çağırttığını söylerim.>>

Genç kız bir an bu olasılıktan ürktü. Sonra birden kontrolünü yitirip bağırmaya başladı.

<<Paul! Paul!>>

Çağırdığı Paul'dü, İda değil. Gelmesini istediği tek kişi Paul'dü.

Don Pablo uyumuyordu. Bütün g ce boyunca uyanık kalmış, yatağın başucundaki gece lambası sönmemişti. Sigara üstüne sigara içerek ertesi gün karısıyla karşılaştığı zaman söyleyeceklerini düşünmüştü.

Rosemary'nin çığlığını duyduğu zaman üzerine hemen bir sabahlık alıp, odadan fırladı. Mercedes de uyanmış neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

Don Pablo kapıyı açtığı an Rosemary'ni sesini duydu.

<<Bırak beni. Paul seni burada bulursa öldürür. Bu kez başaramayacaksın. Ben tamamen suçsuzum ve suçlanmak istemiyorum... istemiyorum.>>

<<Ulu Tanrım!>> diye düşündü Paul. <<Harry içerde.>>

Harry, Rosem-marie'nin yatak odasında idi be karısı ona karşı koyması için kendisini çağırıyordu. Harry'^yi istemiyordu. Tamamen suçsuzdu. Harry'de öyle söylemişti.

Paul fırtına gibi odaya daldı.

<<Rose-Marie!.. neredesin? Harry... seni... köpek...>>

Genç adam bir şey göremiyordu. Oda karanlıklar içindeydi. Lambayı bulabilmek için içeri yürüdü.

Aynı anda bir tabanca patladı. Harry Dyall cebinde taşıdığı tabancayı çıkarmış ve Paul'un sesinin geldiği yere rast gele ateş etmişti.

Rosemary bir çığlık attı.

<<Paul!...Paul!>>

Derin bir iç çekişi ardından bir sessizlik izledi.

Elektrikler yandı.. Bunu akıl eden Ida Bryant idi. Rosemary dehşet içinde etrafına bakınarak yatağında oturuyordu. Gördüğü ilk şey Paul oldu. Odasının ortasında duruyordu. Genç kız bir sevinç çığlığı attı.

<<Seni vuramadı! Oh, Tanrıya şükür!>>

<<Hayır,>> dedi Apul yavaşça <<Ama kimi vurdu?>>

Sonra hepsi birden dönüp, kapının eşiğinde kanlar içinde yatan siyah gecelikli kıza baktılar. Mercedes bir taş bebek gibi hareketsiz yatıyordu.

Kurşun ona isabet etmiş,>> dedi Paul üzüntüyle. <<Tem benim arkamdaydı.>>

<<Oh,>> dedi Rosemary ve yüzünü yastıklara gömdü. Tüm vücudu şiddetle titriyordu.

Ida hemen ona doğru yürüyüp, tüm kötülüklerden korumak istercesine kollarına aldı.

Paul ise, yerde yatan kızın yanına çömelmişti... Sirtından kaldırıp kucakladı. İri siyah gözler ona bakıyordu.

<<Santa Mariz, benim için dua et.. Ben bittim... bu Tanrının oyunu..s ana atılan kurşun.... Bana geldi...>>

<<Hemen bir doktor çağıracağım, iyileşeceksin.>>

<<Hayır, ben ölüyorum. Ruhumdaki bu kara lekeyle yaşayamazdım zaten. Rose-Marie.... Suçsuzdur. Her şeyi ben ve Harry hazırladık.>>

Pul onun başının üzerinden ileriye baktı. Konuşamayacak kadar afallamıştı. Harry ışılar yanmadan pencereden atlamış ve karanlıklara karışmıştı.

Mercedes son nefesini verirken her şeyi anlatmış ve Paul'un kollarında ölmüştü.

Paul'un beyni berraklaştığı an aklına gelen ilk şey... karısının suçsuzluğu oldu. Sonunda tüm

pisliklerden arınmıştı. Her şey bitmişti artık. Önemli olan tek şey biricik karısının masumiyetiydi.

Don Pablo kendini bir anda karısıyla yalnız buldu. Hizmetçiler Mercedes'i odasına taşımışlardı. Ida da şaşılacak bir sessizlikle odasına çekilmişti.

Rosemary bembeyaz yüzü ve gözlerinde yaşlarla, hiç konuşmadan kocasına bakıyordu. Ve genç adam da tıpkı onun gibi konuşma gücünü kendinde bulamadan onun yanına çöktü başını karısının kucağına dayadı. Genç kız ona sarıldı. Yavaşça, <<Paul, sevgilim,>> diye fısıldadı. <<Bilemezdin... Paul bu senin hatan değil... artık biliyorsun... hiçbir sorun kalmadı... her şey yolunda.>>

Genç ada hala konuşmadan karısını kollarına aldı. Rosemary birden onun ağladığını fark etti. Gözyaşları şifon geceliğine damlıyordu... Kadınca bir duygu seliyle kocasını büyük bir hoşnutlukla bağışladığını hissediyordu.

Karı kocanın, Mercedes'in hedefini şaşırان kurşunla öldüğü geceyi untabilmeleri için belki aylar geçecekti ama, ondan önce başlarından geçen kötü olaylar giderek silikleşmeye başlamıştı.

Harry Dyll, ne Mercedes'i öldürdüğü için yasal yoldan kendisine verilecek cezayı, ne de Paul'un kişisel olarak vermek istediğı cezayı görecekt kadar yaşamadı. Aynı kara gecede beynine bir kurşun sıkarak hayatına son verdi. Onu iki polis memuru, Malaga'ya giden yolun ıssız bir bölümünde arabasında ölü olarak buldular.

Ve böylece Don Pablo ve karısı elele karanlıklardan aydınlığa çıktılar.

Ida Bryant arzu ettiğı kadar kısa sürede İngiltere'ye dönemedi tabii... Kuzucuğunun mutlu sona ulaşmasından sonra, İspanya ve İspanyollar konusunda sıkı bir araştırmaya girişti ve sonunda buranın çok büyüleyici bir ülke olduğuna ve insanların hepsinin barbar ve tehlikeli olmadığına karar verdi. Aslında, buranın güneşi, yemişleri, çiçekleri, şarkıları ve neşesi onu da büyülemişti.

Ama onun gerek mutluluğı Rosemary'yi mutlu ve tasasız görmekten kaynaklanıyordu. Çok geçmeden genç kızın yanakları eskisi gibi renklenmiş, gözleri parıldamaya başlamıştı. Paul onu seviyordu. Bunu tekrarlamaktan asla bıkmıyor, durmadan kendisine geçmişte çektiirdiğı acılar için af diliyordu.

Sonunda Ida Bryant trenle ülkesine dönerken, onlarda yaşlı kadına katıldılar. Paul'un gelecek için müthiş planları vardı. Ida'nın olayların açığa çıkmasında büyük payı olduğunu biliyor, karısının ona duyduğu büyük bağlılığı anlayabiliyordu. İlk işi onu ekonomik yönden bağımsızlığa kavuşturmak için bir tavuk çiftliği almak oldu. Burası Ida'nın cennet diye tanımladığı Sussex Down yakınlarındaydı.

Ida'yı çiftliğine yerleştirdikten sonra Paul ve Rosemary yeniden İspanya'ya döndüler. İkisi de artık Villa Lucia'da yaşamak istemiyorlardı. Orad bir çok kötü anı vardı. Böylece Paul orayı sattı ve güzel karısı için Terromonilas'a fazla uzak olmayan, deniz gören muhteşem bir ev aldı.

Ve Rosemay'nin oğlu burada doğdu. Bu çocuk, Harry Dyll'ın zamanında üzerinde pek çok plan kurduğu miras ve unvanın sahibi olacaktı. Paul karısının ve oğlunun üzerine titriyor, bir dediklerini iki etmiyordu.

Oğulları harika bir çocuktu. Onların mutluluklarını daha bir pekiştirdi. Annesinin altın rengi başını ve babasının kapkara gözleriyle güçlü ellerini almıştı.

Bebekleri doğduğu günü gecesi hemşire onları yalnız bıraktığında Rosemary kocasına, <<Ne mükemmel bir bebek,>> dedi.

Don Pablo tapınırcasına karısının gözlerinin içine bakıyordu. Rosemary kucağında bebeğıyle tıpkı bir güle benziyordu... Bir sanatçı olsa bunu ne güzel resmederdi...

<<Sen de mükemmelsin,>> dedi Pau.

<<Ona ne isim koyacağız?>>

<<Ne istersen onu.>>

<<Öyleyse 'Pablo' diyelim.>>

<<Ama o benden daha iyi bir adam olsun, Rose-marie.>>

<<Bu olanaksız.>>

<<Kusursuz annesine benzesin.>>

<<Hayır, hayır... ben o kadar iyi değilim.>>

<<Bundan daha iyi olman olanaksız.>>

Gözleri karşılaştı ve birbirlerinin aşklarından emin olmanın verdiği güvene güldüler.

Ve böylece birkaç saatlik genç Iballo varsinin bu dünyanın en önemli varlığı olduğuna karar verildi. Genç ve güzel annesi ile yakışıklı babası birbirlerine dalmışlardı ve bebeği unutmuşlardı... Bebek bağırdı... ve o da bir anda bu aşk çemberinin içine alınmıştı.

SONNNN